

รายงานการประชุมคณะกรรมการการจัดการความรู้ (สายวิชาการ)

ครั้งที่ ๑๐/๒๕๖๗

วันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๗ เวลา ๑๐.๐๐ น.

ระบบประชุมทางไกล Zoom Meeting

ผู้มาประชุม (กรรมการ)

๑. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปิยพงศ์ แซ่ตั้ง	ประธานฯ
๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัชชามน เปรมปลื้ม	รองประธานฯ
๓. รองศาสตราจารย์กมลทิพย์ ศรีหาเศษ	กรรมการ
๔. รองศาสตราจารย์สุภาวดี ลาภเจริญ	กรรมการ
๕. ผู้ช่วยศาสตราจารย์มนเทียร อยู่เย็น	กรรมการ
๖. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรวีร์ เพียรเพชรเลิศ	กรรมการ
๗. ผู้ช่วยศาสตราจารย์อัญชลีพร ลพประเสริฐ	วิทยากร/กรรมการ
๘. ผู้ช่วยศาสตราจารย์อุมาภรณ์ สุขารมณ	กรรมการ
๙. ผู้ช่วยศาสตราจารย์เอกสิทธิ์ ชาทินทุ	กรรมการ
๑๐. นางสาวกชกร สายสุวรรณ	กรรมการ
๑๑. นางสาวสุภาพร มานะจิตประเสริฐ	กรรมการ
๑๒. นางสาวเหมือนแพรว รัตนศิริ	กรรมการ
๑๓. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภูริเดช พาหุยุทธ์	กรรมการและเลขานุการ

ผู้ร่วมการประชุม

๑. รองศาสตราจารย์ธงชัย สมบูรณ์	วิทยากร
๒. รองศาสตราจารย์จุฑาภรณ์ มาสันเทียะ	วิทยากร
๓. รองศาสตราจารย์มานิกา วิเศษสาธ	วิทยากร
๔. รองศาสตราจารย์ศยามน อินสอาด	วิทยากร
๕. รองศาสตราจารย์ พ.ต.ท.ศิริพงษ์ เสาภายน	วิทยากร
๖. รองศาสตราจารย์พงศ์ธร แสงวิภาค	กลุ่มเป้าหมาย
๗. ผู้ช่วยศาสตราจารย์กัลยมน อินทุสุต	กลุ่มเป้าหมาย
๘. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชนกนาถ ชูพยัคฆ์	กลุ่มเป้าหมาย
๙. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธนารักษ์ สารเถื่อนแก้ว	กลุ่มเป้าหมาย

๑๐. ผู้ช่วยศาสตราจารย์นนทิมา สิริเกียรติกุล	กลุ่มเป้าหมาย
๑๑. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปวิธ สิริเกียรติกุล	กลุ่มเป้าหมาย
๑๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณทิพา จันทร์เพ็ง	กลุ่มเป้าหมาย
๑๓. ผู้ช่วยศาสตราจารย์वासนา บุตรโพธิ์	กลุ่มเป้าหมาย
๑๔. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สง่า วงศ์ไชย	กลุ่มเป้าหมาย
๑๕. ผู้ช่วยศาสตราจารย์อุดมเกียรติ ศรีชนะ	กลุ่มเป้าหมาย
๑๖. อาจารย์กมลพัฒน์ ไชยสงคราม	กลุ่มเป้าหมาย
๑๗. อาจารย์ก่อพงศ์ นามวัฒน์	กลุ่มเป้าหมาย
๑๘. อาจารย์โชติมา เวสารัชชานนท์	กลุ่มเป้าหมาย
๑๙. อาจารย์ทอแสง หงส์คำ	กลุ่มเป้าหมาย
๒๐. อาจารย์ประภาพร หนองหารพิทักษ์	กลุ่มเป้าหมาย
๒๑. อาจารย์ภาณุชาพัชย์ ชินภาสนันท์	กลุ่มเป้าหมาย
๒๒. อาจารย์เยาวพรรณ ทิมทอง	กลุ่มเป้าหมาย
๒๓. อาจารย์รมย์รัศมี พัชรพงศ์พรรณ	กลุ่มเป้าหมาย
๒๔. อาจารย์รังสิมา หอมเศรษฐี	กลุ่มเป้าหมาย
๒๕. อาจารย์วงศ์ ภูระหงษ์	กลุ่มเป้าหมาย
๒๖. อาจารย์อภิษฐา ยอดยิ่ง	กลุ่มเป้าหมาย

วาระที่ ๑ เรื่องแจ้งเพื่อทราบ

ไม่มี

วาระที่ ๒ เรื่องรับรองรายงานการประชุม

ประธานฯ ให้นำรายงานการประชุมคณะกรรมการการจัดการความรู้ (สายวิชาการ) ครั้งที่ ๙/๒๕๖๗ ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๗ ไปพิจารณารับรองในรอบประชุมถัดไป

มติที่ประชุม

ที่ประชุมมีมติ พิจารณารับรองรายงานการประชุมในรอบประชุมถัดไป

วาระที่ ๓ เรื่องเสนอเพื่อทราบ

ไม่มี

วาระที่ ๔ เรื่องเสนอเพื่อพิจารณา

๔.๑ เรื่อง การจัดการความรู้ด้านการจัดการเรียนการสอน เรื่อง เทคนิคการเขียนตำราให้เสร็จ-ดี-มีมาตรฐาน ครั้งที่ ๑

ประธานฯ ขอใช้การประชุมวาระนี้เพื่อดำเนินการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ โดยเชิญวิทยากร จำนวน ๔ ท่าน ได้แก่ รองศาสตราจารย์ พ.ต.ท.ศิริพงษ์ เสาภาณ รองศาสตราจารย์ธงชัย สมบูรณ์ รองศาสตราจารย์ศยามน อินสะอาด และรองศาสตราจารย์มานิกา วิเศษสาธกร กลุ่มเป้าหมายคือ คณาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ ที่สนใจเข้าร่วม รวมทั้งคณะกรรมการการจัดการความรู้ เข้าร่วมในกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ครั้งนี้ โดยดำเนินการตามมติที่ประชุมคณะกรรมการการจัดการความรู้ ครั้งที่ ๙/๒๕๖๗ ในหัวข้อ “เทคนิคการเขียนตำราให้เสร็จ-ดี-มีมาตรฐาน” ทั้งนี้ขอให้วิทยากร คณะกรรมการ ฯ รวมทั้งกลุ่มเป้าหมาย ได้ร่วมกันแลกเปลี่ยนความรู้ ชักถาม และเสนอแนะ เพื่อให้ขั้นตอนของการค้นหาและสกัดองค์ความรู้ดำเนินการไปด้วยดีมีประสิทธิภาพ

มติที่ประชุม

ที่ประชุมเห็นชอบ และให้ดำเนินการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้านการวิจัยครั้งที่ ๑ ในหัวข้อ “เทคนิคการเขียนตำราให้เสร็จ-ดี-มีมาตรฐาน” โดยให้บันทึกการประชุมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ แบบคำต่อคำ (word by word) แนบท้ายรายงานการประชุมครั้งนี้เพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นต่อไป

๔.๒ เรื่อง การจัดการความรู้ด้านการวิจัย เรื่อง กระบวนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนในการออกแบบงานวิจัย ครั้งที่ ๑

ประธานฯ ขอใช้การประชุมวาระนี้เพื่อดำเนินการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ครั้งที่ ๑ โดยเชิญวิทยากร จำนวน ๓ ท่าน ได้แก่ รองศาสตราจารย์มานิกา วิเศษสาธกร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุฑาภรณ์ มาสันเทียะ และผู้ช่วยศาสตราจารย์อัญชลีพร ลพประเสริฐ โดยมีกลุ่มเป้าหมายเข้าร่วม คือ บุคลากรคณะศึกษาศาสตร์ที่สนใจ รวมทั้งคณะกรรมการการจัดการความรู้ เข้าร่วมในกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ครั้งนี้ โดยดำเนินการตามมติที่ประชุมคณะกรรมการการจัดการความรู้ ครั้งที่ ๙/๒๕๖๗ ในหัวข้อ “กระบวนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนในการออกแบบงานวิจัย” ทั้งนี้ขอให้วิทยากร คณะกรรมการ ฯ รวมทั้งกลุ่มเป้าหมาย ได้ร่วมกันแลกเปลี่ยนความรู้ ชักถาม และเสนอแนะ เพื่อให้ขั้นตอนของการค้นหาและสกัดองค์ความรู้ดำเนินการไปด้วยดีมีประสิทธิภาพ

มติที่ประชุม

ที่ประชุมเห็นชอบ และให้ดำเนินการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้านการวิจัย ในหัวข้อ “กระบวนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนในการออกแบบงานวิจัย” โดยให้บันทึกการประชุมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ แบบคำต่อคำ (word by word) แนบท้ายรายงานการประชุมครั้งนี้เพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นต่อไป

วาระที่ ๕ เรื่องอื่น ๆ (ถ้ามี)

๕.๑ การนัดหมายประชุมครั้งต่อไป

ประธานฯ ขอให้ที่ประชุมร่วมกันพิจารณานัดหมายวันประชุมครั้งต่อไป

มติที่ประชุม

ประชุมพิจารณาแล้วมีมติให้จัดการประชุมคณะกรรมการจัดการความรู้ คณะศึกษาศาสตร์ ครั้งที่ ๑/
๒๕๖๘ ในวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๘ ในรูปแบบออนไลน์ Google Meet

ปิดประชุมเวลา ๑๒.๐๐ น.

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ฐริเดช พาหุยุทธ์)
กรรมการและเลขานุการ

รายงานแนบท้าย

การประชุมคณะกรรมการการจัดการความรู้ (สายวิชาการ) ครั้งที่ ๑๐/๒๕๖๗

บันทึกการประชุมแบบคำต่อคำ

ในช่วงของการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ เทคนิคการเขียนตำราให้เสร็จ ดี มีมาตรฐาน

ถอดเสียงการสนทนาเป็นข้อความด้วยระบบ AI ของ Transkriptor

เรียบเรียง แก้ไข และตรวจทานความถูกต้องซ้ำโดย ผศ.ดร.ปิยพงศ์ แซ่ตั้ง

00:00:00 ปิยพงศ์

ขอต้อนรับทุกท่านเข้าสู่กิจกรรมชุมชนนักปฏิบัตินะคะ โดยกิจกรรมนี้จัดขึ้นเพื่อทำการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันนะคะ ซึ่งในวันนี้ก็จะมีวิทยากรด้วยกันทั้งหมด 4 ท่านที่จะมาร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และในการประชุมนี้จัดเป็นการประชุมของคณะกรรมการ KM ด้วยนะคะ ซึ่งคณะกรรมการใหม่ทุกท่านคงจะได้รับคำสั่งจากคณะศึกษาศาสตร์แล้วนะคะ ดังนั้นขออนุญาต ขอเริ่มต้นจากการเช็คชื่อกรรมการ KM ก่อนนะคะแล้วเราก็อยกิจกรรมชุมชนนักปฏิบัตินะคะ (การเช็คชื่อ) โอเคเนะ เออแล้วก็อาจารย์ภูริเดชนั่งอยู่ตรงนี้นะคะ อันกรรมการมาครบแล้วนะคะ อันในส่วนของตัวเองกิจกรรมชุมชนนักปฏิบัติก็จะขออนุญาตเริ่มต้นเลยนะคะ กิจกรรมชุมชนนักปฏิบัติเนี่ยก็จะเป็นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้โดยที่เราเชิญวิทยากรมาทั้งสิ้น 4 ท่านด้วยกันนะคะซึ่งก็เดี๋ยวจะขออนุญาตแนะนำท่านวิทยากรทีละท่านเลยนะคะ ท่านแรก รองศาสตราจารย์ พันตำรวจโท ดร.ศิริพงษ์ เสาภายน นะครับ จากภาควิชาบริหารการศึกษาฯ นะครับครับผมซึ่งขออนุญาตแนะนำต่อไปเลยเพราะว่าหัวข้อในวันนี้เนี่ย เป็นหัวข้อที่น่าสนใจเรื่องของการเทคนิคการเขียนตำราให้เสร็จ ให้อ่านดี และมีมาตรฐาน อันนี้ทุกคนก็เข้ามาเพื่อจะเรียนรู้เรื่องนี้ด้วยกันนะคะ โดยท่านอาจารย์ต้องมีประสบการณ์เขียนตำราหลายเล่มด้วย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการวิจัยทางการศึกษา ทฤษฎีระบบการจัดการนะคะ แล้วก็หลักและกระบวนการบริหารการศึกษา ซึ่งท่านจะได้แชร์ประสบการณ์ในเรื่องการเขียนตำราให้พวกเราในวันนี้นะครับ ท่านที่ 2 คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ธงชัย สมบูรณ์ จากภาควิชาพื้นฐานการศึกษานะครับ พอพูดถึงชื่อท่านอาจารย์ธงชัยไม่ต้องสงสัยเรื่องตำราหรือหนังสือท่านมีตำราและหนังสือมากมายเลยนะครับ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของวาทกรรมการศึกษาไทย แนวโน้มการศึกษาตลอดชีวิต สังคมวิทยาการศึกษาเบื้องต้น และอื่นๆ อีกมากมายเลยนะครับ ท่านมีเขียนตำราเกี่ยวกับเรื่องของแวดวงการศึกษามากมายเลยนะครับ วิทยากรท่านที่ 3 ของเรา ท่านรองศาสตราจารย์ ดร.ศยามน อินสะอาด นะครับ ท่านหัวหน้าภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา ท่านมีประสบการณ์เขียนตำรามากมายเช่นเดียวกันครับ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการออกแบบบทเรียน E-learning เพื่อพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูง และสถานการณ์จำลองเพื่อการเรียนรู้การใช้สื่อดิจิทัลเพื่อการเรียนรู้ แล้วก็อีกหลายเล่มด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นแนวโน้มการจัดการเรียนรู้การเรียนการสอนยุค 2011 และท่านสุดท้าย รองศาสตราจารย์ ดร.มานิกา วิเศษสาธิต นะครับ ท่านมีประสบการณ์เขียนตำราหลายเล่มด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นเล่มล่าสุดคือจิตวิทยาการรู้คิด จิตวิทยาคลินิกเบื้องต้น จิตวิทยาเบื้องต้น จิตวิทยาใน

ชีวิตประจำวัน แล้วก็ เป็นบรรณาธิการตำราจิตวิทยาเบื้องต้นด้วยนะครับ นี่คือการซื้อท่านวิทยากรทั้งหมดที่จะร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในวันนี้ และผมขอให้สมาชิกชุมชนนักปฏิบัติของพวกเราทุกคนได้ร่วมแสดงความคิดเห็น และสอบถามท่านวิทยากรได้นะครับ ระหว่างที่ทำการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันนะครับ นี่ก็ขอเริ่มกิจกรรมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้โดยขออนุญาตเชิญวิทยากรได้พูดคุยถึงประเด็นเรื่องของเทคนิคการเขียนตำราให้เสร็จ ดี มีมาตรฐานนะครับ โดยให้ท่านได้แสดงความคิดเห็นแล้วก็ประสบการณ์ของท่านในการเขียนตำรา โดยแต่ละท่านจะนำเสนอประมาณ 25 นาทีนะครับ หลังจากนั้นเมื่อแต่ละท่านนำเสนอครบแล้ว เราจะมีช่วงถามตอบตอนท้ายเพื่อให้ชุมชนนักปฏิบัติทุกท่านได้ร่วมกันสอบถามพูดคุยกันเพิ่มเติมนะครับ เพราะงั้นผมขออนุญาตเริ่มจากท่านแรกเลยนะครับ ท่านอาจารย์ด้อม ขออนุญาตเรียนเชิญก่อนเลยนะครับ

00:05:30 ศิริพงษ์

ครับขอบคุณมากครับ ครบก็ก่อนอื่นก็ขอทักทายสวัสดิ์นะครับ ท่านประธานกรรมการการจัดการความรู้ครับ ท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิยพงษ์นะครับ รองคณบดีฝ่ายนโยบายและแผนนะครับตลอดจนคณะกรรมการในชุดนี้นะครับ รวมถึงวิทยากรที่ท่านประธานได้กล่าวไปแล้วนะครับ แล้วก็ที่สำคัญก็คือคณาจารย์ของศึกษาศาสตร์นะครับ ก็ดีใจครับที่ได้มีโอกาสมาพูดคุยกันนะครับ ก็ถือว่าเป็นการมาแชร์ประสบการณ์เรื่องเล่ากันนะครับ จากการที่เคยมีประสบการณ์ที่เขียนตำรา ผลงานมาก็เอามาแชร์พูดคุยกันนะครับ แต่ก็อาจจะมีในประเด็นใหม่ ๆ นะครับที่มาพูดคุย เคนะครับ ก็ก่อนที่จะไปลงลึกในเรื่องที่ทางคณะกรรมการฯ ได้กำหนดหัวข้อกันนะครับ ซึ่งน่าสนใจมากเลย ก็คือเทคนิคการเขียนตำราให้เสร็จ ดี มีมาตรฐานนะครับ ในส่วนของด้านการผลิตบัณฑิตนะครับ ในหัวข้อนี้นะครับ ก่อนที่จะไปพูดพุ่งไปที่ตำราเรียนนะฮะ ผมอยากจะนำเข้าสู่บทเรียนเล็กน้อยนะครับ ก็สิ่งที่เกี่ยวข้องกับตำราก็จะมีประมาณเรื่องของเอกสารคำสอน เอกสารประกอบการสอนนะครับ รวมถึงตำราแล้วก็หนังสือกันนะครับ ใน 4 ประเภทเนี่ยมันก็จะไปผูกโยงกับการขอผลงานที่อยู่ในเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการด้วย ก็จะกำหนดเอาไว้ นะครับ ทีนี้ถ้าเราจะเข้าใจได้ง่าย ๆ นะครับ บางที่ต้องยอมรับในเรื่องศาสตร์ที่เป็นต้นตำรับนะ คือภาษาอังกฤษเนี่ย ผมก็ไปค้นคว้าดูตั้งแต่ได้รับ มอบหมายมานะครับ ก็ไปดู โดยเฉพาะเอกสารคำสอนเนี่ย หรือเอกสารประกอบการสอนเนี่ย ภาษาอังกฤษ เราก็ใช้คำว่าพวก document อะไรก็ว่าไปนะครับ ส่วนหนังสือทั่วไปเนี่ยก็คือ books นะครับ แต่ตำราที่เราจะมาโฟกัสกันวันนี้นะครับก็คือ text book พอมันมี text เข้ามา ก็คือมันต้องมีการเรียบเรียง ผมก็ไปเปิดค้นดู คิดว่าพวกเราหลาย ๆ ท่านน่าจะ คงจะได้ไปดูเหมือนกันนะครับ แต่ผมขอมาแชร์ในมุมมองของผมแล้วกันนะครับ ว่าในส่วนของความหมายของตำราเนี่ยที่เค้าให้ความหมายแล้วก็ผมเองหลังจากที่อ่านในส่วนของความหมายตำราหลาย ๆ แหล่งแล้วเนี่ยครับ เค้าก็จะบอกว่ก็คือเอกสารทางวิชาการที่เรียบเรียงอย่างมีแบบแผน โดยมีเนื้อหาสอดคล้องกับหลักสูตร ทีนี้มีคำว่าหลักสูตรมาแล้วนะครับ เพราะฉะนั้นตำราของเราเนี่ยเราจะเขียนครอบคลุมทั้งหลักสูตรก็ได้ หรืออาจจะเป็นรายวิชาหนึ่งรายวิชาใดของหลักสูตรนั้นก็ได้นะครับ แล้วในส่วนของรายวิชานั้นก็ต้องไปขึ้นกับคำอธิบายรายวิชา ในส่วนนั้นก็ต้องดูรายละเอียดนะครับ ตรงส่วนนี้ผมไม่ค่อยกังวล

เพราะว่าพวกเราที่ได้อ่านกันมา ผมเชื่อว่า ณ ตอนนี้องค์กรเราอ่านกันแบบเป็นหลายร้อยหลายพันเล่มละ กว่าที่จะเรียนมาจนถึง แล้วมาทำงานในสายวิชาการตรงเนี่ยนะครับ ที่นี้ในส่วนของการอ่านอะมันโฟกัสตรงที่ว่าเขียนตำราให้เสร็จอันดับแรก ถ้าคำว่าให้เสร็จปุ๊บมันก็จะไป Concern เกี่ยวกับเรื่องของ timing เวลานี้แหละครับ เพราะต้องให้ให้เสร็จทันนะครับ เสร็จก็คือก็อยู่ที่วินัยเราแล้ว อย่างครั้งก่อนเคยได้พูดคุยกันไปในกลุ่มของพวกเราเนี่ยนะ เพราะฉะนั้นในเรื่องของการเขียนเป็นให้เสร็จ มันก็จะเป็นเรื่องของวินัยและต้องมีการวางแผนอะไรต่าง ๆ เชื่อนั่นว่าถ้าเราเริ่มต้นด้วยความอยากจะทำนะครับ อะไรก็ตามที่เราทำด้วยความรัก ด้วยความอยากเนี่ย มันโอเคอยู่แล้วนะครับ ก็ในเรื่องของเวลานะครับ ที่นี้ในส่วนที่ดีเนี่ย ผมมองว่ามันมันประเมียนยาก มันเป็น abstract อะ มันเป็นนามธรรม อะไรคือดี ดีคืออะไร เราว่าเราดีอะ แต่บางคนอาจจะมองว่ามันไม่ดีก็ได้ โอเคตรงนี้ แต่สุดท้ายโดยภาพรวมก็ถือว่าดีละกันนะ แต่ตรงที่ผมอยากจะโฟกัส คือมีมาตรฐานเพราะตรงเนี่ยมันวัดได้มากกว่าดีนะ เพราะฉะนั้นถ้ามีมาตรฐานเนี่ย มันต้องมี criteria เข้ามานะครับ ผมก็ไปดูต่อว่าในผู้รู้หลาย ๆ หลายท่านนะเนี่ยครับ ที่พูดเรื่องของตำราที่มีมาตรฐานเนี่ยเนี่ยครับ สิ่งหนึ่งที่ตำราที่จะมีมาตรฐานเนี่ย มันจะแตกต่างจากหนังสือทั่ว ๆ ไป หรือว่าดี มีมาตรฐานเนี่ย มันต้องได้รับการยอมรับโดยทั่วไปเพราะฉะนั้นเวลาเราจะทำตำรา เขียนตำราวิชาการ เพื่อขอผลงานวิชาการเนี่ยเนี่ยครับ จะเห็นได้ว่าทางมหาวิทยาลัยของเรา ก็จะต้องให้มีการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิ แต่ถ้าเอกสารประกอบคำสอนไม่ต้องมีผู้ประเมิน เพราะฉะนั้นตรงนี้แหละครับ การที่เราให้มีการประเมิน 3 ท่าน หรือก็ท่านก็สุดแต่เกณฑ์ที่กำหนดไว้ในอะนะ แต่ปกติก็ 3 ท่านนะครับ ก็พอประเมินปุ๊บตรงนี้แหละอะ คือเกณฑ์นะครับ ที่นี้โดยทั่ว ๆ ไปเนี่ยตำรามันก็จะมียู่ 3 ส่วนนะครับ พูดคุยกันนะไม่ใช่เป็นลักษณะของ Lecture นะอะ ก็จะมีส่วนหน้าหรือส่วนน่านะครับ แล้วก็ส่วนเนื้อหา แล้วก็ส่วนท้ายสรุปนะครับผม ได้เอาตัวอย่างหนังสือที่ผมใช้ แต่ต้องขออนุญาต ที่ผมใช้คือเราผมอยู่ใน field ของทางการบริหารการจัดการนะครับ ก็เอาหนังสือมา 3 เล่มนะครับ เดี่ยวรบกวนท่านอาจารย์ณัชชามนนะครับ เมื่อวานนี้ส่งให้แล้ว ช่วยแชร์ตั้งแต่แผ่นแรกเลยนะครับ เล่มแรกนี้เป็น Management นะอะ ไม่ต้องไปสนใจเรื่องเนื้อหา แต่ผมอยากให้ดูกระบวนการของการเขียนหนังสือของเค้าเนี่ยครับ ที่ โอ้โฮ แบบขายได้ همینเล่มเลยนะครับ ช่วยแชร์ให้ผมนิดนึงครับ พูดแล้วเริ่มสนุกเลย โอเคครับ คือในส่วนนี้เนี่ย management อันนี้ก็จะไปของ Richard L. Draft นะครับ ช่วยเปิดหน้าต่อไป อยากจะให้ดูเกี่ยวกับเรื่องเนี่ย เค้าวางโครงอย่างงี้ครับ สิ่งสำคัญก็คือวางโครงเนี่ยครับ มันจะแบ่งออกเป็นเป็นพาร์ทก่อน ของเรา ถ้ามาเขียนเป็นตำราไทยมันก็น่าจะเป็นส่วนที่หนึ่ง ส่วนที่ 2 ในแต่ละส่วนเนี่ย มันก็จะมีส่วนแรกแน่นอนครับ อย่างที่ผมบอกไปส่วนแรกนี่ก็จะไปพวก introduction อะไรอย่างเงี้ยนะอะ ปฐมบทอย่างงี้ก็ได้เนี่ยครับ ก็จะเป็น manage อะไรก็ว่าไป มีการประเมินนะอะ ก็จะเป็นบทที่หนึ่ง บทที่ 2 แต่ถ้าตำราที่ละเอียด เค้าอาจจะเขียนเป็น lesson one - two ซึ่งเป็นศัพท์ของ part นะอะเนี่ย อย่าง part หนึ่ง ก็เป็น introduction - part 2 จะเป็นเรื่องของ environment of management ก็มีการกล่าวทั่ว ๆ ไปนะอะ พาร์ท 3 ก็จะเป็นเรื่องของวางแผน ก็คือกระบวนการ ที่นี้ก็มาสู่ในส่วนของการบริหารแล้ว อย่างเรื่องของ postcorp อะไรต่าง ๆ ก็คือตรงนี้ มาพูดถึงในแต่ละพาร์ทแต่ละพาร์ทเลยนะครับ โอเค ผมไม่ไปสนใจเรื่องเนื้อหา แต่อยากที่จะพรีเซนต์ในส่วนของ

กระบวนการของหนังสือเล่มนี้นะคะ เค้าจะแบ่งเป็นพาร์ทและในส่วนย่อยของแต่ละพาร์ทเนี่ย มันก็จะมีเป็น Lesson เป็นบทๆ ต่อๆ กันไปนะคะ แต่ไม่ใช่ว่าพาร์ทใหม่ก็มาขึ้น ก็เริ่มต้นใหม่ เค้าก็จะเรียงกันมาเลยนะคะ โอเคครับ อันนี้ก็คือในส่วนของเล่ม Management นะครับ หรือบางที ขออีกแผ่นนึงนะคะ โอเค บางตำราเค้าอาจจะใช้คำว่า Chapter ก็ได้ Chapter 1 เนี่ยนะคะ แต่หนังสือเล่มนี้ผมชอบมาก ส่วนหนึ่งก็คือเค้าจะมี Chapter outline ก็คือขอบข่ายนะคะ และทางด้านขวาก็จะมี Learning outcome ซึ่งตอนเนี่ยเรากำลังทำการประเมิน Learning outcome เนี่ยนะ เพราะฉะนั้นหนังสือเล่มนี้ผมว่าเป็นจุดเด่น ถ้าเกิดเราได้เขียนแล้วก็มีองค์ประกอบตรงเนี่ยไปสอดคล้องกับเรื่องของผลลัพธ์การเรียนรู้เนี่ยมันจะทำให้ตำราที่เราเขียนออกไปเนี่ยได้รับการยอมรับมากขึ้นนะคะ โอเคคะอันนี้เค้าก็แทรกเลย Learning outcome นะครับ โอเคครับ ผมอยากจะให้ดูกระบวนการของหนังสือเล่มที่ 2 นะครับอันนี้ก็เป็นเรื่องของ management อีกเหมือนกันครับ อันนี้ของ Bateman and Snell นะครับ ในรายละเอียดข้างในก็เช่นเดียวกัน ก็จะแบ่งเป็นพาร์ทเหมือนกันนะ ที่นี้หน้าปกเล่มที่ 2 นะครับ ก็จะเป็นพาร์ท 1 ก็จะหนีไม่พ้นในเรื่องของศาสตร์ทางการบริหารนะคะอย่างเล่มเล่มก่อนเนี่ยก็จะเป็น introduction นะคะแต่เล่มนี้เค้าจะเป็น foundation ก็อาจจะเป็นพื้นฐานการจัดการนะคะ มันก็จะหนีไม่พ้นในเรื่องของการจัดการ การปฏิบัติอะไรต่าง ๆ ตามนี้เลยอะ ผมให้ดูแค่กระบวนการนะคะ ในหนังสือเล่มนี้จะมีทั้งหมด 5 part ด้วยกันนะคะ ขอบคุณนะคะ โอเคครับ อีกแผ่นนึงนะคะก็จะเป็นในส่วนของ Content แรก ผมถ่ายเฉพาะภาพรวมมาให้คะ เพราะงั้นก็จะ ส่วนนี้นอกจากพาร์ท 1 นี่เป็น Subset ใหญ่ ลงมากก็จะเป็น Chapter ลงมาเค้าจะเป็น Lesson ก็คือบทเรียนนะ ถ้าเรามาเขียนเป็นตำราไทย ก็อาจจะเป็นภาคหนึ่ง ภาค 2 ภาค 3 หรืออะไรอย่างเงี้ยมั้ง ก็ประมาณเนี่ยนะคะ แล้วก่อนจะมาถึงบทที่หนึ่ง บทที่ 2 บทที่ 3 อะไรต่าง ๆ ต่างนะคะ อันนี้ก็พาร์ท 1 อันนี้พาร์ทที่ 2 ก็เกี่ยวกับเรื่องของกระบวนการวางแผนและการกำกับติดตามกลยุทธ์อะไรต่าง ๆ ก็ว่าเป็นเรื่องของเนื้อหา ศาสตร์ของเราเนาะ อันนี้ก็จะเป็นศาสตร์ทางการบริหารนะคะ เล่มที่ 3 นะครับ เล่มนี้ผมใช้ตอนที่ขอ รศ. ก็หลาย 10 ปีแล้วนะ เล่มนี้เป็นเล่มครูเลย แล้วก็ยังใช้สอนนักศึกษาปริญญาโท หรือบางทีต้องไปบรรยายเพราะว่ามันพิมพ์เยอะมากนะคะ อันนี้เป็น education administration: concept and practice นะครับ ผมอยากจะฝากตรงนี้นิดนึงนะคะในส่วนแนวคิดแล้วก็การฝึกปฏิบัติเนาะ อันนี้ของ Lunenburg & Ornstein และคณะ เป็นเล่มนี้ก็เขียนกัน 3 ท่านด้วยกันนะคะ ในส่วนนี้เค้าก็จะแบ่งเป็น part เหมือนกันนะคะ part หนึ่งก็จะเป็น fundamental principal หลักการบริหาร แล้วก็แนวคิด concept นะครับ ก็ในส่วนย่อยของภาคหนึ่งก็จะมีบทที่หนึ่ง บทที่ 2 ก็ว่าไป ภาค 2 ก็จะมา เล่มเนี่ยเค้าจัดกลุ่มดี ตรงที่ว่าจะมีพื้นฐานเป็นพาร์ทที่หนึ่งนะอะ แล้วก็ในส่วนที่ 2 ก็จะเกี่ยวกับเรื่องของการจัดโครงการอะไรต่าง ๆ นะครับ เพราะฉะนั้นก็ฝากพวกเรา หรือว่าเสนอไอเดียว่าเวลาเราจะเขียนตำราเนี่ย ต้องเขียนทางศาสตร์ของเรา ที่เราอยู่ในส่วนนั้นนะคะ เรายกแบ่งกลุ่มแล้วก็ใส่ในส่วนเนื้อหาของเนื้อหาเข้าไปนะอะ แต่เล่มเนี่ยที่ผมชอบมาก ก็คือมันจะมีอันนี้ยังเป็นแบ่งพาร์ทอยู่นะครับ เป็นกระบวนการหลังจากที่มีพื้นฐานแล้ว ก็เป็นกระบวนการบริหารจัดการนะคะ ภาค 2 ครับ ตอบไปเลยนะคะ อันนี้มันเป็นลักษณะของการค้นหาตำราได้ดีเลยบางทีคนก็อยากจะดูแบบเค้าโครงก่อน

ยังไม่อยากอ่านนะ เหมือนผม เราก็ไม่ชอบอ่านนะ แต่เราอยากจะไปหาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรา ตรงนี้แหละครับ เหมือนกับ Advance คำแนะนำเหมือนกับ Index นะครับเนี่ย ถ้ามีตรงนี้ผมว่าทำให้คุณภาพของตำราเราเนี่ยได้รับการยอมรับที่จะไปสอดคล้องกับชื่อหัวข้อนี้คือมาตรฐานนะครับ และจุดเด่นของเล่มนี้ยากที่จะขายของนิดนึงนะครับ ก็คือขายโอเคเนี่ยะ สุดท้ายแล้วครับ แต่สุดท้ายเดี่ยวผมจะไปพูดรวมสุดท้าย ก็คือ Focusing question ผมเคยเกริ่นไปครั้งก่อนแล้วนะครับว่าในแต่ละบทเนี่ย ตำราเล่มเนี่ยเค้าจะมีคำถามที่น่าสนใจนะครับ Focusing question ก็คือถ้าเราอ่านแล้วมันจะเริ่ม เอ๊ะก่อน และพอ เอ๊ะ เราจะเกิดความท้าทายในการค้นหาคำตอบ เพราะฉะนั้น Focusing question เนี่ยนะครับ มันจะมีคำตอบอยู่ในบทนี้หมดเลยนะครับ คือตรงนี้ตำราไทย ผมก็มีบ้างนะครับ แต่อย่างน้อย ตอนตำราบริหารของผม ที่ตอนได้เราสอนเนี่ย ผมทำแนวนี้นะครับแล้วก็คือ กรรมการเค้าก็ชื่นชมมานะครับ ยังจำได้ เป็นความประทับใจนะ ใครชมเราก็จะชอบนะครับ ก็ยังชอบตรงนี้นะฮะ คือเค้าจะเกริ่นไว้จริง ๆ เราอาจจะลืมนึกนะครับว่าตำราดี ๆ ของอาจารย์หลาย ๆ ท่านเขียนเนี่ย ก็มีเยอะมานะครับ แต่เนี่ยถือว่าเป็นกระบวนการนะ ผมไม่ได้ไปพูดถึงเรื่องของเนื้อหาเนี่ยครับ อันเนี่ยเค้าก็จะพามาในแต่ละบทแล้ว เค้าก็จะเขียนคำถามมาให้คนอ่านเนี่ย มันท้าทาย มันจะเกิดความ เอ๊ะ ก่อนละ พอ เอ๊ะ แล้วต่อไปก็จะเป็นเนื้อหาเนี่ยครับ แล้วก็สุดท้ายของแต่ละบทในหนังสือของ บลูมเบิร์กเนี่ยนะฮะ เค้าจะมีบทสรุปไว้แต่ผมลืมนึกไปให้ละ ผมมาดูแล้วผมถ่ายไม่ครบ มันจะมีบทสรุปนะครับ บทสรุปของแต่ละบทเลย บางครั้งเนี่ยเวลาผมแนะนำหรือสอนนักศึกษาปริญญาโทเนี่ย ก็จะบอกเค้าว่าโอเคครับ คุณอ่านสรุป คุณอ่าน Focusing เสร็จแล้วก็ไปอ่านสรุป เพราะบางทีไม่มีเวลาอ่านมาก เพราะว่าคนรุ่นใหม่ บางทีไม่ชอบมาอ่านอะไรเงี้ย เราก็พยายามที่จะหลอกหลอนนะฮะ ก็ไปอ่านตอนสรุปได้ บทสรุปเนี่ยมันก็คือเหมือนกับเป็นลักษณะเป็นบทความดี ๆ ที่เราเขียนให้ผู้บริหารอ่านอะนะฮะ เพราะผู้บริหารนี้เค้าไม่มีเวลามาอ่านทั้งเล่มหรอกนะ ผู้บริหารระดับประเทศเนี่ยบางทีเค้าบอก โอ้ย รุ้เยอะ หรืออะไรเงี้ย ไม่ใช่แบบบางทีไม่ได้เกิดจากแนวคิดตัวเอง ก็เกิดจากการที่ได้อ่านบทสรุป หรือมีคนสรุปให้ แต่พวกคนที่ ก็มีแบบวิโอพีเนี่ยเค้าอาจจะมีคนมาสรุปให้ แต่อย่างเรานักวิชาการ เราต้องอ่านเอง ใน 3 เล่มที่ผมเอามาเป็นตัวอย่าง ไม่ต้องสนใจเรื่อง Content นะ เพราะเรื่องเนื้อหาของใคร ก็ของท่านคนนั้นไป แต่กระบวนการที่ผมชอบมากเนี่ยก็คือหนึ่ง โดยสรุปเลยที่ผมเอาให้ดูทั้ง 3 เล่มเนี่ยนะครับ ก็จะเป็นตำราได้ตามมาตรฐานที่กำหนดในหัวข้อนี้ไว้ละครับ ก็จะประกอบเรื่องของมาตรฐานก็ต้องมีเกณฑ์เป็นที่ยอมรับเนี่ย ก็จะมีประเด็นในเรื่องของเขียนเกริ่นนำ คำนำนะฮะ แล้วก็แบ่ง Phase ให้ดีนะครับ เพราะฉะนั้นการเขียนเนี่ยเท่าที่ผมดู ตำราตอนนี้หลาย ๆ ภาควิชาเนอะ ที่ผมได้ติดตามดู ก็ทำมาในรูปของวิชาพื้นฐาน แล้วก็ให้อาจารย์หลาย ๆ ท่าน มีส่วนร่วมเขียนคนละบท คนละ 2 บทอะไรต่าง ๆ ก็อย่างเงี้ยนะฮะ ที่เนี่ยก็ต้องมาเถลาแล้วก็เขียนส่วนที่หนึ่ง คำนำ ให้เกิดความรู้สึกน่าสนใจนะฮะ แต่ในส่วนของคำนำเนี่ย ผมขอเสนอในส่วนของเนี่ย เราอาจจะเอาเป็น Focusing question นะฮะ ถ้าเป็นภาษาไทยก็น่าจะเป็นคำถามที่ท้าทายนะครับ อ้อแล้วมีอีกเล่มนึงผม search เมื่อ 2-3 วันก่อน ช่วงนี้ก็พอมีเวลาวางนะฮะ ก็ได้เข้าไปดู เค้าจะมีคำถามท้าทายนะฮะ แล้วก็แทรกเกี่ยวกับเรื่องสังคมตอนนี้กำลังให้ความสนใจอยู่กับเรื่องของ Ethics เป็นความท้าทายนะครับ เค้าใช้ศัพท์ เอ้ย ผมจดไว้ตรงไหน มันมีคำว่า Ethics แล้วก็ศัพท์ภาษาอังกฤษ

อันนี้ ผมลืมแล้ว เดียวนี้ก็ได้ตอนท้ายเดี๋ยวผมมาบอกในช่วงถามตอบก็ได้้นะครับ แล้วก็ เป็น Case study ครับ ท่านรอง ครับท่านอาจารย์ครับ แล้วก็ให้คนที่อ่านเนี่ยได้อ่านเนื้อหาในตัวบทเนี่ยมานึกต่อ มาเขียนคร่าว ๆ เพื่อจะตอบลักษณะของการ analyze การวิเคราะห์ แต่เป็นการวิเคราะห์ลักษณะของจริยธรรมคุณธรรมเข้าไปนะครับ เพราะฉะนั้นผมว่าในทุกศาสตร์เนี่ย ในเรื่องของ Ethics เนี่ยผมว่ามันต้องสอดแทรกเข้าไปได้หมดเลยนะครับ อันนี้คร่าว ๆ ในส่วนของตำราเนี่ยครับที่มีคุณภาพนะครับตามหัวข้อที่บอกว่าเทคนิคการเขียนตำราให้เสร็จจะหะ ก็คือต้องกำกับในเรื่องของเวลานะครับ ดี ผมก็ยังพูดยากนะ เรื่องของดีเนี่ย แต่ที่มีคำว่ามีมาตรฐานตรงเนี่ยมากำกับ เพราะว่าพอมีมาตรฐานปุ๊บเนี่ย มันมี criteria แล้วนักวิชาการเราก็ต้องเป็นมาตรฐานในระดับมืออาชีพที่เป็นทางวิชาการนะครับ ไม่เกินเวลานะครับท่านประธาน อาจารย์ปิยพงศ์ครับ

00:22:12 ปิยพงศ์

ไม่เกินเลยครับ ขอบคุณมากเลยครับ

00:22:15 ศิริพงษ์

ผมเชื่อว่าในประเด็นนี้ เดียวนี้อาจจะหลาย ๆ ท่าน อาจจะมีประเด็นต่าง ๆ มา โดยสรุปเลยนะครับ ที่ผมจะยกตัวอย่างหนังสือ ศาสตร์แห่งการบริหารเนี่ย ก็จะมีกระบวนการ ก็คือมีคำถามนำก่อน ที่เราเรียกว่า Focusing question แล้วก็ เป็นเรื่องของเนื้อหาเนี่ยครับ แล้วก็มี conclusion สรุปนะครับ แล้วประเด็นสุดท้ายเลยก็คือ อาจจะเป็นท้าทายความคิดเนี่ยหะ มีไว้เพื่อเป็นเป็นการสร้างจุดเด่นให้กับตำราของเราได้้นะครับ โอเคครับ ในเบื้องต้นเนี่ย ผมขอแชร์ประสบการณ์ในส่วนนี้ท่านนี้แหละครับ

00:22:51 ปิยพงศ์

ขอบคุณมากครับ ท่านรองศาสตราจารย์ พันตำรวจโท ดร.ศิริพงษ์ เสาภายน นะครับ ในส่วนแรกซึ่งท่านได้ใช้ 25 นาทีที่อัดแน่นไปด้วยเนื้อหาได้ครบทุกประเด็นเลย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของ การเขียนตำราให้เสร็จ ท่านบอกว่ามันต้องมี self-discipline การมีวินัยในการกำกับเวลา กำกับงาน แล้วก็ให้เวลากับการเขียนงานวิจัยนะครับ รวมถึงต้องมี passion มีความอยากทำ อยากเขียน มันถึงจะผลักดันงานให้เสร็จได้้นะครับ ส่วน ดี อาจจะดูเป็นส่วนที่ยัง abstract หน่อย วิเคราะห์ยากสำหรับท่าน แต่ท่านอาจารย์บอกว่าส่วนที่เป็นมาตรฐานเนี่ย ท่านให้เทคนิคมากมายเลยที่เราจะต้อง run ตามเกณฑ์อย่างไรบ้างถึงจะทำให้ตำราของเรามีมาตรฐาน รวมทั้งท่านได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการจัดระบบ Organize เนื้อหาของตำรา ซึ่งนี่เป็นเทคนิคเลยว่าจะจำแนกให้มันเป็นพาร์ท เป็นแซปเตอร์ หรือเป็น lesson หรืออะไรก็แล้วแต่เนี่ย ทั้งหมดมันก็เพื่อทำให้เนื้อหาที่มันมีความยากเนี่ยมันเข้าสู่ผู้อ่านได้ง่ายขึ้น และเข้าใจเนื้อหาเหล่านั้นด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น Focusing question หรือการ Conclusion ในแต่ละบท และยังมีเรื่องที่ท่านแชร์ประสบการณ์ว่ามี Case study ท้ายบทหรือว่ามี พวก Ethical dilemma ต่าง ๆ ที่เอามา

challenge ให้ผู้อ่าน ได้ลองใช้ทฤษฎีหรือแนวคิดมา challenge เพื่อให้ความคิดของเค้าหลักแหลมมากขึ้น ส่วนต่อมากลับท่านที่ 2 วิทยากรของเราท่านรองศาสตราจารย์ ดร.ธงชัย สมบูรณ์ ผมขอเรียนเชิญท่านอาจารย์ได้ร่วมแลกเปลี่ยนในประเด็นนี้ด้วยเลยครับ

00:24:31 ธงชัย

สวัสดีครับ ปรารพณ์ศึกษาศาสตร์ทุกท่าน ครับ ก่อนอื่นนะครับ ต้องขอขอบคุณคณะกรรมการ KM ของคณะศึกษาศาสตร์ทุกท่านนะครับ ที่นี้เรามาพูดถึงปฐมบทของการเขียนก่อน ท่านอาจารย์ทุกท่านต้อง Ask yourself ก่อนนะครับว่าความรู้สึกของท่านอาจารย์มี 2 ประเด็นหรือเปล่าครับว่า หนึ่งนะครับ "อยาก" นะครับ Delight นะครับแล้วก็มั่นใจ confident ในการที่อยากจะเขียน แล้วก็มั่นใจที่จะเขียนนะครับ เพราะว่าเราเป็นนักวิชาการ เราต้อง keep in the mind นะครับว่าเราเป็น Thai scholar นะครับ เราเป็นนักวิชาการที่จะต้องรังสรรค์งาน เสกสรรค์ปั้นแต่งงานออกมานะครับ เพราะว่า นะครับ อย่างเช่น ท่านรองศาสตราจารย์ ดร.ศิริพงษ์ ท่านก็บอกไปแล้วนะครับว่าในงานเขียนนั้นนะครับไม่ว่าจะเป็นหนังสือ นะครับ อย่างเช่น หนังสือ 3 type ของรามก็จะ เป็น textbook, supplementary แล้วก็ handbook นะครับ เพราะฉะนั้น ในตัวคำว่า text นะครับ ตัวของเราก็จะตีความจาก text ก็คือว่าเวลาเราเขียนนั้นนะครับ ก็คือเราถ่ายทอด Technology of thinking ได้มากน้อยเพียงใด อันที่ 2 นะครับตัว e นอกจากจะ ethical dilemma แล้วนะครับ empowerment นั้นนะครับ empowerment ของอะไรครับ General thinking ก่อน จากนั้นมันจะต้อง provide ในส่วนของ information ในส่วนของ data แล้วก็ knowledge แล้วก็ wisdom แล้วก็สุดท้ายถ้าเขียนลุ่มลึกให้ถึงนะครับต้องเป็นส่วนของ intellectuality เพราะฉะนั้นตัว e ตัวนี้กับ text เนี่ยก็ถือว่าเป็น challenge หนึ่งนะครับ ไม่ว่าจะเป็น Writer คนใหม่นะครับ เพราะว่า การเขียนนะ มันจะเป็นในลักษณะของการถอดรหัสความคิดของผู้เขียนนะครับ มันจะเป็นลักษณะของ Decode นะครับ Encode เข้าไปแล้วก็ Decode ออกมานะครับ Writer กับ Reader นะครับ แล้วตัว text ตัว t ที่ผมถอดรหัสออกมาตัว x นะครับ ก็คืออ่านแล้ว มันรู้สึกว่าจะอยากอ่านนะครับ exotic of reading นะครับ ส่วนตัว T ก็คือ transformation of knowledge ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ ไม่ว่าจะเป็นตำราหรืออะไรก็แล้วแต่ จากประสบการณ์ของการเขียนขออนุญาตขายหนังสือหน้า 68 เลยนะครับ สำนักพิมพ์จุฬาฯ นะครับชื่อหนังสือ ศาสตร์รากฐานการศึกษา ครับ น้องตี๋มยิ้มเลยนะครับ ขายหนังสือแล้วนะครับ ที่นี้คำว่า นะครับในตำราของเรานะครับ ท่านอดีตท่านคณบดีท่านก็ต้องพูดไปแล้วนะครับว่า ในความเป็น Standard นั้นมันมี criteria ของมัน เพราะฉะนั้นการที่จะทำให้ครอบคลุมถึง criteria ทั้ง 5C นะครับ 1. เราจะต้อง Clear ก่อน 2. Correct 3. Concise 4. Conclusion 5. Comprehensiveness นะครับ Clear ในเรื่องของ hot description / Correct ในเรื่องของนะครับความเป็น pedagogy ในศาสตร์นะครับ ศาสตร์ทุกศาสตร์ มีอัตลักษณ์แห่งศาสตร์ครับ ในความเป็น pedagogy หรือความเป็น Social science ทั่ว ๆ ไป เราสามารถนะครับ ที่จะ integrated science ได้ อย่างชัดเจนนะครับ เราสามารถที่จะ Interdisciplinary ได้อย่างชัดเจน เพราะฉะนั้นพอมานะครับเคลียร์เสร็จ

เรียบร้อยมา Correct มา Concise Chronological อย่างเช่นนะครับ ท่านอดีตคณบดีท่าน ได้โชว์ถึงหนังสือต่างประเทศ เค้าวาง Chronological เป็นพาร์ท อันนี้ถือว่าดีมาก แล้วหนังสือสมัยใหม่ที่นะครับ provide ณ ปัจจุบันนี้ นะครับ นิยม case study ล่าสุดลูกหูลูกตาของผมนี่มันดีกว่าหนังสืออาจารย์ ผมอยากให้เติม case study เข้าไปซึ่ง case study ณ ปัจจุบันนี้เราสามารถที่จะแอดเข้าไปในลักษณะที่เรียกว่าเป็นเป็นมวลสารความรู้หรือเป็นในลักษณะของวิดีโอก็ได้ นะครับ ถัดมานะครับ ในส่วนของ Conclusion ถือว่าท้าทายนะครับ เพราะว่าเราจะต้องไม่หลงประเด็นนะครับ ว่ามันมีประเด็นของอะไรครับ มันมีประเด็นของคำว่า Text, Context, Contextualization ในการเขียนนะครับ เราห้ามหลงประเด็นนะครับ อย่างเช่น เราเขียนหนังสือคำว่าเบื้องต้น fundamental นะครับ เราก็ไม่ต้องไปลุ่มลึกมากนักนะครับ เคยมีคณาจารย์มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งย่านหัวหมากนะครับ ส่งผลงานไปที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ย่านมาบุญครอง Reader บอกว่าไม่ลุ่มลึกนะครับ ตอนผมเป็นประธานสภา ผมบอกว่าหนังสือของท่านอาจารย์ท่านนี้คือ ขออนุญาตพูดนะครับ หนังสือเคมีเบื้องต้นครับ บอกว่าไม่ลุ่มลึก เพราะฉะนั้นนะครับ ตัวนี้ก็คือมันเหมือนกับว่า มากน้อยเพียงใด เหมือนกับท่านอดีตคณบดีท่านพูดไปแล้วว่าบางอย่างมันเป็น Abstract ของเราอาจจะไม่ดีสำหรับเค้าก็ได้ นะครับ ตัวสุดท้ายนะครับก็คือตัว Comprehensiveness เนี่ยก็คือครอบคลุมไหมนะครับ ครอบคลุมทั้ง introduction, Knowledge essence นะครับ แล้วก็ในส่วนของนะครับ part สุดท้ายก็คือในส่วนของการ Conclusion ในแต่ละ Chapter นะครับ ออกมานะครับ ที่นี้สไลด์การเขียนของธงชัย สมบูรณ์ ผมก็ provide ไปใน Power point ให้น้องผิงเรียบร้อยแล้วนะครับว่า หนึ่ง ลักษณะการเขียนของธงชัยก็จะเป็น 1. Chapter design นะครับ 2. Provide content 3. Enable writing 4. Everything is modern นะครับ 5. Learn from context นะครับ ทางคณาจารย์อาจจะงงนะครับ ทำไมมัน power point มีแต่รูป ธงชัย สมบูรณ์ ก็มัน power point ผมนะครับ ไม่ใช่ power point คนอื่นนะครับ ก็หนึ่ง เราต้อง Chapter design ได้จากอะไรครับ ได้จาก Course description นะครับ Provide content นะครับ content ก็เกิดจาก Course description ส่วน Chronological ที่เกิดจากการเรียง Content นั้น ไม่จำเป็นจะบอกว่า 5 บท 10 บทหรืออะไรก็ได้แล้ว แต่ตำราหรือหนังสือที่ดี ไม่ควรเกิน 10 บทครับ ไม่ควรเกิน 10 บท Enable writing ก็คือ เรานะครับ เรามี passion เรามีความมั่นใจที่จะเขียนมากน้อยเพียงใด ความมาน้อยนะครับที่จะเขียนคือลุ่มลึกนะครับ อย่างเช่น Theory ต่าง ๆ นะครับ ลุ่มลึกมากน้อยเพียงใด Implementation ใน Theory นะครับ เราเอา Implement อิมพีเม้นต์ในเนื้อหาหรือเราจะสามารถนะครับ กรองในส่วนของการเพิ่มเติมก็ได้ นะครับ หนังสือฝรั่งส่วนใหญ่จะเป็นมี Case study ครับ สุดท้าย Learn from context นะครับ ก็คือตัวเนื้อหา แต่ที่นี้ผมได้เรียนท่านคณาจารย์ที่เคารพรักไปแล้วนะครับ ว่ามันจะมีในเรื่องของบริบทนะครับ แล้วก็ส่วนที่มันเป็น Contextualization ด้วยนะครับ อันนี้คือลักษณะการเขียนทั้งหนังสือและก็ตามของตัวผมเองนะครับ ส่วนมาก Power point นี้ก็จะเคยบรรยายให้กับมหาวิทยาลัยตั้งแต่ปี 2018 นะครับ ก็เลยมานับบรรยายอีก ก็คงจะไม่ off the fashion ก็คงจะไม่ล้าสมัยเท่าที่ควร ที่นี้เวลาเราเขียนงานนะครับจากประสบการณ์เนี่ยมันจะสะท้อนว่า คุณวุฒิ คุณภาพ คุณธรรมก็คือ Ethics นะครับตัวนี้นะครับ โดยเฉพาะว่าถ้าสมมุติว่าเราไปคัดลอกงานของใครเรา

สามารถที่จะพูดได้เลยนะครับ หลาย ๆ ท่านที่เป็นศาสตราจารย์ที่เวลาท่านพูดถึงในเรื่องของตำราหรืออะไรก็แล้วแต่เนี่ยครับ คือบางครั้งเราไม่ต้องไป reference จนเกินเหตุ สำหรับตัวผมเอง ผมไม่ชอบ reference จนเกินไป ถ้าอะไรที่มันรู้อยู่แล้วการ reference มาก แสดงถึงว่าผู้เขียนตกผลึกไม่เป็นนะ สำหรับธงชัย สมบูรณ์ครับ reference เยอะนี่แสดงว่าตกผลึกไม่เป็น แต่เราสามารถ อย่างเช่นนะครับ การศึกษาคือการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เป็นเครื่องมือทุกคนรู้ อันนี้คือ General concept ต่อย่างเงี้ยรู้แล้ว ไม่ต้องไป reference นะครับ เพราะฉะนั้นนะครับ แต่การ reference เป็นการให้เกิดประโยชน์ เราอาจจะ Conduent paragraph นั้นออกมา เราอาจจะนำเสนอออกมา หนังสือนั้นแสดงคุณภาพ มันก็เป็นตาม title นะครับ ตาม scope ที่เราได้พูดถึงวันนี้นะครับ ซึ่งท่านอดีตคณบดีท่านก็ได้พูดไปแล้วว่าหนังสือที่มีคุณภาพหรือตำราที่มีคุณภาพแล้ว คืออ่านแล้ว มันอยากอ่าน แค่นี้ครับ มันวัดกันง่าย ๆ มากเลยเหมือนเราเห็นคนมีศีลธรรม เราก็อยากพูดนะครับ คนไม่มีศีลธรรม เราก็ไม่อยากพูดด้วยนะครับ ถึงแม้ว่าพูดด้วย เราก็ไม่อยากพูดด้วย มัน the best logic ตรรกะธรรมดา ๆ หนังสือที่มีคุณภาพนะครับ คุณธรรมในการเขียน นะครับอันนี้เป็นเรื่องสำคัญมาก ๆ ซึ่งทุกคนก็รู้อยู่แล้ว ทราบอยู่แล้วนะครับ ตัวของผมมองว่า book show content, intelligence show man หนังสือแสดงเนื้อหา ปัญญาแสดงผู้คนครับ ที่นี้มาดูต่อเนะครับว่าเมื่อเวลาเราสร้างสรรค์งานใด ๆ ก็ตาม ไม่ว่าจะเป็น supplementary ไม่ว่าจะเป็น handbook ไม่ว่าจะเป็น book ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็แล้วแต่นะครับ เราจะต้องตระหนักเลยนะครับว่าสิ่งที่เรา provide นะมันมีตั้งแต่เนะครับความรู้ขั้นต้น ความรู้ชั้นกลาง ความรู้ชั้นสูง ผู้เสพเขาสามารถที่จะเสพความรู้ของเรา อาจจะไม่เต็มร้อย แต่เราต้องตระหนักในตนเองนะครับ awareness ในตนเองนะครับ ว่าสิ่งที่เราเขียนไปนั้นอย่างน้อย ๆ น้อยให้เค้าได้เกิดอุบัติเหตุในการคิด ต่อในอนาคต สิ่งเหล่านี้ก็ผมก็ถือว่าเป็นเรื่องที่จะต้องตระหนักนะครับ ผมก็เชื่อว่าเนะครับทุกท่านก็คงจะได้เขียนหนังสือแล้วก็อะไรออกมาดี ๆ นะครับ สำหรับตัวผมเอง ในช่วงนี้ก็เพียงแค่นี้ก่อนนะครับ ขอขอบคุณครับ

00:36:20 ปียพงศ์

ครับ ขอขอบคุณมากเลยครับ ท่านอาจารย์ธงชัย ครับ เป็นช่วงเวลาสั้น ๆ ที่ได้รับความรู้มากมายเหมือนกันครับ แล้วก็ท่านอาจารย์มีเสนอในการให้ข้อมูลให้ความรู้แก่พวกเรา มาก มีการจัดแบ่งเนื้อหาเนะครับ ว่าตำราที่ดีมันควรจะมียุทธศาสตร์การจัดแบ่งเนื้อหาอย่างไรเนะครับ มีความลุ่มลึกแค่ไหนเหมาะสมกับชื่อตำราหรือว่าจุดประสงค์ในการเขียนของเรามั้ย เหมาะสมกับผู้อ่านมั้ย แล้วท่านก็ยังได้ให้ข้อมูลอีกว่าการสร้าง Product อย่างตำรา ขึ้นมาซักเล่มหนึ่งเนี่ย มันเป็นเรื่องที่ต้องต้องตระหนักว่ามันสะท้อนทั้งตัวตนของเราลงไป ไม่ว่าจะเป็นคุณวุฒิเองหรือว่าตัวความสามารถทางวิชาการในการรังสรรค์ในการขีดเขียนอะไรบางอย่างไปในเนื้อหานั้น รวมถึงตัวคุณธรรมของผู้เขียนเนะครับ เรื่องของ Ethics อะไรก็แล้วแต่นะครับ เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลานะครับผมขออนุญาตเรียนเชิญวิทยากรท่านที่ 3 ของเราเลยนะครับ ท่านรองศาสตราจารย์ ดร.ศยามน อินสอาดครับ

00:37:30 ศยามน

สวัสดีค่ะ ทุกท่านนะคะ แล้วก็รับฟังจากท่านวิทยากรทั้ง 2 ท่าน ก็น่าสนใจมาก ๆ เลย ในส่วนตัวเองวันนี้ก็มา KM เป็นครั้งแรกนะคะ ก็ เอ๊ะ เราจะต้องมี Power point หรือเปล่าเนอะ แต่ว่าก็น่าจะมีสักนิดนึงนะคะ เพราะว่าในพาร์ทของตัวเองเนี่ย จะคุยเกี่ยวกับเรื่องของการทำตำราที่น่าจะเป็นมาตรฐานแล้วก็เรื่องทำงานให้เสร็จเนี่ยมันขึ้นอยู่กับตัวเองที่จะกำหนดระยะเวลา หนังสือบางเล่มหนึ่งเดือนเสร็จ ตำราบางเล่ม 3 เดือนเสร็จ อันนั้นคือเป้าหมาย เราต้องเพิ่มเป้าหมายเนาะ ในส่วนของมาตรฐานวันนี้เอาเกณฑ์มาฝากค่ะ เกณฑ์ของมหาวิทยาลัยที่เป็นเกณฑ์ทั้งเกณฑ์ที่ขอตำแหน่งทางวิชาการกับเกณฑ์ที่เขียนตำราเนาะซึ่งมันจะมีความแตกต่างกันอยู่นะคะ สำหรับตัวเองเนี่ยเขียนทั้งหนังสือและตำรานะคะ เรื่องของการเขียนหนังสือ ก็อยากจะฝากอาจารย์ไว้ด้วย แลกเปลี่ยนกันด้วยนะคะ เพราะว่าในการไปเขียนตำราของมหาวิทยาลัย เรามันก็จะติดประเด็นเรื่องของจำนวนที่เราจะใช้ในการผลิต แล้วก็ความสามารถในการเผยแพร่ผลงานใช้มั้ยแล้วตอนนี้ก็มีเกณฑ์ว่าถ้าเด็กน้อยผลิตได้แค่ 50 เล่มเท่านั้นนะฮะ ซึ่งการเผยแพร่ในลักษณะนั้นนะคะ มันมีจำนวนน้อยเกินไป ซึ่งการขอผลงานจำเป็นต้องกว้างกว่านั้นนะคะ อย่างน้อยก็ 200 เล่มหรืออะไรอย่างนี้นะคะในส่วนของตัวเองที่เข้าไปลองทำเนี่ย อันนี้เราขอตำแหน่งรองศาสตราจารย์นะคะ อันนี้เป็นหนังสือที่ส่งไปที่บริษัทซีเอทจำกัดนะคะโดยที่ไม่ได้ลงทุนอะไรเลยทางซีเอท แค่ว่าลงทุนให้หมดนะคะเป็น 4 สีทั้งเล่ม แล้วก็พิมพ์ 4,000 เล่มนะคะซึ่งเค้าดูจากอะไรเค้าก็จะดูว่าในเนื้อหาที่เราเขียนเนี่ยนะคะ มันมีคนเรียนทั่วประเทศอะที่ไหนบ้างนะคะ ซึ่งตรงเนี่ยเราก็กลองเสนอไป ซึ่งในกระบวนการผลิตของหนังสือที่เป็นของบริษัทเนี่ยไม่จำเป็นต้องเขียนครบ 10 บท 12 บทนะคะ อาจจะมีบางบท แล้วเค้าสนใจนะคะ แค่ว่าเค้าจะเลือกเรานะคะ ที่นี้ประเด็นของตัวเองเนี่ยจะคิดไม่ค่อยเหมือนคนอื่นนะ คือการเขียนหนังสือ หรือว่าตำราเนี่ย มันต้องเป็นองค์ความรู้ใหม่นะคะ คือพยายามไม่ให้ตัวเองเหมือนคนอื่นนะ เพราะว่าหลายครั้งที่เราซื้อหนังสือมาแล้วมันเหมือนเล่มที่แล้วอะ เราก็มีความรู้สึกว้า เอ๊ะ เราเคยอ่านมาหมดแล้วอะ มันไม่สนุกอะ เราก็เลยมีความรู้สึกว้า เออ เราอยากสร้างหนังสือที่มันเป็นเรา แล้วก็ไม่เคยมีใครเขียนมาก่อน แต่ว่ากว่าจะมาถึงตรงนี้ได้เนี่ย ในการกำหนด Chapter เนี่ยมันไม่ยำนะคะ ตัวเองเนี่ยก็ส่งไปให้เพื่อนหรือว่าคนที่เกี่ยวข้องกับทางศาสตร์ของตัวเองช่วยดูหน่อย มันยังขาดอะไรนะคะ ก็จะเห็นว่าสมัยก่อนมันไม่มี AI มาช่วยเรานะคะ ที่จะบอกเราได้ว่า เราต้องเขียนบทนั้นบทนี้นะ แล้วหนังสือมันค่อนข้างกว้าง ไม่จำเป็นต้องเป็นไปตามคำอธิบายรายวิชานะคะ ก็ให้เพื่อนช่วยดูค่ะ แล้วเราก็หาเพื่อนที่แบบน่ารักหน่อย ก็คือกล้าที่จะบอกเราว่าอันนี้นะ มันควรจะมีเรื่องนี้เรื่องนี้นะคะ เพราะว่าสำนักพิมพ์เนี่ยเค้าจะดูสารบัญเป็นหลัก โครงสร้างเนื้อหาเป็นหลักนะคะ เราก็เลยได้เล่มนี้มา ตอนนี้ 4,000 เล่มคือขายหมดแล้วนะ เป็น best seller นะคะ แต่ว่ามันตั้งแต่ปี 2561 นะคะ ถ้าเป็นหนังสือเนี่ย มันจะมีค่านิยามมันต้องใส่ค่านิยามเหมือนเค้าบังคับให้เราใส่เลยแหละ เราก็ต้องหาผู้เชี่ยวชาญในในศาสตร์นั้นนะ มาเขียนให้เรานะคะ อันนี้ก็จะ เป็นลักษณะของการจัดพิมพ์ ซึ่งเราไม่ได้ไปจัดหน้าเลยนะคะ มันก็จะน่าซื้อใช้มัยคะ เพราะว่ามันเป็นสีส้นให้เราหมดทั้งหมดนะคะ ก็จะมีเรื่องของ ไม่ว่าจะตำราหรือหนังสืออะ สิ่งที่มีเหมือนกันก็คือต้องสังเคราะห์ความรู้นะคะ ต้องมีตารางสังเคราะห์ความรู้และบางคนบอกว่าไม่มีก็ได้ แต่เกณฑ์มันมีค่ะ เกณฑ์มันมีว่ามันต้องสังเคราะห์นะมันต้อง

มีความรู้หรือความเข้าใจไหมคะ ถ้าไม่มี ไม่ได้คะ อย่างเรื่องของการเขียนคำนำ สรุปเนี่ย จำเป็นต้องมีทุกบทนะคะ จำเป็นต้องมีทุกบท ถ้าเป็นหนังสือเนอะ อันนี้ก็จะเป็นอย่างอื่นเล่มหนึ่งคะที่ก็ส่งไปเหมือนกัน ก็ได้ตีพิมพ์เหมือนกัน ยอดเหมือนกันนะคะ ได้ตีพิมพ์เผยแพร่อย่างกว้างขวาง เพราะฉะนั้นเนี่ยหนังสือเป็นอะไรที่ใครก็ได้มาอ่าน ไม่จำเป็นจะต้องจบเทคโนโลยี นะใครก็ได้มาอ่านแล้วได้ความรู้ไปอ้างอิงได้คะ ส่วนในเรื่องของตำรา เรากลับมาที่ตำราเนาะ เพราะว่าวันนี้เราคุยเรื่องตำรา จริง ๆ ตัวเองก็เขียนมาหลาย ๆ เล่มแล้วนะคะ ตอนนี้อยากดูใหม่ แล้วลองทำตามมาตรฐาน ให้อ่านว่ามาตรฐานก็คือเกณฑ์ของคะแนนประเมินนะคะ เกณฑ์ของคะแนนประเมินว่า เฮ้ย เรามีครบหรือเปล่า ตรวจสอบดู ถ้าเราจะส่งผลงานทางวิชาการแต่บางคนอาจจะไม่ได้สนใจที่จะส่งทางวิชาการก็ได้เนอะ อาจจะแค่ประเมินเพื่อให้มีตำรา แต่ว่าเราทำครั้งเดียวให้มันคุ้มค่าดีกว่านะคะ เพราะว่าเราเขียนมาแล้ว เราเหนื่อยแล้วเนอะ ในตัวพื้นฐานที่ทุกคนจะต้องทำอาจารย์หลาย ๆ ท่าน ก็คงทำตำราแล้วแหละนะคะ แต่ว่าก็มาขอสรุปสำหรับเพื่อมีอาจารย์ใหม่เนอะ ก็จะมีหน้าปกใช้มั้ยคะแล้วก็มีเรื่องของคำนำ คำนำเนี่ยสำหรับตัวเองจะใส่คือคำอธิบายรายวิชา เพราะฉะนั้นผู้ประเมินที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ เค้าน่าจะมีอยู่ 3 คน ซึ่งต้องต่างสถาบัน เค้าน่าจะรู้แล้วแหละว่า อ้อ เรียนเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้วที่เราเขียนนะ มันยังผ่านเรื่องไหนนะคะ เค้าน่าจะประเมินให้เรานะคะ แต่เราก็ต้องหาผู้ประเมินที่จริงใจ คือกล้าที่จะบอกเราว่า เพิ่มตรงนี้นะ เติมตรงนี้นะ ตัดตรงนี้นะ นะฮะ สำหรับตัวเองเนี่ย บทนั้นมีจำนวนเท่าไร ตัวเองคิดว่าอย่างเราสอน 12 สัปดาห์ 15 สัปดาห์ มันก็อาจจะไปถึงที่ 12 สัปดาห์ได้คะ แล้วก็สังเกตดูว่าหนังสือส่วนใหญ่ต้องมีแนวโน้มเสมอ ต้องมีแนวโน้มอะนะ แล้วก็เรื่องของการประเมินอะไรอย่างเงี้ย ต้องมีครบรอบของคำอธิบายรายวิชา คือเราเขียนเกินกับคำอธิบายรายวิชาได้เนอะ เพื่ออะไรเพื่อให้คนอื่นเนี่ย เผยแพร่และคนอื่นเค้าจะได้มาดูอ่านกับเรา แล้วเป็นประโยชน์กับสังคมในวงกว้างได้ด้วย เราก็เคยไปฟังคนที่ขอศาสตราจารย์นะคะ เค้าน่าบอกว่าเค้าไม่ยึดติดนะว่าจะต้องคำอธิบายรายวิชานี้แล้วต้องเขียนเท่านี้ เราเขียนให้มันกว้างกว่านั้นได้มัยเพื่อเป็นประโยชน์กับ คนอื่น ๆ อันนี้เราก็ฟังเค้าคะ แต่ก็เออ มีก็บทเนี่ย ก็แล้วแต่ ผู้สอนด้วยนะ ว่าต้องการให้ผู้สอนเป็นยังไง เดี๋ยวขออนุญาตกลับไปที่เล่มสีน้ำเงิน เล่มแรกที่ขอตำแหน่งรองศาสตราจารย์ ถึงแม้ว่าจะได้ดีมากก็จะมีคอมเมนต์คะ

00:44:31 ฤทธิเดช

อาจารย์ครับ สไลด์ไม่ได้เปลี่ยนหน้าครับ

00:44:33 ศยามน

อ้าว เหรอคะ

00:44:35 ฤทธิเดช

ขอภัยครับ

00:44:36 ศยามน

นานแล้วใช่ไหมคะ อันนี้ขึ้นมัยคะอาจารย์ ขึ้นเนาะ

00:44:41 ฐริเดช

ขึ้นแล้วครับผม

00:44:42 ศยามน

ขออนุญาต ไม่ขยายใหญ่ละกันนะ เผื่อมันไม่ไปนะคะ อันนี้คือเล่มที่ขอตำแหน่งวิชาการ ถึงแม้ว่าเราจะได้ดีมาก แต่ก็มีคอมเมนต์กลับมาว่า คุณจะต้องเขียนใส่วิจัยในทุกบทที่เกี่ยวข้อง ไม่ได้หมายถึงวิจัยของเราเองนะ วิจัยของคนอื่นก็ได้ แต่ต้องมีทุกบท อันนั้นก็เป็่นแง่มุมของผู้ทรงคุณวุฒิใช่ไหมคะ แต่ละคนก็ไม่เหมือนกันนะคะ อันนี้ให้ดูให้ดูตัวอย่างที่เป็นหนังสือก่อนเนาะก็ต้องมีค่านิยม มีคำนำ สารบัญนะคะ ขออนุญาตขอยกด้วย ไม่ยอมไปใช่ไหมคะคะ อันนี้เป็นตำราตำราของเราเนี่ยนะคะ ก็จากสารบัญตอนแรก ตัวเองก็ เอ๊ะ ตอนนีไ้คามี AI นะ อยากจะรู้ว่ามันใช้ได้สิรีเปล่า เดียววันนี้ก็จะพาทุกท่านนะคะไปลองใช้ AI กันดูนะ ซึ่งมันใช้ง่ายมาก แต่ว่าสำหรับเนื้อหา ตัวเองก็ไม่สนับสนุนที่จะใช้ AI ในการเขียนเนื้อหาเนาะ สนับสนุนในแง่การให้อิเดียะ การให้อิเดียมากกว่านะคะ อันนี้ถ้าเราทำตำราที่เป็นมาตรฐาน ก็คือ อย่างสมมุติกล่องเงี้ยคะ ต้องต้องใส่ทุกบท แม้กระทั่งประวัติส่วนตัว หรือว่าอะไรพวกนี้ยะคะ ต้องมีประวัติ ต้องมีวัตถุประสงค์นะคะ มีบทนำนะฮะ แล้วก็มีเนื้อหา มีการอ้างอิงที่ถูกต้องนะคะ มีการสังเคราะห์ มีกิจกรรมท้ายบทเรียน แต่บางคนก็อาจจะเป็่นแบบทดสอบก็แล้วแต่ แต่ละท่านนะคะ ซึ่งตรงเนี่ยจะมีทุกบทนะคะ แต่เนื่องจากว่าอย่างวิชาตัวเองเนี่ย มีเกี่ยวกับเรื่องของการปฏิบัติเยอะนะ อย่างเราจะสอนสร้างเกมให้ได้อะ คนมาดูเล่มนี้แล้วไม่ได้เข้ามาเรียนนะคะ ก็ใช้ QR code นะคะในการลิงก์ไปยัง Youtube หรือว่าลิงค์ไปยังไฟล์ที่เราสร้างไว้เนาะ มันก็จะเพิ่มเนื้อหาเข้าไปอีกในระดับนี้ ไม่ต้องมาเขียนในเล่มนะคะ ก็ให้เด็กไปฝึกปฏิบัติได้นะคะ อันนี้ก็จะเป็่นรูปแบบของการทำของตำรามหาวิทยาลัยเรานะคะ บรรณานุกรมนะคะ ก็เขียนตามมหาวิทยาลัยรามคำแหงนะคะ ต่อไปก็เรื่องของดัชนีคะ พอตีว่าในเกณฑ์ของ กพอ เองนะ มันต้องมีดัชนีที่เราจะสืบค้นหา เหมือนท่านอาจารย์วิทยากรทั้ง 2 ท่านก็ได้กล่าวไปแล้วนะคะ มันจะต้องมีดัชนีที่จะค้นในบางจุดได้ มีประวัติได้นะคะ อาจารย์ควรจะใส่ประวัติของตัวเองในเล่มด้วยนะคะ ทีนี้เรามาดูเกณฑ์กันคะ ไม่แน่ใจว่าอาจารย์จะเห็นหรือเปล่า เพราะว่า เออ ขยายใหญ่ไม่ได้เนอะ ไม่ได้ตั้งค่าเกณฑ์นะคะ เดียวขออนุญาตอ่านให้อาจารย์ฟังละกันนะคะ เกณฑ์สำหรับการประเมินตำราของผู้ทรงคุณวุฒินะคะ อันนี้คือตำราที่ไม่ได้ขอผลงานวิชาการนะคะ ก็จะมีเรื่องของความสอดคล้องของเนื้อหา กับคำอธิบายรายวิชา ความถูกต้องของเนื้อหา ความถูกต้องของภาษา ลำดับขั้นตอนของการนำเสนอเนื้อหา ความลึกซึ้งของเนื้อหา ความทันสมัยของเนื้อหา ความถูกต้องในการอ้างอิงและบรรณานุกรม ก็แปลว่าเราต้องมีทั้ง 8 ข้อเนี่ยครบ เราจึงจะผ่านนะฮะ ผ่านได้ด้วยดีมัยก็แล้วแต่เนื้อหาเราอะฮะ

ส่วนอีกตัวหนึ่งเป็นแบบประเมินตำราจริง ๆ นะฮะ แบบประเมินตำราจริง ๆ ที่เราไว้ใช้ขอตำแหน่งทางวิชาการนะคะ
เค้าก็จะมียกเราว่าเป็นข้อมูลเกี่ยวกับอะไรบ้างนะคะ ที่นี้มาดูเกณฑ์อาจารย์ ฟังไว้ก็ดีคะ เพราะว่าจริง ๆ อะมันมี
แค่ 10 ข้อเองนะ แต่เราต้องมีทุกอย่างในนี้ คือถ้าเราจะขอตำแหน่งทางวิชาการ ผศ. รศ. ศ. ก็แล้วแต่นะคะ ข้อ
แรกมีเนื้อหาสาระที่ครบถ้วนตามประมวลรายวิชา ข้อ 2 ตำรามีเนื้อหาสาระถูกต้องสมบูรณ์แบบและทันสมัย ข้อ 3
มีแนวคิดและการนำเสนอที่ชัดเจนเป็นประโยชน์ต่อการเรียนในระดับอุดมศึกษา ข้อ 4 มีการวิเคราะห์และเสนอ
ความรู้หรือวิธีการที่ทันสมัยต่อความก้าวหน้าทางวิชาการนะ ข้อ 5 สอดแทรกความคิดริเริ่ม งานวิจัยของผู้เขียน
นะคะ ข้อ 6 นำไปใช้อ้างอิงและปฏิบัติได้นะคะ ข้อ 7 ลักษณะงานบุกเบิกทางวิชาการ สร้างองค์ความรู้ใหม่ ใน
เรื่องใดเรื่องหนึ่งนะคะ ข้อที่ 8 คือมีการกระตุ้นให้เกิดการคิดและค้นคว้าอย่างต่อเนื่องข้อที่ 9 เป็นที่เชื่อถือและ
ยอมรับในวงวิชาชีพระดับชาติคะ ข้อที่ 10 เป็นที่เชื่อถือยอมรับในวงวิชาการหรือวิชาชีพที่เกี่ยวข้องในระดับ
นานาชาตินะคะถ้าอาจารย์ขอ ผศ. รศ. เราอาจจะอยู่แค่มีแค่ข้อหนึ่งถึงข้อ 3 ก็ได้เนาะ ถ้าระดับตินะคะ ถ้าระดับตี
มากนะคะ ก็จะเป็นข้อหนึ่งถึงข้อ 6 ถ้าตีเด่นเนี่ยมันต้องไปถึงการเกี่ยวข้องเชื่อมโยงในระดับชาตินะคะ อันนี้ก็เพื่อ
อาจารย์ต้องการเอกสารตัวนี้ อาจารย์ไปขอทาง กง ใหญ่ ได้เลยนะคะ เค้าก็ยินดีให้เราเนคะ ที่นี้อยากจะแนะนำ
อาจารย์นิดนึง แต่ว่าต้องบอกว่าไม่ได้ส่งเสริมให้ใช้ Chat GPT ในการเขียนบทความทั้งหมด หรือการเขียนเนื้อหา
ทั้งหมดเนื่องจากว่าผู้ทรงฯ บางท่านก็ไม่ยอมรับนะฮะ ในงานวิจัยหลาย ๆ งานวิจัยเนี่ย ใช้ Chat GPT ก็ไม่ยอมรับ
นะคะ เพราะฉะนั้นมันอาจจะค่อนข้างอันตราย ถ้าเราเลือกใช้ในลักษณะเอาไปเขียนเป็นเล่มเลยนะฮะ ซึ่งตัวเองก็
ไม่ได้นิยมนะคะ แต่สนใจเรื่องของการเขียนโครงสร้างเนื้อหาต่างหากนะฮะ ที่เค้าจะให้โอเคเดียวมา ในบางสิ่งที่เรายัง
ไม่มีนะฮะ อาจารย์สามารถเข้าไปที่ Chat GPT ได้เลยนะคะ เวลาเราเข้าไปที่ Chat GPT เนี่ยนะคะ หน้าเว็บไซต์
เค้าอะ เราก็ล็อกอินด้วยด้วย username / password เราเนาะ หรืออาจจะไปเปิดหน้าให้ดูแป๊บนึง ไม่รู้เวลาจะ
เกินรีเปลาเนาะ ถ้าการใช้ Chat GPT เนี่ยบางคนก็บอกใช้แล้ว ไม่เห็นได้ผลเลยนะคะ ประเด็นมันอยู่ที่ว่าการใส่
ข้อความของเราอะ หรือการใส่ Prompt เข้าไปข้อมูลที่จะให้ตอบอะนะคะ เขาบอกว่าต้อง Prompt ต้องใช้คำถาม
ที่ชาญฉลาด จะนำมาซึ่งคำตอบที่ชาญฉลาด เพราะฉะนั้นเวลาการจะถามเนี่ย อาจารย์อยากจะได้โครงสร้างตำรา
อาจารย์ต้องใช้คำถามแบบ 5W 1H หรืออย่างสมมุติเนี่ย ตัวอย่างนะคะ เรบอกว่าเขียนตำรานะ สมมุติเราพิมพ์
ตรงเนี่ยนะ เราเขียนบอกว่าเขียนตำราเรื่องเกมและสถานะการจำลอง หัวข้อมันจะออกมาแค่ 5 บทเองนะฮะ นั่นก็
เพราะว่าเราใช้คำถามที่ไม่ถูกต้อง ไม่มีความละเอียดพอนะคะ แต่ถ้าเราต้องการมากกว่านั้นนะคะ เราอาจจะใช้ชื่อ
ตำรา ชื่อเรื่อง โครงสร้างเนื้อหาจะมีกี่บท มีกี่หัวข้อ ระดับชั้นไหนนะคะ Chat GPT ก็จะประมวลผลใหม่นะฮะ
อย่างนี้ก็จะเขียนว่าเขียนตำราเรื่องเกมสถานการณ์จำลอง จำนวน 12 บท สำหรับนักศึกษาในระดับปริญญาตรีนะ
ฮะ มันก็จะออกมา 12 บทนะคะ ว่าจะต้องมีบทสรุปด้วยนะ ภาคผนวกว่ายังไง รายการอ้างอิงว่ายังไงนะคะ อันนี้ก็
จะเป็นลักษณะของการใช้ Chat GPT นะคะ อาจารย์สามารถ หมดเวลาหรือยังไม่รู้ ขออนุญาตแชร์เข้าไปในช่อง
แชทนี้เลย

00:52:01 ปิยพงศ์

ได้รับ อาจารย์

00:52:02 ศยามน

เพื่ออาจารย์หลาย ๆ ท่านจะไปใช้งานนะคะ ซึ่งมันก็น่าจะดีมาก ๆ นะคะ สำหรับ เดี่ยว ขอตัวนิดนึง ชักครุ่นะคะ จริง ๆ Chat GPT ใครก็ใช้ได้ค่ะ ใช้งานง่ายมากนะคะ แต่ว่าอาจารย์จะลองเขียนบทความก็ได้ค่ะ แต่เราไม่ค่อยนิยมเท่าไรนะคะ อย่างอันนี้เป็นตัวอย่างที่ให้อาจารย์ดูเมื่อกี้เนาะ เราใส่ข้อมูลแค่นี้เนาะ เขียนตำราเรื่องนี้ แล้วก็หัวข้อมันจะออกมาแค่ 5 บทเท่านั้นเองค่ะ แต่ถ้าเราให้คำถามที่ดีนะ เพิ่มเข้าไปอีก 12 บท อาจารย์จะได้ ข้อมูลทั้งหมด 12 บทนะ คำถามก็คือว่า เราต้องมีการวิเคราะห์วิจารณ์ว่าเราขาดตรงไหน เราควรจะเติมเต็ม มั้ยเนาะ อาจารย์จะเห็นว่า ไม่ว่าเราจะถามเรื่องตำราเรื่องอะไรนะ สิ่งที่เราตอบกลับมาจะมีแนวโน้มในอนาคตเสมอ นั่นคือบทบาทของเราที่สำคัญเหมือนกันนะ เพราะว่ามันจะนำไปสู่ความท้าทายที่เราจะมองอนาคตของเรานะคะ อันนี้ก็เพื่ออาจารย์ท่านไหนสนใจนะคะ ก็ไปที่ Chat GPT ได้ค่ะ นอกจากนั้นอาจารย์สามารถจะทำ AI ช่วยทำ อะไรได้บ้างนะคะ เช่น ช่วยทำการวิเคราะห์สังเคราะห์ Generate ได้ใน 2-3 นาทีนะคะ ถ้าอยากให้อ้างอิง มี Citation หรือว่าให้มีการอ้างอิง อาจารย์ก็เขียนบอกเค้าไปว่าให้อ้างอิงมาด้วยนะ หรือว่าจะให้ช่วยทำเนคะ แต่ ต้องระวังเรื่องของการคัดลอกผลงานมาก ๆ นะคะ อันนี้ก็จะอยากจะเสน่ออาจารย์เพียงเท่านี้ค่ะ ขอขอบคุณนะคะ

00:53:49 ปิยพงศ์

ครับ ขอขอบคุณมากครับ ท่านอาจารย์ศยามนครับ ก็เป็นอีกประเด็นที่น่าสนใจมาก ๆ เลยที่ท่านอาจารย์ได้มาเติมเต็ม และท่านอาจารย์ก็ทบทวนว่าตำราเนี่ยมันจะต้องเริ่มต้นจากเรื่องของการทบทวนหลักเกณฑ์การขอผลงาน วิชาการ และท่านก็ให้เราเห็นตัวอย่างการเขียนหนังสือตำรานะครับ รวมถึงท่านเน้นย้ำถึงเรื่องของการสังเคราะห์ ความรู้ แล้วก็ให้เทคนิคหรือแนวทาง สำหรับบางท่านอาจจะอยากใช้เทคโนโลยี AI เป็นผู้ช่วยในการออกแบบ โครงสร้างตำราอะไรอย่างนี้ เราก็สามารถปรึกษากับ Chat GPT ได้ค่ะครับ ขอขอบคุณครับท่านอาจารย์ครับ ที่นี้ทางวิทยากรท่านสุดท้ายครับ รองศาสตราจารย์ ดร.มานิกา วิเศษสาธิต ครับ ขอเรียนเชิญได้ร่วมแลกเปลี่ยนเลย ครับ

00:54:31 มานิกา

ขอบคุณค่ะ แล้วก็สวัสดิ์ทุกคนนะคะ สวัสดิ์ท่านวิทยากรทั้ง 3 ท่านด้วยนะคะ ต้องบอกว่าท่านพูดมาได้ครบถ้วน แล้วนะ แทบจะไม่เหลืออะไรที่ต้องพูดเลยนะคะ ที่นี้กลับมาดูหัวข้อคือ พูดแล้วก็พูดดีทุกท่านเลยนะคะ คนสุดท้ายก็จะลำบากนิดนึง เอ๊ะ เหลืออะไรให้เราบ้างน้า ณ จุดนี้ ก็ย้อนไปที่หัวข้อเรานะ เพราะว่าหัวข้อที่ทางทีม กรรมการ KM ตั้งขึ้นมาเนาะ เค้าเขียนว่าเทคนิคการเขียนตำราให้เสร็จ ดี มีมาตรฐาน เรียกว่า sharing รอบนี้เนี่ย

ทำได้เป็นชิ้นงานเสร็จตามเวลาและดีและมีมาตรฐานด้วยนะค่ะ ที่นี้เช่นเดียวกับวิทยากรทั้ง 3 ท่านเลยคะ ขอ
อนุญาตแชร์ประสบการณ์ในมุมของงานทางจิตวิทยา ซึ่งมันค่อนข้างเป็น Base ทางด้านวิทยาศาสตร์เนาะ เป็น
Scientific method เนอะเป็น Health science เนาะเป็นวิทยาศาสตร์สุขภาพเนาะ เพราะว่าอาจจะให้มุมมองอีก
มุมมองที่แบบ เอ๊ะ นักวิทยาศาสตร์สุขภาพ นักจิตวิทยาฝั่งวิทยาศาสตร์ที่เป็น Scientific method เนี่ยเวลาเค้ามอง
งานเขียนสักชิ้นเนี่ย Focus มันจะอยู่ตรงไหนบ้าง อะไรอย่างนี้นะคะ หรือรูปแบบ Format writing style
ภาษาที่ใช้ อย่างสายทางจิตวิทยาเนี่ย ถ้าใช้ภาษาเวิ่นว้อ นิยาย อะไรทำนองเนี่ยคะ เค้าก็จะแอบแบบมองว่าไม่ตรง
ประเด็นเลย ไม่ concise ไม่กระชับ ในทางเราก็คงแบบ รู้สึกแบบ ไม่ใช่ ไม่ได้ อะไรอย่างเงี้ย เราต้องการอะไรที่
กระชับ แล้วก็มีความเป็นแบบ Scientific หน่อย อะไรประมาณนี้นะคะ ก่อน นั้นแชร์ในมุมทาง Field ของตัวเอง
ละกันนะค่ะ ที่นี้แต่ละ Field อะมันก็จะมีจุดโดดเด่น จุดแตกต่าง จุดที่ Reader ให้ความสำคัญไม่เหมือนกันนะค่ะ
เอ๊ะ ขออนุญาตแชร์หน้าจอก่อน ตอนนี้อยู่กับเราประมาณ 21 คนนะค่ะจาก 44 คน ทุกคน ถ้ามีโอกาส
กลับมาฟังอีกครั้งหนึ่งนะค่ะ เพราะว่าก็จะเป็นอีกมุมมองเนาะ ที่มาที่ไปก่อน เพราะว่าเป็น Scope ให้ทุกท่านได้เห็น
เนาะ ว่าวันนี้ที่เราจะคุยกัน ในช่วงเวลาสั้น ๆ เนี่ยจะเน้นอะไร ไม่แน่ว่าตอนนี้หน้าจอขึ้นรึยังคะ หน้าจอขึ้นมั้ยคะ

00:56:34 ปิยพงศ์

ขึ้นแล้วครับ เป็น Infographic ครับอาจารย์

00:56:38 มานิกา

อ่า โอเคคะ โฟกัสที่จะพูดในวันนี้เนาะก็ไล่มาจากประสบการณ์นะค่ะ ที่นี้ประสบการณ์ส่วนใหญ่ จริง ๆ วิทยากร
ทั้ง 3 ท่านให้ประสบการณ์ที่แบบกว้างหลากหลาย แล้วก็ลงลึกอะไรให้เรียบร้อยแล้วนะค่ะ อยากจะเจดบาง
มุมมองไปนิดนึง เพราะว่าส่วนตัวที่เขียนทางฝั่งหนังสือหรือตำราเนี่ยส่วนใหญ่แล้วเนี่ยใช้เพื่อวัตถุประสงค์หลัก
เลยคือขอตำแหน่งวิชาการ เป็นหลักเลย ผศ รศ ไล่ขึ้นมาเนาะ แล้วก็ก็มีโอกาสได้เป็นบรรณาธิการ ตอนที่สมัยเป็น
หัวหน้าพรรคด้วย ก็คือ ดูตำราเล่มรวมของภาคฯ นะค่ะ ก็เป็นบรรณาธิการร่วมกับอาจารย์ผู้ใหญ่ ซึ่งอาจารย์ผู้ใหญ่
ก็จะมีมุมมองที่ถ่ายทอดมาสู่เราพอสมควรทีเดียวนะค่ะ ต้องบอกว่าเยอะเลยทีเดียวนะค่ะ ที่นี้ตำราส่วนใหญ่ที่เขียน
ก็จะเป็นตำราใน Format ของรามคำแหง แล้วก็ตำราที่ตั้งใจไว้ว่าจะเอาไปใช้เพื่อประกอบการขอตำแหน่งทาง
วิชาการ ประเด็นก็คือ Point ของการที่เรามีความตั้งใจอย่างเงี้ย มันก็จะทำให้เราโฟกัสว่าชิ้นงานของเราชิ้นเนี่ย จะ
ทำออกมาทิศทางแบบไหน จริง ๆ แล้วอะ Basic อะมันจะคล้าย ๆ กันหมด ไม่ว่าคุณจะมาเขียนตำรา เขียนหนังสือ
เขียนเอกสารโน่นนั่นนี่ ก็ตามนะค่ะ มันก็ต้องมี Content มี Format มีอ้างอิงอะไรพวกเนี่ย มันคล้าย ๆ กัน
หมดแหละ แต่พอเราแบบมุ่มมัน เช่น อาจารย์บ๊อบบอกว่า เอ้ย ฉันจะขอ รศ แล้วฉันต้องเขียนตำราสักฉบับนึง ตำรา
สักฉบับนึง มันก็เริ่มมี format ของตำราเข้ามาครอบหัวเราใช้มั้ยคะ อย่างที่อาจารย์หลาย ๆ ท่านที่เป็นวิทยากรได้
พูดกันไป เพราะฉะนั้นอันนี้ก็จะโฟกัสลงไปตรงนี้ ให้พอเห็นภาพ ให้มีทิศทาง นั่นก็คือประเด็นหนึ่ง เพื่อที่จะตอบ

โจทย์เรื่อง ดี มีมาตรฐานนะคะ ซึ่งก็น่าจะเป็นการเสริมทุกท่านเพราะทุกท่านพูดมาทบทวนและดีมากอยู่แล้วนะคะ ส่วนอีก point หนึ่งที่เสริมก็คือ เมื่อมันดี มีมาตรฐาน มีโครงที่ดีแล้ว มีรายละเอียดที่ดีแล้ว มีหัวข้อที่ชัดเจนแล้ว และทันสมัยแล้ว ประเด็นคือทำยังไงให้เสร็จ เพราะไอ้ point นี้ ก็เป็น point ที่แบบก็ไม่ธรรมดาเหมือนกันนะ คือทำยังไงให้เสร็จนะ ทำยังไงให้เสร็จ คือความตั้งใจมันมีอะ ความตั้งใจก็มาเป็นช่วง ๆ นะ บางช่วงถูกกระตุ้นมากก็จะปะทุมากขึ้นมัย อาจารย์ดี แบบบางที่ถูกกระตุ้นมากก็จะแบบ โอ้ย มันมามาก ทำไปได้ซักประมาณแบบ 3 วันอะ มันมีงานอื่นเข้ามา เราไม่ได้เขียนตำราอย่างเดียว เรามีทั้งทำวิจัยโน่นนั่น มีเยอะเยอะอะไรอย่างเงี้ย บริหารนู่น บริหารโน่นนี่ เวลามันไม่มี เราก็ต้องมีพักผ่อน ทานข้าว เวลาอะไรส่วนตัวของเราบ้างใช้มัยคะประเด็นคือทำยังไงให้เสร็จ อันนั้นก็อีกประเด็นนึงนะ เพราะนั่น ก็คิดว่าน่าจะพยายามตอบโจทย์หัวข้อของวันนี้ละคะ อัย ดีใจจังเลย ขึ้นมาเป็น 38 คนแล้วนะคะ ทุกคนหันกลับมาฟังแล้วนะคะ ดีใจจังเลยคะ เพราะว่า อยากให้ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ ค่ะทีนี้ ขอแชร์ตรงนี้เพิ่มเติมนะ เดี่ยวขอเปิดแป๊บนึงนะคะ Point แรกก่อน คือ ดีและมีมาตรฐาน ก็ต้องบอกว่าทุกท่านนะ พูดหมดแล้วนะ พูดหมดแล้วจริง ๆ เราก็เลยแบบเสริมได้นิดเดียวนะคะ ไม่แน่ใจว่า ตอนเนี้ยสไลด์เราเปลี่ยนหน้ามัยคะ เปลี่ยนมัยอะ สไลด์เราเปลี่ยนมัยเอ่ย

00:59:38 ปิยพงศ์

ไม่เปลี่ยน

00:59:39 มานิกา

ทำยังไง ถ้าอย่างงี้เปลี่ยนมัยคะ

00:59:47 ปิยพงศ์

เปลี่ยนแล้ว ตอนนี้อยู่หน้า Key point

00:59:50 มานิกา

อ่า Key point นะคะ อันนี้ก็คือพยายามตอบเรื่อง ดีและมีมาตรฐาน ต้องขอบพระคุณวิทยากรทั้ง 3 ท่าน เรื่องเกณฑ์เรื่องอะไรที่ท่านกล่าวไว้แล้วนะะ ก็อย่างที่ทุกท่านกล่าวถึงอะ เราจะทำอะไร เราต้องรู้ก่อนอะ มันเป็น direction ของเรา เรากำลังจะทำอะไร เรากำลังจะผลิตตำรา เราจะผลิตหนังสือ หนังสือกับตำราไม่เหมือนกันนะะ ตำรานี้คือใช้เพื่อประกอบการเรียนการสอน หนังสืออย่างที่ท่านอาจารย์ศยามนบอกอะมันเป็นหนังสือที่แบบคนหยิบมาอ่านดูอะอาจารย์ด้อม อาจารย์ธงชัย ท่านบอกว่าหยิบมาอ่านแล้วก็อยากอ่านต่อ รู้สึกมันมี key point ที่น่าสนใจ แต่ว่าไม่ได้ใช้กับการสอนในห้องเรียน ในชั้นเรียนโดยตรง เพราะฉะนั้นตัวหนังสือ มันไม่จำเป็นต้อง Follow ตาม Course description หรือคำอธิบายรายวิชาก็ได้เพราะว่ามันเป็นหนังสือที่แบบ

attractive ดึงดูด มีความรู้ใหม่ ๆ ผู้อ่านจับมาแล้ว Reader จับมาแล้ว โอ้ย อันนี้ ฉันไม่เคยรู้เลย ฉันได้ความรู้ใหม่จากหนังสือนี้แหละ แล้วก็เผยแพร่กว้าง ไม่ได้มี target ไม่ได้มีเป้าหมาย เป็นนักเรียน นักศึกษา หรือชั้นเรียนใดชั้นเรียนหนึ่ง แต่ตำรา มันไม่ใช่ ตำราคือเอกสารที่ผลิตทางวิชาการขึ้นมาเพื่อตอบประเด็นในการเรียนวิชาใดวิชาหนึ่ง โดยเฉพาะเจาะจงเพราะฉะนั้นถ้าเราจะเขียนตำรา แน่นนอนมันต้อง follow ตาม Course description ซึ่งเป็นไปตามหลักสูตรปัจจุบันที่เรา let say ว่าเรากำลังจะบอกว่าตำราขอตำแหน่งวิชาการเนอะ ก็ต้องเป็นไปตามที่เราเขียนในหลักสูตรฉบับที่เรากำลังจะใช้อยู่อะคะ ไม่ใช่เป็นหลักสูตรที่เก่ากว่านั้น หรือหลักสูตรที่ยังมาไม่ถึงเนาะ ก็คือต้องเป็นหลักสูตรที่เรากำลังคิดว่าเราจะกำลังจะใช้เพื่อขอตำแหน่งวิชาการแล้ว เพราะฉะนั้นเวลาที่ท่านทำหลักสูตร revised หลักสูตรทุก 5 ปีแล้ว คาดว่าวิชาเนี่ยจะเขียนตำราก็ต้องพิจารณา Course description ไปด้วย มันจะคล้องกันไปนะคะ ที่นี้นอกจากตำรา มีอะไรอีก ที่เป็นเรื่องของการผลิต ลักษณะงานทางวิชาการ แล้วใช้ประกอบการขอตำแหน่งทางวิชาการ ก็คือเอกสารประกอบการสอน ผศ ส่วนเอกสารประกอบคำสอน รศ ทั้ง 2 อันนี้ ประกอบการสอน ประกอบคำสอน ตำรา เนี่ยต้องไปอ่าน กพอ เพราะว่ารายละเอียดไม่เท่ากัน บางคนบอกว่า หุย ตำราฉันน่าจะทำทุกอย่างดีครบถ้วนมีตามฟอร์มแมตอ้างอิงครบถ้วน ขอใช้เป็นเอกสารประกอบคำสอนขอ รศ ได้มัย ก็จะถูกตีกลับมามีว่า นี่ไม่ใช่เอกสารประกอบการสอน นี่เรียกว่าตำรา คือเพราะว่าอะไร เพราะว่ารายละเอียดและความลุ่มลึกของ 2-3 อันเนี่ย มันไม่เท่ากันอะคะ เพราะฉะนั้น ถ้าท่านจะทำอะไร และเรากำลังพูดถึงเกณฑ์มาตรฐาน คือ ของดี มีดี มีมาตรฐาน แล้วจะใช้ขอตำแหน่งทางวิชาการก็ต้องไปอ่านเกณฑ์ อ่านละเอียดโดยเฉพาะพวกเอกสารแนบท้าย อ่านละเอียดนะคะ ที่นี้ Focus point วันนี้ก็จะอยู่ที่ตำราเนาะ มาถึงที่ตำรา ที่นี้ตำรา ขออนุญาต อันนี้ไม่รู้ หน้าจอขึ้นอะไรอยู่เนอะ

01:02:37 ปียพงศ์

หน้าจอยังไม่แชร์นะครับ อาจารย์ตูน จะแชร์ Power point ต่อไหม หน้าจอมีคำว่าแชร์

01:02:42 มานิกา

ไม่เป็นไร ขอใช้การ Discuss การ Sharing ละกันเนาะ อะมาถึงตำราแล้วเนอะ เมื่อถึง Point ก็คือแยกให้ออกว่าเรากำลังจะทำอะไร Direction เรากำลังจะทำอะไร สมมุติว่าวันนี้ ฉันตั้งใจจะเขียนตำราเพื่อขอตำแหน่งทางวิชาการ ก็จะ Sharing ประเด็นตรงนี้เลยนะคะ ถ้าเขียนตำราประกอบการขอตำแหน่งทางวิชาการ คุณก็ต้องเอาเกณฑ์มาดูว่า เกณฑ์เค้าต้องการอะไร เมื่อสักครูที่อาจารย์ศยามน ท่านกรุณาโชว์ให้เราเห็นเนาะ เอา guideline จากต่างประเทศที่ให้อาจารย์ธงชัย ท่านอาจารย์ด้อม ท่านเอามาโชว์ให้เราเห็นตั้งแต่เริ่มต้นเลยว่า guideline การเขียนควรจะเป็นยังไง พวกเนี่ยมันต้องเก็บตกผลึกเป็นความรู้ไว้ ก่อนตกผลึกเป็นความรู้ไว้ ก่อนที่จะลงมือเขียนเลยด้วยซ้ำ คือต้องเก็บพวกเนี่ยตกผลึกไว้ในตัวเราเยอะ ๆ ก่อนว่า อ้อ เกณฑ์เค้าต้องการแบบนี้เนอะ guideline ที่แบบฝรั่งเค้าให้ guideline ไว้ ควรจะทำแบบนั้นแบบนี้เนาะ หรือในประเทศไทย guideline ไว้ควรจะทำแบบนี้ 3-

4 อย่าง ที่ท่านวิทยากรทั้ง 3 ท่านพูดไว้ละ ตกลงเป็นตัวเรา ที่นี้พอเราจะตั้งใจเขียนสิ่งที่ต้องทำ ก็คือการเขียนแผน หรือโครงสร้าง AI ช่วยเราได้ แล้วก็อย่างที่อาจารย์ศยามน บอกว่า AI ช่วยให้โอเค แต่เราไม่สามารถที่จะ Follow AI แบบร้อยเปอร์เซ็นต์ อู๋ย ดิฉันเลย เขียนตาม Format AI เขียนสวยด้วย มี Format หัวข้อใหญ่ หัวข้อย่อยเรียบร้อยเลย Cut แปะเลยจบได้มัย บอกเลยว่าไม่ได้ละ AI วันเนี่ย เขาเขียนแบบอย่าง field จิตวิทยาเนี่ย ถ้าเราเข้าไปถามเนี่ย ได้ความรู้ใหม่ ได้ความรู้ ได้ความรู้รอบด้านใหม่ ได้ความรู้รอบด้าน AI โชว์เรื่องโอเค เก่งมากมากนะคะ คือทำให้เราแบบขยายโอเคออกไป แต่ไม่ได้ความลึกที่มากพอละ ไม่มากพอเลย ถ้าจะเอาไปใช้ขอตำแหน่งทางวิชาการ เพราะเขาเขียนแบบ General อะ ถูกหมดแต่มันไม่มี In-depth อะไรเลย แล้วงานตำราที่ไม่มี In-depth อะไรเลย มันจะผ่านได้ยังไงคะ จัน AI มันช่วยเราได้แน่นอน แล้วก็ต้องใช้เครื่องมือในการช่วยในการทำงานปัจจุบันด้วยแน่นอน ให้ขยายโอเคเรา ให้เรามองเห็นบางมุมที่เรามองข้ามไป AI จะเก็บประเด็นเหล่านั้นนะเข้ามาให้เราได้เยอะ เฮ้ย ประเด็นนี้ก็ดี มองข้ามไปได้อย่างไร อะไอย่างเงี้ยคะ แต่พอจะลง detail เราจะต้องเป็นคนแบบลงมืออะ Working ทำงานกับ Detail นั้นนะ โดยตัวเราเองอีกครั้งนึง เพราะเราไม่ต้องการแค่กว้าง เราต้องการความลึกระดับนึง ลึกระดับไหน ลึกระดับที่ตอบโจทย์กับ Course description นะคะ เป็นขั้นต่ำ คุณจะทำมากกว่า ไม่ว่ากัน แต่ต้องไม่ต่ำกว่านั้นะคะ เช่น ตำราจิตวิทยาคลินิกเบื้องต้น บอกว่าต้องพูดถึงเรื่องแนวคิด ทฤษฎี ต้องพูดถึงความผิดปกติทางจิต ต้องพูดถึงเรื่องของวิธีการใช้เครื่องมือทางจิตวิทยา ต้องพูดถึงการบำบัดรักษา เรบอก เฮ้ย วิชาเนี่ยไม่ใช่จิตบำบัด ฉันทไม่เขียนการรักษาแล้วกัน แต่ Course description คุณเขียน เพราะจัน Reader ก็จะเป็นแบบ follow ทันทีว่า คุณไม่ครบ คุณไม่ครบ เกิดอะไรขึ้นคะ Score ลง Score ลง ก็ลั่นเอาตอนะ ว่า อ้าวแล้ว คุณภาพอื่นจะทำให้เราถึงการผ่าน-ไม่ผ่านอย่างไรพวกเนี่ย โครงสร้างพวกเนี่ย มันเป็นโครงแรก ๆ เลย เป็น starting point แรก ๆ เลยอะ ที่เราจะต้องแบบวางกรอบ เราให้ตือะ ตกลงแล้ว วางกรอบเราให้ดีกว่าก่อนคะ จุดเริ่มต้นสำคัญที่สุด พอเราตกลงแล้ววางกรอบแล้ว ได้โครงแล้ว โครงตัวนี้มาจากไหน Course description AI ช่วยเราได้ส่วนหนึ่งนะคะ แต่ detail เราต้องลงลึกเอง หลังจากนั้นก็มีโครงสร้าง โครงสร้างก็จะเริ่มจาก ส่วนตัวเวลาทำอะ จะเริ่มจากการแบ่งบทก่อน อ่านตำราอะไร เก็บความรู้ระดับหนึ่งอะ ไม่ใช่แบบวันนี้ฉันไม่มีความรู้อะไรเรื่องนี้มากมายเลย มาถึงกันนี้เขียนไม่ออก พอเขียนไม่ออก มันจะหมดกำลังใจ พอหมดก็จะท้อแท้ แล้วมันก็จะล้มเลิกในที่สุด เลิกทำก็ได้อะไอย่างเงี้ยคะ คือมันต้องตกลงก่อน อ่านๆ เก็บๆ ในเวลาว่างนั่งดูคาเฟ่ ไม่รู้จะทำอะไร ก็อ่านเก็บประเด็นไว้ก่อน มันอาจจะยังไม่ออกมาเป็นชิ้นอะ แต่มันเก็บไว้ในหัวเราค่อยๆ ค่อย conceptualize ตกลงลึกตกตะกอนไปเรื่อย ๆ ค่ะ พอเรามีความรู้ระดับหนึ่ง เราก็มัเริ่มค่อย ๆ ลงมือร่างร่างโครงของเรา ร่างโครงลงมามาว่า เฮ้ย ถ้า Course description ส่วนตัวจะทำอย่างนี้เนาะ เอา Course description แปะแผ่นหน้าเลย วิชาเนี่ยว่าอย่างงี้ เพราะฉะนั้นเนื้อหาควรจะต้องประกอบด้วยโครงใหญ่อะไรบ้าง โครงย่อยอะไรบ้าง ในโครงย่อยควรจะมีประเด็นอะไรบ้าง Theory, Paradigm หรืออะไรบ้างที่ควรจะต้องใส่เข้าไป เพราะฉะนั้นโครงจะขึ้นก่อน แล้วโครงที่มาก คือโครงทั้งหมด ทั้งบท ทั้งตำรา ทั้งทุกบท พร้อม ๆ กัน คือหมายถึงว่ามันจะเห็นภาพรวมก่อนว่า หนึ่งไป 2 ไป 3 ไป 4 ไป 5 Chapter ต่าง ๆ มันโยงกันยังไง สุดท้ายแล้วมันคล้องกับ

Course description อย่างไรแล้ว ถึงจะรวม detail หลังจากนั้นก็จะป็นรายละเอียดตามเกณฑ์ เช่น เอ่อ มันควรจะมีงานวิจัยสอดแทรกนะ ถ้าท่านเจอผู้ทรงประเภทโหด ๆ หน่อย แล้วก็บอกว่าพอสอดแทรกทุกบท แต่ผู้ทรงบางท่าน ก็มองภาพรวมเอา บอกว่า โอเค ถ้ามีงานวิจัยสอดแทรกแล้ว ก็ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ผ่านเกณฑ์ตัวนี้แล้ว ยังมีงานวิจัยของตัวเองที่ทำในเรื่องเดียวกันสอดแทรกไปอยู่บ้าง แต่อย่าเยอะเกินไปนะ สอดแทรกไปอยู่บ้าง แล้วก็ยังมีงานวิจัยคนอื่น ๆ เข้ามาประกอบเข้าไปด้วยกันบ้าง ก็จะทำให้เห็นความใหม่ของงานอะไรทำนองนี้นะคะ เรื่องของอ่อ การอ้างอิงก็สำคัญนะ อะไรที่อยู่ในเนื้อหาที่ต้องไปอยู่ใน reference ทำียบทด้วยอะไรอย่างเงี้ย เป็นต้นนะคะ ตอนที่ทำการานี้ก็ sharing เลยนตอนขอ ผศ. นะคะ คำก็ผู้ทรงบอกว่าเฮ้ย ตำราฉบับเนี้ยให้อ้างอิงแยกบท พอทำเสร็จ บอกให้อ้างอิงแยกบทได้มัย ไปอ้างอิงแบบรวมบทอะไรอย่างเงี้ยคะ ก็อันนี้ก็เป็น academic writing style ของผู้ทรงฯ นะคะ ก็ตั้งแต่ต้องพิจารณาตนเอง แต่ทริกก็คือว่าถ้าแต่ละบทเราอ้างอิงแบบ สะเปะสะปะหน่อย ไม่กระจัดกระจายหน่อย อันนั้นท่านต้องเอาลงแต่ละบทให้ชัดเจน แต่ถ้าภาพใหญ่ ๆ ของท่าน ใช้ตำราอยู่เกาะกลุ่มกัน แล้วก็มีการเสริมอันนั้นอยู่ reference ตามท้ายได้เลย ทำนองนี้นะคะ พวกนี้ก็จะป็นแบบ detail ที่แบบสำคัญ แต่ว่าก็จะไม่สำคัญเท่ากับส่วนที่เป็น content ที่เป็นเนื้อหาเนาะ กับความคล้องจองกันแล้วก็สอดคล้องกับคำอธิบายรายวิชา นี่พูดถึงตำราไม่ได้พูดถึงหนังสือเนาะ เพราะหนังสืออะ มันก็ต้องมองอีกมุมหนึ่งไปด้วยนะคะ มีอีกอันหนึ่ง point เล็ก ๆ ไม่ได้เสริมมากนะ เพราะว่าทุกท่านพูดครบแล้วอะ ก็ต้องพยายามหา Point อื่นเสริม อีก Point เล็ก ๆ อีกอันหนึ่งซึ่งกลายเป็นประเด็นตัดคะแนนไม่น่าเชื่อคือ format และ typing error ค่ะ Format อย่างที่อาจารย์ทุกท่านบอกเลยอะ ตำราอย่างเราใช้สำนักพิมพ์รามคำแหง เรากำลังจะทำตำราสำหรับสอนในชั้นเรียนของเรา เราก็ต้องไล่ตาม Format ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง คำบอกว่าหัวข้อต้องเขียนในกรอบสี่เหลี่ยม ต้องประกอบไปด้วยวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ต้องประกอบไปด้วยบทใหญ่ บทย่อย ตัวอักษรเท่าไร รวมไปถึงต้องมีคำถามแทรกระหว่างบท คำถามท้ายบทอะไรอย่างเงี้ยคะ Follow ตามนั้น Seriously ค่ะ เพราะอะไร เพราะการทำตาม มันป็น structure เราไม่ใช่เขียนแบบ เราไม่ได้เขียนอะไรก็ได้ป็นแบบไดอารี่ของเราอะ มันคือ structure เพราะฉะนั้นการที่เรา follow structure มันกำลังสะท้อนว่า ผู้เขียน Author น่ะ มีความ Academic พอ เพราะฉะนั้นเราต้อง Follow structure ถ้าเราใช้ตำรารามคำแหงเราก็ต้อง follow structure ของรามคำแหงคะ บางทีท่านจะรู้สึกขี้เกียจ เฮ้ย คำถามท้ายบทอะ มีสิบบทอะ ทำทุกบทเลยหรือ ทำทุกบทคะ ก็ตำราเค้าว่าอย่างงั้น มันป็น structure คือนึกไว้ว่าเราทำ academic writing แล้วเรากำลังจะใช้ point เนี้ยในการขอตำแหน่ง ความก้าวหน้า career path ของเรา structure จะเป็นตัวหนึ่งที่บ่งชี้ว่าอาจารย์จะมีความป็น professional พอมีัยคะ structure ง่าย ๆ เลย คือดูจาก Format. Content ก็ส่วนหนึ่งนะ content ค่ะแนวกองใหญ่แต่ format จะเป็นตัวเสริมอะให้ท่าน แบบคะแนนที่ของ content น่ะมันพุ่งขึ้นมาอีกอะนะคะ 2 คือ typing error ถ้าท่านมี typing error มาก บอกเลยว่าคะแนนท่านตก ตกรัว ๆ เลยคะ เพราะว่าไม่มีผู้อ่านคนไหน หรือผู้ทรงคุณวุฒิท่านไหนอ่านแล้วชอบ แบบ เฮ้ย อ่านผิด กดผิด ตลอดเวลาอะ เค้ารับไม่ได้คะ เค้าจะถือว่าท่านแบบไม่ละเอียด ไม่ตรวจสอบ ไม่ทำงาน hard working พอ เพราะฉะนั้น typing error นี้ รวมถึงเว้นวรรคด้วยนะคะ

เว้นวรรค แบ่งบรรทัดอะไรพวกอย่างเงี้ยค่ะ ส่วนตัวไม่จ้างใครพิมพ์เลย ชอบพิมพ์เอง เพราะการพิมพ์เองอะ มันคือการแบบเราได้พิมพ์เนื้อหา เราได้เสริม เราได้เติม เราได้ตัด มันลุ่มลึกขึ้นอะไอย่างเงี้ยค่ะ อีกอย่างนึงคือแบบเราเหมือนเรารู้ว่าเราจะเว้นวรรคอะไร เพราะอะไรอะ บางทีมันไม่เว้นวรรค มันความหมายผิดนะ ส่วนตัวเห็นอาจารย์บางท่านเขียนหนังสือแบบโนเว้นวรรคอะ คือติดเป็นพืดพืดพืด แล้วก็ไม่ย่อหน้า ไม่บรรทัดอะไรเลยอะ คือทำอะไรอยู่ ถ้าเตือนได้จะเตือน ถ้าเตือนไม่ได้ก็จะปล่อยไป คือถ้าเตือนได้ก็จะแบบจะทำอะไรอยู่อะ คือทำอะไร อ่านไม่รู้เรื่องเลย แค่ Text line อ่านกันติด ๆ กัน ไม่รู้เรื่องเลยเนี่ย Academic writing นะ เธอต้องละเอียดกว่านี้ แต่ถ้าแบบถ้ารู้จักกันก็จะแบบถ้าเป็นน้อง ๆ ก่อนนะ พี่ด้อมเนอะ เราก็จะแบบผึ่ง! อะไอย่างเงี้ย แล้วก็กรี๊ดร้องนิดนึง แต่เป็นคนอื่นแล้วก็แบบไม่กล้าพูดเลย อันนี้เป็นต้นนะคะ คือต้องของแบบเนี่ย เป็นรายละเอียดใช้ใหม่ ใช้ แต่เป็นรายละเอียดที่เสริมคะแนนท่าน เป็นรายละเอียดที่เป็น Scoring ของท่าน และท่าน Point คือ academic writing ท่านกำลังเขียนผลงานทางวิชาการ ชิ้นงานทางวิชาการ structure เอ้ย format เอ้ย Content อังอิง รูปภาพ รูปภานี้ก็อีกประเด็นนึงแบบอย่างสายทางจิตวิทยา บางทีเราก็มีแบบลงโมเดลอะไอย่างเงี้ยค่ะ เออ ล่าสุดที่เขียนจิตวิทยาการรู้คิด เราต้องพูดเรื่องของ Brain สมองเยอะ ตอนแรกก็ใส่รูปภาพเข้าไปเยอะ คิดไปคิดมา เอาเท่าที่จำเป็น แล้วก็ป็นรูปภาพที่แบบมี CC รับรองเรียบร้อยว่าเป็นสาธารณะแล้ว ถึงจะดึงมาใช้อะไอย่างเงี้ยค่ะ เพราะเราไม่รู้ว่หนังสือที่เราขายแล้ว ไม่ได้ขายวันนี้เนาะ เราขายไปในอนาคตข้างหน้า เราก็ไม่รู้ว่อนาคตข้างหน้าเนี่ย ความ strict ในเรื่องของรูปภาพจะประมาณไหน เพราะฉะนั้นถ้าสำหรับสายเราเนอะ เท่าที่จำเป็น แล้วก็ใส่รูปภาพที่เค้าแบบยินยอมให้เผยแพร่สาธารณะแล้ว หรือถ้าท่านคิดว่า เฮ้ย งานวิจัยชิ้นเนี่ย มันมาจากงานวิจัยมีเจ้าของ งานวิจัยชัดเจน ท่านก็ต้องอีเมลไปขอเค้าเนะคะ ให้ชัดเจน ทำไว้ก่อน อย่าชี้เกียจ เพราะว่าถึงเวลาในอนาคตแก้ปัญหาทำ ตั้งแต่วันนี้นะคะ อันนี้พาร์ท "ดี" แล้ว "มีมาตรฐาน" คิดว่าเสริมวิทยากรทั้ง 3 ท่านซึ่งพูดได้ยอดเยี่ยมแล้วนะคะ ประเด็นแบบนี้เนาะที่นี้ พาร์ท "เสร็จ" นี่นักจิตวิทยาก็น่าจะช่วยให้เยอะนะคะ เพราะว่าพาร์ททำยังไง "ให้เสร็จ" นะคะ เรามีความมุ่งมั่น เรามีความตั้งใจ เรามีไคโดไลน์ เรามีองค์ความรู้ตกผลึกพอสมควร เรามี AI เข้ามาช่วยพอสมควร และประเด็นคือทำยังไง "ให้เสร็จ" อันนี้ก็ point ใหญ่ไม่ใช่เล่นนะคะ ส่วนตัว ประสบการณ์ส่วนตัว คือทำยังไงให้เสร็จ คือต้องมีแบบ เรียกว่าอะไร To do list หรือ List to do ก็ได้ ก็แล้วแต่ท่านเรียกเนาะที่ชัดเจนค่ะ มันไม่ใช่แบบคิดเอาเองว่า อ้อ ฉันจะเสร็จได้ 3 เดือน แต่ทุกวันนี้คืองานมหาศาล ทั้งสอนหนังสือ ทั้งกรอกข้อสอบ ทั้งอะไรก็ 모르 แล้วก็ตั้งจินตนาการว่าฉันจะเสร็จใน 3 เดือนโดยที่แต่ละวันไม่รู้เลยว่าตัวเองต้องทำอะไร แบบนั้นบอกเลยว่าไม่เสร็จ ถ้าท่านจะทำให้เสร็จ เราจะใช้เทคนิคก็คือการใช้ To do list เนาะ แล้วเราก็จะเขียนเลยจริง ๆ เคยแชร์เรื่องนี้กับน้องบางคนทีภาคฯ แล้ว ที่เขาแบบมีเวลาฟังเราบ่นมากพอ อย่างเงี้ยนะคะ เราก็จะบ่นให้ฟังว่าเธอต้องทำแบบนั้นแบบนี้สิ อะไอย่างนั้นนะคะ แล้วก็ทำให้ดูว่า เออ To do list เนี่ย คือเราจะเขียนไว้เลยว่า วันไหน บทไหน เนื้อหาไหน แล้วจะอ่านจากตรงไหน เพื่อมาเสริมเนื้อหาเนี่ย อะไอย่างเงี้ยค่ะ แล้วก็เวลาเราทำ To do list อะคะ เราก็จะเลือกวันที่เรามีเวลาจริง ๆ เช่น ถ้าวันไหนสอน ส่วนตัวก็จะแบบ ถ้าสอนแล้วกลับบ้านไป อย่างเงี้ยเราไม่มีเวลาทำแล้ว ไม่มีเวลาก็คือไม่มีเวลาอะ ก็คือมันเกินความเป็นมนุษย์ไปแล้ว เราไม่

สามารถทำงานได้ 24 ชั่วโมงอะ เราสอน 6 ชั่วโมงแล้ว ก็คือต้องหยุดเนอะ วันนั้นเท่ากับไม่ใช่วันที่เราจะมาเขียนตำรา วันที่เขียนตำราก็จะเป็นวันที่แบบเรา drop ลงกว่านั้น เช่น วันเสาร์ วันอาทิตย์ วันหยุดนักขัตฤกษ์อะไรอย่างเงี้ยอะ แล้วก็พยายามที่จะ Follow ตามเวลาที่วางนั้นนะ โดยที่ทำ Self discipline ให้ดี ทำ Self regulation ให้ดี เพราะอะไร เพราะถ้า To do list เราดีหรือ List to do เราดี เรากำหนดวัน เรากำหนดหัวข้อ เรากำหนดระยะเวลาเสร็จไว้ชัดเจนแล้ว เรารู้แล้วว่าวันที่เสร็จจะเป็นวันที่เราว่างจริง ๆ ที่เราจะทำ หรือถ้ามีงานอะไรเข้ามา เราจะ Manage ให้มันเสร็จในช่วงเวลานี้ได้ไม่เกินจริงอะ ไม่ใช่แบบขึ้นจะเขียนตำราให้เสร็จภายใน 1 อาทิตย์ เป็นไปไม่ได้ อันนั้นเกินจริง เพราะงานอย่างนั้นมันจะไม่เสร็จ แต่ถ้าบอกว่า โอเค ใช้เวลาหนึ่งปี หรือ หนึ่งอาทิตย์เนี่ย เราอาจจะได้หัวข้อย่อย เพราะเราต้องทำอย่างอื่นอีกตั้งหลายอย่าง ชีวิตมีหลายอย่างต้องทำ ไม่ใช่เขียนตำราอย่างเดียวเนอะ เรายังมีงานอื่นต้องรับผิดชอบมากมายแบบเนี้ยอะ มันจะค่อย ๆ ทำให้เราเห็นความสำเร็จและทุกครั้งที่เราทำความสำเร็จ เราก็ ดีถูก ดีถูก ดีถูก ไปเรื่อย ๆ Reinforcement น่ะ เป็นกำลังใจ เฮ้ย แบบแล้วเป็นกำลังใจที่เกิดจากภายใน เฮ้ย ขึ้นทำได้ตามแผนนะ แล้วก็ทำต่อไป ถามว่าแผนที่ทำ Strictly ขนาดขยับไม่ได้เลยมัย พอละขยับได้ แต่ไม่ใช่ขยับแบบข้ามปี อะขยับได้ 2-3 วันหรืออาทิตย์นึง เฮ้ย อาทิตย์นี้ปรากฏว่าต้องทำงานอื่นที่สำคัญกว่า เราก็ต้องขยับออกไป แต่ก็ขยับให้อยู่ใน range ที่แบบบวกลบอยู่ในช่วงเวลาที่เรที่ตั้งใจไว้จริง ๆ ทำนองนี้นะคะ "ให้เสร็จ" ก็คือมี self regulation มีเทคนิคที่ดี การใช้ To do list ที่ดี เพราะนั่นมันก็จะเห็นว่า To do list เนี่ยคู่กับ Content นะมันมาด้วยกัน Content มา List to do มาแล้ว เราก็จะรู้ว่า เฮ้ย แต่ละหัวข้อ เราต้องลงแค่ไหน ลงแค่ไหน ลงแค่ไหน อะอย่างเงี้ยอะ แล้วก็เผื่อเวลาให้ตัวเองสำหรับทำอย่างอื่นด้วย เพราะว่าถ้าเราทำเกินความสามารถของมนุษย์ในการทำได้ แต่ละวันเราจะทำอย่างนั้นได้ ช่วงสั้น ๆ สุดท้าย เราจะท้อแท้ เราจะเหนื่อยเกินไป เราก็จะรู้สึกไม่อยากจะอยู่กับมันอีกเลย เพราะเรารู้สึกไม่ดีกับมัน ให้งานเนี่ย มันเป็นส่วนหนึ่งคล้าย ๆ งานอดิเรกอะ ทำแล้วก็อยากทำ เหมือนงานอดิเรกเราอะ ทำแล้วก็แฮปปี้ เฮ้ย มันสำเร็จไปแล้วนะ อีกหนึ่งดีแล้ว เป็นสีน้ำเงิน ดีถูกอีกแล้ว อะอย่างเงี้ยอะ เราก็จะอยากทำ เราจะรู้สึกว่าเราแบบ engage กับงานได้ยาวขึ้น แล้วสุดท้ายอะมันก็จะสำเร็จ มันมากกว่าที่จะแบบไป มุ่งมุ่งแบบพุ่งแล้ว ก็แบบจนกระทั่งมัน exaggerate เกินไป จนกระทั่งเราเองก็รู้สึกท้อ รู้สึกเป็นงานยาก รู้สึกไม่อยากจะต้องอีกแล้ว อะอย่างเงี้ยอะ อีกอันหนึ่งก็คือเพื่อนที่ดีช่วยได้จริง ๆ ค่ะ นอกจาก AI เป็นเทคนิคของปัจจุบันที่แบบช่วยเราได้มาก แล้วเพื่อนที่ดีช่วยได้จริง ๆ ค่ะ บางทีเราอาจจะต้องการเพื่อนที่จริงใจอะ คุยกับเราตรงไปตรงมา ไม่ใช่คนที่ชมอย่างเดียวอะ ดีจ้า เก่งจ๊ะ ดีที่สุดแล้ว มันไม่ได้อะไรนะ คือเราบางทีเราอยากได้ feedback มันไม่ดีตรงไหนอะ มันยังเขียนไม่ดีรีเปลา Content มันน้อยไปไหม อะอย่างเงี้ย แล้วเรา discuss เขาได้ เราคิดแบบนี้ เรอคิดอย่างอื่นเธอ แล้วเราก็ค่อยค่อยตกผลึกอะคะ เราอยากได้เพื่อนที่จริงใจแบบนั้น อะไรดีบอกดี อะไรยังไม่ดีให้บอกเรา เราจะได้แบบเติมงานของเรา ลักษณะของ professional ที่ดีมันก็คือ open mind อะงานมันจะต้องไม่ perfect งานไม่มีวันจะ perfect อะ มันจะต้องแบบ discuss กันไปเรื่อย ๆ ปรับแต่งกันไปเรื่อย ๆ แล้วมันจะค่อย ๆ พัฒนาค่อย ๆ พัฒนาอย่างเงี้ยอะ เพราะนั่นถ้าเราเจอคนที่บอกเราว่าดีดีดี แสดงว่าเค้าไม่อ่านงานเราอะคะ ตอบไปก่อน

เค้าไม่อ่าน คนที่อ่าน เค้าอาจจะ Take time แล้วเค้าก็จะแบบคุยกับเราตรง ๆ ว่ามูมนี่ดีอยู่นะ มูมนั้นอาจจะต้องขอให้เพิ่ม หรือมูมนี้อ่านไม่เข้าใจเลยเขียนไรมาก็ไม่รู้ เราอย่าไปโกรธเค้าเนอะ เราก็แค่แบบ เออ กลับมาอ่านดูอีกทีนะ เออจริงวะ บางทีทำงานตัวเองไปหนึ่งเดือนกลับมาอ่านซ้ำอีกครั้งเออ จริงวะ ตอนนั้นเขียนอะไรไป อะไรอย่างเงี้ยคะ แบบนี้ก็มีเยอะแยะเลยนะคะ เพราะฉะนั้นน่าจะจะได้เทคนิคเรื่องของการทำให้ดี และมีมาตรฐาน เสริมจากที่ ๆ วิทยากรทุกท่านนะคะ แล้วก็ในแง่ของการ "เสร็จ" ค่ะ ใช้ To do list แล้วแต่ว่าแต่ละคนเรียกอะไรนะคะ แต่ว่าไม่ใช่ List to do แค่เขียนว่าเราทำอะไร แต่จะกำหนดเวลาไว้ด้วยว่า ต้องทำอะไรในหัวข้อไหน โดยที่เวลานี้จะสอดคล้องกับแบบวิถีชีวิตของเราจริง ๆ ค่ะ แล้วก็ให้เวลาตัวเองในการที่จะ relax ด้วย มองงานนี้ว่าเป็นงานอดิเรก ไม่ใช่เป็นงานที่แบบ โห ทำแล้ว มันกลายเป็นเรื่องที่ขมขื่นจะทำอะ คือมันมีงานอดิเรกทำละ มันมีความสุข เห็นความก้าวหน้า ก็ให้กำลังใจตัวเองไปด้วย อะไรทำนองนี้ หาเพื่อนที่ดีในการที่จะ discuss ค่ะ ประเด็นเหล่านี้ก็น่าจะเป็น issue ที่จะช่วยให้ผู้ที่เข้าฟังได้รับประโยชน์นะคะ ประมาณนี้คะ อาจารย์ดีคะ

01:18:40 ปิยพงศ์

ครับผม ขอขอบคุณมากครับ อาจารย์ขอบคุณครับ ก็เรียกได้ว่าอาจารย์ก็มาทำให้มีความกระจำมากขึ้น เกี่ยวกับเรื่องของลักษณะเฉพาะของตำรา ความแตกต่างกับของเอกสารคำสอน เอกสารประกอบการสอน หนังสือเนอะครับ รวมถึงเรื่องของวิธีการในการ self discipline หรือควบคุมตัวเอง มีเทคนิคเรื่องของการใช้ to do list เข้ามาช่วยในการเขียนตำราด้วย ต้องขอบคุณมาก ๆ เลยครับ การได้เสริมเนื้อหาให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นเนอะครับ ที่นี้ก็จะเป็นการเปิด floor สำหรับชุมชนนักปฏิบัติของพวกเราว่าท่านมีข้อคำถามมีที่อยากจะแลกเปลี่ยนพูดคุยกับท่านวิทยากรหรือไม่เนอะครับ ในประเด็นใด ๆ นะครับ ซึ่งวันนี้เรามีวิทยากรที่มีประสบการณ์มาก ๆ นั่งอยู่ตรงนี้ และก็จะเป็นโอกาสที่ดีของท่านเลยที่จะได้พูดคุยสอบถามหรือแลกเปลี่ยนเนอะครับ เรียนเชิญทุกท่านเลยครับ ที่อยู่ในห้องเรียนออนไลน์นี้ได้เลยนะครับ ว่าท่านอยากจะพูดคุยแลกเปลี่ยนประเด็นไหนเพิ่มเติม หรือประเด็นสงสัย หรือตอนนี้ท่านวิทยากรอาจจะมึนอะไรอยากจะเพิ่มเติม ท่านอาจจะเสริมเพิ่มเติมได้เลยเช่นกันครับ ใช้เวลานี้ได้เลยครับ

01:20:00 ภูริเดช

ครับ ผมอาจจะขออนุญาตสอบถามเพิ่มเติมอีกไหมครับ ถ้าในด้านของตำราที่เรามีการเขียนหลายหลายบทนะครับ อาจารย์มีแนวโน้มหรือว่ามีมุมมองอย่างไร อย่างเช่นเนื้อหาในเรื่องของการเขียนเนอะครับ ถ้าเป็นตำนานเรามักจะใช้ในด้านของภาษาเชิงวิชาการเนี่ยเนอะครับ

01:20:17 ปิยพงศ์

แต่บางทีภาษาเชิงวิชาการมันอาจจะเข้าใจได้ยากในบางประเด็นเนอะครับ เป็นไปได้มั๊ยครับว่าในด้านของตัว mood and tone ในการเขียนแต่ละบทนะเราสามารถปรับ หรือว่าอาจารย์มีความคิดเห็นอย่างไรว่าควรจะต้องทำให้เรา

เหมือนกันทั้งเล่ม หรือว่าอาจจะปรับได้ตามความเหมาะสมครับ เชิญอาจารย์ท่านใดก็ได้ครับ

01:20:49 ธงชัย

ขอบคุณครับท่านอาจารย์ครับ ขอแชร่นะครับ ท่านอาจารย์ครับ ในเรื่องของภาษานะครับ เพราะว่าตอนที่เข้ามา
รามใหม่ ๆ นะครับ ก็เขียนงานทั้งงานวิจัย แล้วก็ทั้งตำรา แล้วก็หนังสือ นะครับ อย่างเช่น นะครับ ปกติ
introduction เราก็จะเป็นบทนำ นะครับ ตัวผมเองเคยใช้ศัพท์คำว่า เป็ดมันการวิจัยครับ คำให้แก่นะครับ คือเรา
อาจจะใช้ภาษาสวัสดีจนเกินไป คือตำรานะครับ ในส่วนตัวของผม นะครับ ผมจะไม่ค่อยใช้ภาษาสวัสดี แต่
ถ้าเป็นหนังสือผมจะใช้ภาษาค่อนข้างแปลกใหม่ เช่น วิถี ผมก็จะเติมคำว่า วัฒนธรรม วิถีลงไป มายาคติทางการศึกษา ดู
ลักษณะภาษาที่ผมใช้นะครับ อย่างเช่น wisd classroom ผมก็ใช้นะครับว่า ปฏิสขห้องเรียน ปฏิสขนะครับ อย่าง
นี้เป็นต้น นะครับ อย่างเช่น ขอบเขตการวิจัย ผมก็ใช้ คำว่า เขตแดนการวิจัย มาใหม่ ๆ สถาบันวิจัยรามคำแหง ผม
ใช้ศัพท์คำว่า วิถีวิทยาในบทที่ 3 คำให้ผมแก้วว่า ระเบียบการวิจัยหรือการดำเนินการวิจัย นะครับ ในลักษณะอย่างนี้
เป็นต้น หรือ นะครับ อัตลักษณ์ นะครับ ปี 2540 อ.สมบุญ ใช้คำว่า อัตลักษณ์ identity ทุกคนงนะครับ ผมก็บอก
ว่า identity มันก็คือ image เพียงแต่ภาษาในโลกหลังยุคใหม่นะครับ post modern ความจริงไม่ได้มีสิ่งเดียวครับ
ท่านคณาจารย์ที่เคารพครับ แต่ความเป็นจริงมีสิ่งเดียวครับ ความจริง ความเป็นจริง ความจริงสูงสุด แล้วก็
เสมือนจริง คนละเรื่องเดียวกัน นะครับ เพราะฉะนั้น อย่างเช่น ภาษาที่ผมเขียน อย่างเช่น representative ผมก็บอก
ว่า ภาพแทน อย่างเช่น ภาพแทนของเจ้าพระยาธรรมธิเบศ หรือภาพแทนของสุนทรภู่ ในลักษณะอย่างเงี้ยครับ
หรือภาพแทนทางการศึกษาชีวิต อย่างเงี้ยครับ หรือผมแปลคำว่า realism ผมแปลว่า สัจจะทัศน์ อย่างเงี้ยครับ
แต่เราก็จะเลี้ยวว่า สัจจะทัศน์ ในหนังสือ นะครับ แต่ตำราที่ผมก็ไม่ค่อยใช้ภาษาในลักษณะนี้ เพราะฉะนั้นการ
ปรับเปลี่ยนของภาษานั้น ก็เป็นสิ่งที่เราสามารถที่จะทำได้ นะครับ แต่ในเรื่องของภาษาในการ เขียนตำรานะครับ ก็
ต้องเป็นภาษาเดียวกัน เพราะเคยเห็นอาจารย์ผู้ใหญ ท่านเกษียณไปแล้ว นะครับ แต่ยังคิดถึงท่านก็เลยขออนุญาต
นะครับ Chapter นึง เขียน จอห์น ดิวอี้ อีก Chapter เขียน จอห์น ดุย สรุปแล้ว จอห์น ดิวอี้ หรือ จอห์น ดุย นะ
ครับ แล้วก็ตำราก็อิมพ์ตั้ง 5,000 เล่ม นะครับ โอโหแบบมโหฬารมาก นะครับ อีกลักษณะหนึ่งการใช้ภาษานะครับ ถ้า
อาจารย์ถ้าใช้ภาษาอังกฤษก็ต้องให้เป็นภาษาอังกฤษที่ไปในทิศทางของคำ นะครับ ใช้ศัพท์ว่าเป็นไปในทิศทางของ
คำ เช่น holistic กับ holism ครบอย่างนี้ เป็นต้น หรือ นะครับ อย่างเช่น ศาสตร์การศึกษาระหว่างประเทศ นะครับ
โรงเรียนรัฐบาล กับโรงเรียนเอกชน ในนิวเซาท์เวลส์ นะครับ ก็จะเป็น public school หรือ government school
นะครับ เราต้องเราต้องดูสเฟียร์ เราต้องดูสเฟียร์ หรือ นะครับ ภาษาสมัยใหม่ ใช้ศัพท์คำว่า การจัดการศึกษา ใช้
ศัพท์คำว่า education management แต่ภาษาในศาสตร์ของนะครับ ในศาสตร์ของพื้นฐานการศึกษาใช้ศัพท์คำ
ว่า educational orientation ในลักษณะของตรงนี้ เพราะโดนแก้มาจากสำนักแห่งหนึ่งของรามคำแหง เพราะว่า
ไม่เข้าใจในศาสตร์ ในลักษณะของตรงนี้นะครับ สุดท้ายอีกลักษณะอย่างหนึ่งก็คืออย่าสถาปนาความศักดิ์สิทธิ์ว่า
ตนเองดีแล้ว อย่าสถาปนาความศักดิ์สิทธิ์นะครับ เพื่อนมีให้น้อย กัลยาณมิตรมีให้มาก อย่างเช่น ตัวผมเองเขียน

หนังสือ ผมก็มีกัลยาณมิตรนะครับนะครับ รุ่นน้องก็จะบอกว่า ผมคิดว่าควรเพิ่มตรงนี้ ตรงนี้ เอ๊ะ เราก็เห็น เราก็ดีใจว่า อย่างนี้คือกัลยาณมิตรนะครับ เพราะฉะนั้นตัวนี้นะครับ ก็ต้องนะครับ ว่าสิ่งที่คอมเมนต์ คือประโยชน์นะครับ อย่าบอกว่าเราแก่กว่าแล้ว อาวุโสกว่า เพราะบางคนนะครับ เกิดก่อนไม่ได้หมายความว่ารู้ไปเสียทั้งหมด พระพุทธองค์ตรัสรู้อริยสัจ 4 ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค แต่พระองค์ก็รู้ว่าสมัยนี้จะมีไค้มาขายครับ แต่พระองค์รู้ว่าสมัยนี้มีน้ำปานะ นะครับเพราะฉะนั้นนะครับสิ่งที่เรามองนะครับ ต้องคิดเสมอว่า Start from I know, Build from I have สุดท้ายความเป็นกัลยาณมิตรซึ่งกันและกัน นั้นแหละครับ ว่ามันจะทำให้งานเรามีคุณภาพและสอดคล้องกับความเป็นนักวิชาการครับ ขอบพระคุณครับ

01:25:51 ปิยพงศ์

ครับ ขอบคุณครับ คิดว่าอาจารย์บิกน่าจะได้รับความชัดเจนมาก ๆ เลยครับมีท่านวิทยากรท่านอื่นอยากจะเสริมเพิ่มเติมก็ได้ครับ หรือว่าท่านที่อยู่ในห้องนี้มีคำถามอะไรเพิ่มเติมมั๊ยครับ

01:26:04 มานิกา

ขออนุญาตเสริมประเด็นอาจารย์บิกนิดเดียวค่ะ เพราะว่าท่านอาจารย์ธงชัย ก็เมื่อกี้ยกนิ้วให้หลายครั้งเลยคะ เห็นด้วยอย่างยิ่งเลยคะ อาจารย์คะ เพราะว่าอย่างที่อาจารย์บอกเนาะ พอเราจะเขียนพวกตำรามันจะกลายเป็นแบบอีกคาแรกเตอร์นึงเนอะ เป็นลักษณะงานแบบ academic จำจำหน้อย อะไรอย่างเงี้ยนะคะ เพราะนั่นมันก็จะมี Reader ที่เค้าจะแบบ.. มี Reader ใน field เรานั้นแหละเนาะที่เค้าก็จะมี criteria แบบนี้อยู่ เป็น academic criteria แบบนี้อยู่ เราก็ต้อง follow ตามนั้นอะคะนี่ point ของอาจารย์บิกก็คือว่า โดยเฉพาะคำศัพท์ทางจิตวิทยาบางคำเนาะมันเป็นคำศัพท์เฉพาะอะไรอย่างเงี้ยคะเป็น technical term อะไรอย่างเงี้ยคะ เราพูดภาษาอังกฤษแล้วจะเข้าใจง่ายกว่าศัพท์ภาษาไทยอะไรอย่างเงี้ยคะถ้าใช้คำศัพท์ภาษาไทยกับคำนั้นก็อาจจะยาวประมาณสักแบบหนึ่งประโยคเต็ม ๆ นั่นคือคำศัพท์คำเดียวอะไรอย่างเงี้ยคะ เออ ซึ่งก็เผชิญปัญหาเนี้ยเรื่อย ๆ แหละกับงานที่มี technical terms เยอะ ๆ สิ่งที่เป็นแบบตัวเองทำเลยก็คือแบบกล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ตั้งแต่ บทนำ นึกถึงหนังสือฝรั่ง หนังสือฝรั่งมันก็จะมี how to use this book อย่างงี้ใช่มั้ยคะ เอ๊ะ หนังสือเล่มนี้ใช้งานยังไงเนอะ อะไรอย่างเงี้ยคะ เราก็จะมีไกด์ไลน์แบบเนี้ยไว้ตั้งแต่บทนำ มันก็หนังสือไทยมันไม่มีแบบไม่มีหัวข้อนั้นนะ แต่มันจะอยู่ในบทนำ preface ไปเลยใช่มั้ยคะ ก็จะเขียนไว้เลยว่า ลักษณะของคำศัพท์เฉพาะเนี้ย ก็จะพูดถึงคำศัพท์ภาษาไทย และวงเล็บคำศัพท์ภาษาอังกฤษไว้ในครั้งแรก หลังจากนั้นก็จะใช้ชื่อไทยหรือชื่ออังกฤษก็เลือกสักอันนึง แล้วก็แบบตลอดทั้งเล่มก็ใช้คำนั้นตลอด แล้วก็ต้องสม่ำเสมออย่างที่อาจารย์ธงชัย ท่านบอกว่า จอห์น ดิวอี้ กับอีกอีกคนนึงชื่ออะไรนะคะ แบบแต่หมายถึงคนเดียวกัน แต่เขียนไม่เหมือนกันอะไรอย่างเงี้ยคะ อย่างงั้นคือความไม่สม่ำเสมออะไรอย่างเงี้ยคะ ซึ่งเข้าใจนะเวลาเราทำงานนะ มันมีหลายเรื่องให้เราต้องคิดแล้วมันก็มี key point concept หลายอย่างให้เราทำ บางทีรายละเอียดแบบเนี้ย เราก็มองข้ามอะไรอย่างเงี้ยคะเพราะฉะนั้นมันถึงทำงานรอบแรกแล้ว

เสร็จแล้วส่งเลยไม่ได้อะ เราต้องกลับมา รีเช็ค revised โดยเฉพาะคำศัพท์ที่เป็นคำศัพท์เฉพาะทาง เราจะเลือกคำใดก็ตามึง แม้กระทั่ง point เล็ก ๆ แต่ก็มีประเด็นพูดถึงเช่น แบบตัวอักษรภาษาอังกฤษ จะใช้ตัวใหญ่ ตัวเล็ก ตัวใหญ่นำหน้าทุกคำ ตัวใหญ่นำหน้าคำเดียว แล้วตัวต่อไปเป็นตัวเล็กหรืออะไรอย่างเงี้ยอะ ก็จัดไว้เลยอะ ว่าจะใช้ Standard ตัวไหน แล้วก็ใช้ตัวนี้ทั้งเล่ม มันจะไม่ค่อยเป็นปัญหา ถ้าเราใช้เหมือน ๆ กันทั้งเล่ม แต่มันจะเป็นปัญหามาก ถ้าเราใช้ไม่ตรงกันในเล่มเดียวกันอะเพราะงั้นเราจะเลือกอะไร เราก็ต้องตั้งหลักไว้เลย อาจจะต้องมีแบบโน้ตเล็ก ๆ ไว้เลยอะว่าแบบคำนี้หรือชื่อคนอย่างเงี้ย ชั้นจะใช้ชื่อภาษาอังกฤษเท่านั้นอะไรอย่างเงี้ย หรือจะใช้ชื่อไทย วงเล็บอังกฤษเท่านั้น หรืออะไรอย่างเงี้ยอะ คือก็ต้องเขียนไว้เลยคำศัพท์ถ้ามี 2 คำต่อกันนะ เป็น Technical term เราจะเอาตัวใหญ่ตัวแรก ตัวที่ 2 ตัวเล็กเลยใจ เล็ก ๆ น้อย ๆ แบบนี้ แล้วก็โน้ตโน้ตไว้ เวลาเรามา revised เราก็จะได้มา แล้วใช้คำไหนก็พยายาม Consistency กับมันอยู่คงที่กับมัน ใช้อย่างนั้นตลอดทั้งเล่มอะ ประมาณนี้คะ

01:29:01 ปิยพงศ์

ครับผม ขอบพระคุณมากครับ ได้รับความชัดเจนเพิ่มขึ้นอีกเลยครับ มีคำถามเพิ่มเติมมัยครับ ถ้าไม่มี ขอลถามครับ พอตีว่าพอเรานึกถึงการเขียนตำรา มันจะมีหลักเกณฑ์ว่าเราจะต้องมีการเอางานวิจัยเนี่ย ต้องประยุกต์เข้ามาอยู่ในส่วนหนึ่งของตำราด้วย ทีนี้มันก็เลยมีคำถามว่า เอ๊ะ แล้วมันจำเป็นต้องมีงานวิจัยทุกบทของตำรา เราต้องเอางานวิจัยเข้ามาเกี่ยวข้องไหม หรือประเด็นต่อมาคือ เอ๊ะ แล้วงานวิจัยจะเอามาคือบูรณาการเข้าไปสู่เนื้อหาในลักษณะไหน ยกตัวอย่าง หรืออะไรยังงี้ ก็ลองแชร์ประสบการณ์ ถ้าเขียนตำนานแล้ว จำเป็นต้องประยุกต์งานวิจัยเข้ามาใช้ในการเขียนตำราเนี่ย ท่านจะใช้เทคนิคยังงี้ในการประยุกต์งานวิจัยเหล่านี้เข้ามาอยู่ในแต่ละ chapter หรือจำเป็นมัยต้องอยู่ทุก chapter ด้วยครับ ถ้าวิทยากรท่านไหน อยากจะแชร์ประเด็นนี้บ้างครับ

01:30:01 ศยามน

ขออนุญาตแชร์ละกันนะคะ เนื่องจากเคยมีคอมเมนต์มา แต่วามันก็ไม่ได้ มันไม่ได้คอมเมนต์ทุกคนนะคะ ผู้ทรงคุณวุฒิ อาจจะมีท่านเดียวเท่านั้นที่มองว่าน่าจะมีวิจัยทุกบทนะคะ ซึ่งแต่ละบทเนี่ย อาจารย์อาจจะแทรกไปในเรื่องของกรยกตัวอย่างหรืออะไรอย่างเงี้ยอะว่า เช่น สอดคล้องกับงานวิจัยของคนนี้จะเขียนอย่างเงี้ยนะคะ หรือเราอาจจะแยกกฎเลยก็ได้เนะ เป็นเกี่ยวกับแนวโน้ม หรือว่าเป็นเกี่ยวกับเรื่องของวิจัย อันนี้ก็ได้เนะคะ ในประเด็นพวกนี้ จริง ๆ อย่างการเขียนตำราล่าสุด ก็คือมีห้องสมุดรามาแห่งเป็นเพื่อนคู่คิดนะ เพราะว่าเรื่องบางเรื่องในไทยต้องบอกว่าหนังสือตำรามันไม่มี ยิ่ง ๆ เรื่องเป็นเทคโนโลยีใหม่หรือว่าเป็นเทรนด์ใหม่ มันไม่มี มันต้องอ่านจากงานวิจัย แล้วเราก็มานเขียนเป็นตำราขึ้นมาอะคะ วิธีการของตัวเองเนี่ย ก็จะบอกว่างานมันก็เยอะทุกคนแหละเนอะ ทีนี้เนี่ย ถ้าเราบอกว่าเราจะเขียนภายในหนึ่งเดือนอย่างเงี้ย วิธีการก็คือว่างเมื่อไหร่ เข้าห้องสมุดหรือว่าค้น Google พอเจอปั๊บ ส่งเมลหาตัวเอง จะมีเมลลิงสำหรับหาเรื่องเนี่ยนะคะ แล้วก็จะมีมาร์กไว้ แล้วพอมีเวลา

เราก็มาแปล แล้วก็เริ่มเขียนทีละหน้า 2 หน้า ก็จะใช้เทคนิคนี้นะคะ ค่ะ ก็ในเรื่องของงานวิจัยจำเป็นต้องมีนะคะ ต้องบอกทุกท่านด้วยนะคะ ขอบคุณค่ะ

01:31:28 ปิยพงศ์

ครับ ขอบคุณครับ เห็นอาจารย์ด้อมยกมือ เชิญครับ

01:31:31 ศิริพงษ์

ในประเด็นที่ท่านอาจารย์ถามเองเลยเนี่ยครับ ก็อันนี้แชร์ประสบการณ์เช่นเดียวกันนะฮะ ตอนที่จำได้เลย ย้อนกลับไปตอนที่ขอผลงาน ศ. นี่แหละครับ แล้วก็ถูกคอมเมนต์ตำราของตัวเองมานะฮะ แล้วก็ผู้ทรงฯ เนี่ยก็เขียนมาบอกเลยนะในลิสต์ที่เค้าส่งกลับมานะฮะ ว่าให้ต้องปรับปรุงประเด็นนี้เลยครับ เค้าบอกว่าควรจะต้องใส่งานวิจัยในส่วนของสรุปนะครับ ตอนที่สรุปอย่างที่ผมเคยบอกในช่วงแรกเนี่ย ว่าในแต่ละบทเนี่ยมันควรจะต้องมีบทสรุปของของบทนั้น เพื่อบางทีผู้บริหารหรือว่าคนที่มีความน้อยเค้าไม่สามารถจะอ่านทั้งเล่ม ทั้งบทได้เนี่ย เค้าบอกว่าควรจะต้องมาใส่งานวิจัยแล้วหลังจากนั้นผมก็ค้นต่อเพิ่มเติมเนี่ย บางทีมันก็จะเพิ่ม เค้าเรียกอะไรเป็น Loading อะไรขึ้นมา เป็น Weight อะไรอย่างเงี้ยให้ด้วยนะครับ เค้าใส่ในส่วนของ.. อาจจะแทรกไปในส่วนของสรุป ซึ่งเป็นงานวิจัย นะแล้วมันจะทำให้... พอเราใส่ผลการวิจัยของเราเนี่ย เอามาเสริมตำราเนี่ย มันก็จะทำให้งานวิจัยมีคุณค่ามากขึ้น แล้วก็ดูทันสมัยด้วย เพราะวิจัยเราทราบอยู่แล้วเนี่ยมันไม่ควรเกิน 10 ปีอยู่แล้ว หรือ 7 ปีอะไรต่าง ๆ เนี่ย นะ มันก็เป็นการแบบพัฒนาตำราของเราด้วยนะครับ เค้าก็แชร์ในเรื่องของเอางานวิจัยของเราเองเนี่ยนะ มันจะทำให้มีน้ำหนัก ทำให้ โดยเฉพาะตำราที่เราส่งยื่นขอผลงานในระดับใดก็ตามนะครับ เอามาแทรกครับ เป็นคำถามที่ทำหาคำตอบดีมากเลย ขอบคุณครับ ประมาณนี้แหละครับ

01:33:03 ปิยพงศ์

ครับ ขอบคุณมากครับ ผมได้คำตอบที่ทำให้เรามีไอเดียมากขึ้นในการนำไปใช้ครับ อาจารย์พงศ์ธรครับ เรียนเชิญเลยครับ อาจารย์ยังไม่เปิดไมค์ครับ อาจารย์ครับ

01:33:19 พงศ์ธร

ครับ ขอบคุณท่านรองครับผม ขออนุญาตนะครับ ขออนุญาตขอความรู้จากท่านวิทยากรทั้ง 3 ท่านแล้วกันนะครับ พอดีว่าใน Field ของผมอะครับ พอดีมันมีในส่วนของภาพ รูปภาพอะครับ ภาพถ่ายอย่างเงี้ยครับ เป็นวิชาชีพปฏิบัติ นะครับ ที่นี้ผมก็ไปค้นคว้ามาด้วยตัวเองบ้าง บางทีเราจะไปเจอตำราที่เค้าเขียนไว้ก่อนหน้านี้เค้าใช้ เป็นภาพวาดนะครับ ซึ่งตรงเนี่ย พอดี ผมอยากจะขออนุญาตถามท่านผู้มีประสบการณ์ครับ ท่านวิทยากรครับว่า กรณีภาพถ่ายก็ดี หรือกรณีภาพวาดก็ดี ในมุมมองของท่านนะครับ ในวิชาชีพปฏิบัติเนี่ยครับ ท่านมองยังไงครับ ถ้าสมมติเราเขียนอยู่

ในตำราเพื่อที่จะยื่นขอตำแหน่งวิชาการตรงนี้จะครับท่าน ขอขอบพระคุณครับ ท่านไหนตอบก็ได้ครับ

01:34:20 ปิยพงศ์

ครับผม เป็นวิทยากรท่านใดก็ได้ครับที่พอมีประสบการณ์

01:34:24 ศิริพงษ์

ขอเสริม ขอเสริม ให้ท่านอาจารย์ธงชัย อ้อ น้องตูน เชิญเลยครับ

01:34:28 มานิกา

พี่ด้อมก่อนได้เลยค่ะ เชิญเลยค่ะ

01:34:30 ศิริพงษ์

ไม่ เพราะพี่เห็นรูปภาพบู๊ เนี่ย พี่ชอบในส่วนของสไลด์ของท่านอาจารย์ธงชัย ท่านอาจารย์ธงชัยน่าจะตอบได้ดี เชิญก่อนก็ได้ครับ

01:34:40 มานิกา

ค่ะค่ะ ขอบคุณค่ะ ก็คืออย่างนี้ค่ะ อ.มี ถ้าให้ตูน ตามประสบการณ์ของตูนเนาะ ตูนก็จะแบบ เออ โดยเฉพาะสายทางจิตวิทยาเนี่ย เราก็จะมีประเด็นทาง Plagiarism ที่ค่อนข้าง Strict มาก ๆ เลยแหละเนอะ แล้วก็บางเรื่องเราก็เป็นเรื่องอ่อนไหวจริง ๆ อย่างจิตวิทยาคลินิกเราทำงานผู้ป่วย มันก็อ่อนไหวจริง ๆ อะไอย่างเงี้ยค่ะ เพราะฉะนั้นถ้าเราคิดว่ามันเป็นวิชาปฏิบัติแล้ว ถ้าไม่เห็นภาพอะ อย่างเช่น แบบมันต้องยกท่านั้นทำเนี่ยแล้ว มันจะอธิบายแบบ 45 องศา มันก็ไม่เห็นภาพเท่ากับเห็นท่าจริง ที่เขายกอะไอย่างเงี้ยเนะคะ การใส่ภาพประกอบก็ทำให้การอ่านชัดเจนดีเพียงแต่ว่า มันไม่ควรจะต้องทำให้เกิดการระบุด่วนได้อะคะ หมายความว่าไม่ใช่เป็นหน้าที่มีรูปหน้า นักศึกษาเรา หรืออะไรชัดเจนว่าเป็นคนนี้นะ ชื่อนี้ นายนี้อะไอย่างเงี้ย กำลังขมขมอยู่อะไอย่างเงี้ยค่ะ มันอาจจะต้องเป็นอะไรอะ เป็นลักษณะเค้า เรียกว่าอะไร มันก็จะไม่ใช่ตัวการ์ตูน เขาเรียกว่าอะไร เป็นคล้าย ๆ เป็นร่าง เป็นโครงร่าง หรือรูปวาด หรืออะไอย่างเงี้ยค่ะ ที่มัน Anonymous นะ ตูนคิดว่ามันจะ safe กว่า เพราะอย่าลืมว่าตำราเราอะ มันไม่ได้ เราต้องใช้งานในอนาคตอีกหลายปี แล้วเราก็ไม่แน่ใจว่า ในอนาคตอะเกณฑ์พวกเนี้ยมัน strict ขึ้น หรือว่ามันจะเบาบางลง มันจะ relax ขึ้นอะไอย่างเงี้ยค่ะ เพราะฉะนั้นเรา play safe ในการที่เรา แบบพยายามปกป้องประเด็นด้านลิขสิทธิ์แบบเนี้ย Anonymous แบบเนี้ย คือแบบไม่พยายามจะให้ฉายาภาพได้ว่าเป็นใครหรืออ้างว่าเป็นใครอะไอย่างเงี้ยค่ะ ก็น่าจะเสี่ยงได้ส่วนหนึ่ง เพราะว่าเข้าใจเนื้อหา บางที่เป็นภาพปฏิบัติ มันจำเป็นต้องแอดเข้าไป เพื่อให้เกิดความเข้าใจมากขึ้นอะไรเงี้ยค่ะ หรือถ้ามันมีรูปที่ได้แบบลิขสิทธิ์สาธารณะแล้ว ก็

แปลว่าเราใช้งานไหนก็ได้อะไรอย่างเงี้ยคะ เราใช้รูปประเภทอย่างนั้น อะอ้อ ก็เซฟก็เซฟกับตำราเราอะไรอย่างเงี้ยคะ หรือถ้ามันเป็นรูปเฉพาะ แต่เรารู้ว่าคือใคร แนะนำให้เขียนอีเมลไปขอการใช้รูปคะ แล้วเค้าจะอนุญาตเรามาเองอนุญาตเรามาว่าอนุญาตให้ใช้แค่ไหน ใช้ในการซื้อขายอะไรอย่างเงี้ยคะ ไม่ได้ใช้ในเชิงพาณิชย์ ประเด็นเนี่ยเคยถามหลายคนและความเห็นแต่ละคนผู้ทรงทั้งนั้นเลยนะคะ ก็ให้ความแตกต่างหลากหลาย บางคนบอกว่าตำราไม่ใช่เชิงพาณิชย์ แต่บางคนบอกว่าก้ตำราคุณขายแล้วได้ค่าตำรา ก็เลยแบบ มันก็ยังเป็น Controversial เชื่อว่า ตกลง ตำรามันเป็นเชิงพาณิชย์ไหม แต่ถ้าเราใช้ เช่น เราใช้ในการบรรยายในห้องเรียน ขึ้นนี้ไม่ได้ออกไปข้างนอก ใช้จบในห้องเรียน ก็ไม่ได้ไปซื้อขายอะไรต่อ คุณคิดว่าประเด็นอย่างนี้อาจจะอาจจะมีข้อพึงระวังน้อยลงหรือไม่ แต่ประเด็นว่าตำราเนี่ย ยังไงเราก็กต้องขายผ่านสำนักพิมพ์เนี่ย ประเด็นพวกนี้ก็ต้องเก็บไว้ด้วยนะคะ ว่าถ้ามันมีรูปมีการเปิดเผยชื่อตัวตนชัดเจน เปิดเผยหน้าชัดเจนอะไรอย่างเงี้ยคะ รูปไม่ได้ขอลิขสิทธิ์อยู่อะไรอย่างเงี้ยคะ ก็ต้องระมัดระวัง

01:37:32 พงศ์ธร

ขอบคุณครับ

01:37:33 ปิยพงศ์

ขอบคุณครับ ผมมีประเด็นอันนี้ขอลากเปลี่ยนเพิ่มเติม ไม่แน่ใจเพราะว่าเห็นด้วยกับอาจารย์คุณ ถ้ามันเป็นรูปภาพที่เราไม่รู้ว่ารูปภาพนี้เป็นใคร แต่ถ้าสมมุติว่าเราแบบจ้าง นายแบบนักศึกษา หรืออะไรอย่างเงี้ย สมมุติจะอาจารย์มี จะมีนักศึกษาที่เป็นนายแบบที่จะมาออกท่าทางอะไรต่าง ๆ ที่เราเก็บภาพถ่ายและเรามีการทำ inform consent ว่าเค้าได้รับคำตอบแทนเท่านั้นแล้ว ยินดีให้ใช้รูปในตำราอะไรอย่างเงี้ย มันจะทำให้เราสบายใจขึ้นมั้ยว่า มันไม่น่าจะไปละเมิดลิขสิทธิ์อะไรครับผม

01:38:15 ธงชัย

ครับ ขออนุญาตครับ ผมขออนุญาตแชร์เพิ่มเติมนะครับ ล่าสุดนะครับ อย่างเช่น หนังสือของผมนะครับ แล้วก็ตำราของผมนะครับ ก็คือนะครับ ผมก็ไปถ่ายนะครับ ถ่ายคนที่นั่งอ่านหนังสืออยู่นะครับ เป็นหนังสือที่เกี่ยวกับเป็นตำราที่เกี่ยวกับ แล้วก็หนังสือที่เกี่ยวกับการศึกษาตลอดชีวิตนะครับ แล้วทีนี้ผู้ทรงคุณวุฒิของสำนักพิมพ์นั้นะครับ ก็เลยบอกว่านะครับอย่างเงี้ยไม่ได้นะครับ ถึงแม้ว่าเราจะถ่ายเอง ก็ไม่ได้เพราะว่าเราไม่ได้ขอเค้านะครับ ในกลุ่มของผู้เขียนกันทุกคนก็เลยใส่รูปของตนเองลงไปซะเลยนะครับ ก็ได้นะครับ แล้วตำราล่าสุดอีกนะครับ ก็มีน้องนะครับ กัลยานมิตรท่านนั้นะครับ ก็ให้ข้อคิดว่านะครับ เอ๊ะ มันเป็นตำราเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่น ผมก็เอานะครับ รูปถ่ายที่เป็นอาหารที่ผมทำเองนั่นแหละครับ มาลงไปอย่างเงี้ย ได้ครับ เพราะฉะนั้นนะครับในส่วนตรงนี้ถึงแม้ว่าเราจะถ่ายเองแต่ไปถ่ายโดยไม่ได้ขออนุญาตนะครับ อย่างเช่น ผมถ่ายรูปท่านอดีตกณบดีมาลงในตำราของผมอย่างเงี้ย

ครับ โดยที่ไม่ขออนุญาตอย่างนี้ ก็คือผิदनะครับ อันนี้คือสำนักพิมพ์จุฬาฯ บอกมานะครับ ส่วนรูปอย่างอื่นนะครับ ก็เห็นด้วยนะครับ แล้วก็ก็เป็นสิ่งที่ถูกต้อง ก็คือนะครับ มันจะมีข้อถกเถียงกันอยู่ระหว่างว่าใช้การพาณิชย์หรือไม่ใช้ การพาณิชย์ในลักษณะนี้ โดยเฉพาะที่เป็นตำรา แต่ถ้าให้ Play safe มากที่สุดก็คือวาดครับ ถ้าเป็นไปได้นะครับ แต่มันลงทุนสูงนะครับ วาดนะครับ ลงทุนสูงพอสมควรครับ ในส่วนของตรงนี้นะครับ ก็อาผากไว้ในเรื่องของ รูปภาพที่มีประสิทธิภาพสุด ๆ ร้อน ๆ นะครับ หนึ่งปีกว่านะครับ ประเด็นเดียวนะครับในเรื่องของรูปนะครับ เป็น ปีครับ ขอบพระคุณครับ

01:40:22 พงศ์ธร

ครับ ผมขอขอบคุณท่านวิทยากรนะครับ ทั้ง 4 ท่าน แล้วก็ท่านผู้ดำเนินการครับ ได้รับความกระจ่างพอสมควรครับ จะเอาข้อมูลตรงนี้ไปปรับใช้กับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับตำราของผมครับ ขอบพระคุณครับ

01:40:22 ปิยพงศ์

ยินดีมากเลยครับ ครับผม มีท่านไหนที่อยากจะแลกเปลี่ยนเพิ่มเติมไหม ถ้าไม่มี อาจจะเป็นช่วงสุดท้ายของการ ดำเนินงานในช่วงเช้าแล้วนะครับ ก็ขอบพระคุณท่านวิทยากรทุกท่านเลยครับท่าน อาจารย์ด้อม อาจารย์ธัชชัย อาจารย์ศยามน อาจารย์ตุนด้วยนะครับ ที่วันนี้สละเวลามาร่วมใน KM day ของเรา ชุมชนนักปฏิบัติของเรา ได้ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่มีประโยชน์มาก ๆ กับการนำไปใช้ในชีวิตรทางวิชาการเพราะว่าเชื่อว่าอาจารย์ทุก ๆ ท่านเนี่ย มันจะต้องมีโอกาสนี้ที่จะต้องเขียนตำราของตัวเองสักเล่มหนึ่งในชีวิต แต่ว่าเราได้ประสบการณ์อันล้ำค่าจาก อาจารย์ที่เขียนตำรามามากมายเนี่ยมาแชร์ให้ฟังถึงประสบการณ์ว่าข้อพึงระวังในการเขียนเป็นยังไง หรือมีเทคนิค ยังไงในการกำกับตัวเองให้เขียนให้เสร็จ และเขียนให้มันได้มาตรฐานยังไง วันนี้ซึ่งก็เป็นประโยชน์มาก ๆ สำหรับ พวกเราเลยนะครับ แล้วก็คณะกรรมการ KM เองก็จะนำข้อมูลเหล่านี้ไปตกผลึกแล้วก็สรุปเป็นเอกสารนะครับ ยังไงก็ตามครับท่านอาจารย์ครับ อันนี้ยังเป็นครั้งที่หนึ่งก็ KM เราจะมีบทกถาความรู้ 2 ครั้งด้วยกัน ยังต้องขอ รบกวนให้อาจารย์อีกสักหนึ่งครั้งนะครับ ท่านอาจารย์วิทยากรแต่ว่าในรอบที่ 2 นี้เดี่ยวเราจะเก็บรวบรวมคำถาม แล้วก็ไปพูดคุยกัน ส่งไปให้ท่านก่อนเพื่อให้ท่านได้เตรียมมาแลกเปลี่ยนในประเด็นที่เกี่ยวข้องนะครับ ในเรื่องใน หัวข้อเรื่องของเราก็คือเทคนิคการเขียนตำราฯ นะครับ สำหรับวันนี้ต้องขอบพระคุณทั้งท่านอาจารย์ วิทยากร และ ทุกท่านในห้องนี้ และโอกาสนี้ขออนุญาตถ่ายรูปทุกท่านนะครับ เดี่ยวทีมงานเตรียมถ่ายรูปเลยขออนุญาตเปิด กล้องแล้วก็ถ่ายรูปไปพร้อมกันเลยนะครับ ก่อนที่เราจะลาจากกันในช่วงเช้า โอเค ครับนะ อาจารย์ โอเคครับ ขอบพระคุณมากครับ ช่วงเช้าเสร็จแล้ว เดี่ยวท่านไหนที่ยังอยู่กับเราช่วงบ่าย ก็จะเป็น KM เรื่องกระบวนการที่ คลาดเคลื่อนในการออกแบบงานวิจัยนะครับ มาเรียนรู้ไปพร้อมกันว่างานวิจัยที่มันมีกระบวนการที่ผิดพลาดเป็น ยังไง แล้วมาเรียนรู้เรื่องเหล่านี้ะครับ เพราะฉะนั้นจะอยู่ยาวเลยครับ ขอบพระคุณมากครับ

การประชุมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทางออนไลน์

ครั้งที่ 1 สำหรับด้านการวิจัย

หัวข้อ "กระบวนการที่คลาดเคลื่อนในการออกแบบงานวิจัย"

วันพุธที่ 18 ธันวาคม 2567 เริ่มการประชุม เวลา 13.00-15.00 น.

ถอดเสียงการสนทนาเป็นข้อความด้วยระบบ AI ของ Transkriptor

เรียบเรียง แก้ไข และตรวจทานความถูกต้องซ้ำโดย ผศ.ดร.ณัชชามน เปรมปลื้มและ ผศ.ดร.ภูริเดช พายุฤทธิ์

ผศ.ดร.ปิยพงศ์ แซ่ตั้ง

ยินดีต้อนรับทุกท่านครับเมื่อเช้าเราจัดกันไปรอบหนึ่งแล้วครับผมจะเป็นเรื่องของเทคนิคการเขียนตำรา นะครับ รอบบ่ายจะเป็นเรื่องของกระบวนการที่คลาดเคลื่อนในการออกแบบการวิจัย

เราจะมาเรียนรู้ด้วยกันว่ามันมีความผิดพลาดที่เราทำไปโดยไม่รู้ตัวในการออกแบบงานวิจัยนะครับ

ท่านวิทยากรทั้ง 3 ท่านในช่วงบ่ายนี้จะมาร่วมแชร์ประสบการณ์ให้ฟังว่าเคยพบเห็น

ความคลาดเคลื่อนแบบนี้ที่ไหนมาก่อน และท่านก็จะได้ทำให้เราได้ตระหนักว่าต้องระวังเรื่องเหล่านี้

ในการทำการวิจัยนะครับ ถ้ายังขออนุญาตเริ่มต้นเลยนะครับอย่างเป็นทางการ

สำหรับชุมชนนักปฏิบัติ หัวข้อเทคนิคการวิจัยในเรื่องกระบวนการที่คลาดเคลื่อนในการออกแบบการวิจัย

นะครับผม ช่วงบ่ายนี้เรามีวิทยากรทั้งสิ้น 3 ท่านด้วยกันครับ ท่านแรกคือ รศ.ดร.มานิกา วิเศษสาร

จากภาควิชาจิตวิทยา อ.ตุน ท่านที่สอง คือ รศ.ดร.จุฑาภรณ์ มาสันเทียะ

จากภาควิชาการประเมินและการวิจัยครับ อันนี้ขอยินดีกับตำแหน่งวิชาการด้วยนะครับ

รศ.ดร.จุฑาภรณ์ มาสันเทียะ

ขอบคุณและสวัสดิ์ทุกท่านค่ะ

ผศ.ดร.ปิยพงศ์ แซ่ตั้ง

ท่านสุดท้ายครับ ผศ.ดร.อัญชลีพร ลพประเสริฐ ท่านหัวหน้าภาควิชาพื้นฐานการศึกษาครับผม

เดี๋ยวก่อนที่เราจะเริ่มดำเนินการนะครับ ขออนุญาตถ่ายรูปกันก่อนเลยนะครับ

เรียนเชิญทุกคนเปิดกล้องสำหรับถ่ายรูปได้เลยครับ แล้วเดี๋ยวพอถ่ายรูปเสร็จเราก็ก็นำเนินการต่อหน้าครับ
รบกวนอาจารย์บิกถ่ายรูปเหมือนเดิมนะครับให้สัญญาณ แล้วถ่ายรูปได้เลยครับ

โอเคครับพิธีการสำคัญของเราก็ก็นำไปเรียบร้อยแล้ว

ที่นี้เราเริ่มเนื้อหาที่สำคัญของเราต่อเลยครับด้วยความที่บายนี้นี้จะเป็นหัวข้อเรื่องการวิจัยและทุกท่านเองก็คง
สนใจหัวข้อนี้ถึงได้มาอยู่รวมกันในที่นี้ครับ

จะเริ่มตามลำดับแบบนี้ครับ ก็จะเป็นท่านอาจารย์ รศ.ดร.มานิกา วิเศษสาธกร ก่อน

แล้วก็ตามด้วย รศ.ดร.จุฑามรรณ มาสันเทียะ แล้วก็ปิดด้วย ผศ.ดร.อัญชลีพร ลพประเสริฐ

ท่านหนึ่งจะใช้เวลาประมาณ 20- 25 นาที ในการพูดคุยถึงประสบการณ์ของตัวเอง

แลกเปลี่ยนประสบการณ์ตัวเองแล้วเราจะวนมาในการถามตอบด้วยนะครับ

หากมีประเด็นที่ทุกท่านอยู่ในห้องนี้มีติดขัด หรืออยากจะแชร์ประสบการณ์เรื่องอะไรนะครับ

แล้วหลังจากเสร็จกิจกรรมครั้งนี้เดี๋ยวจะได้มีนัดหมายในรอบต่อไปด้วยครับผม

ถ้าอย่างนั้นผมเรียนเชิญท่านวิทยากรท่านแรกเลยนะครับ รศ.ดร.มานิกา วิเศษสาธกร ขอเรียนเชิญครับผม

รศ.ดร.มานิกา วิเศษสาธกร

เรียนผู้บริหารคณะ คณะกรรมการ แล้วก็คณาจารย์ทุกท่านด้วยนะคะ

เข้าไปแล้วหนึ่งรอบนะสำหรับตัวเองนะคะ อันนี้ก็ในรอบบายนะคะ

เรื่องรอบบายนี่ก็เป็นเรื่องที่เราได้รับโจทย์มาว่าเป็นกระบวนการที่คลาดเคลื่อนในการออกแบบงานวิจัย

อันนี้ก็ขออนุญาตออกตัวก่อนเลยว่าพูดไปตามประสบการณ์ในฐานะนักวิจัยที่ทำงานในศาสตร์ทางด้าน

ของจิตวิทยานะคะ จิตวิทยาคลินิกทำนองนี้นะคะ เพราะฉะนั้นก็จะเป็นจุดที่ Focus จริงๆ แล้วเรื่อง

Research methodology ในสายสังคมศาสตร์พวกเรานี้ ก็เป็นลักษณะแบบคล้ายคลึงกัน ก็จะแตกต่างกัน

ในส่วนของ Content เพียงแต่ว่ามันอาจจะมีจุด Focus จุดเน้น ของแต่ละFields

ที่แบบต้องการความเฉพาะเจาะจงออกไปอยู่บ้าง เช่น ถ้าเป็นสายงานจิตวิทยาเนี่ย สายทางจิตวิทยาเนี่ย

เรื่องของ การพิจารณา กลุ่มตัวอย่าง แล้วก็เรื่องของเครื่องมือวิจัย โดยเฉพาะเครื่องมือวิจัยนี้ ก็คือจะ

Seriously เลยนะคะ คือซีเรียสมากกว่าเครื่องมือวิจัย เพราะเราวัดคุณสมบัติภายในของคน

เพราะฉะนั้นเครื่องมือวิจัย เราจะต้องพิสูจน์ให้ได้ว่า เป็นเครื่องมือที่มีคุณภาพดีมากพอ

ในการที่จะทดสอบเข้าไปตรวจวัดคุณลักษณะภายในของคนโดยเฉพาะคุณลักษณะภายในที่เป็นลักษณะ

แบบความคิด อารมณ์ ซึ่งมันเป็น Dynamics อะ มันไม่ใช่แบบลักษณะของ Knowledge

อย่างเดียวนะแต่มันเป็นอะไรที่เป็น Dynamics แล้วมันผลักดันให้เกิดเป็นพฤติกรรมภายนอกต่าง ๆ นะคะ

ที่นี้พอพูดถึงคำว่ากระบวนการวิจัยก็มีสไลด์เล็กๆนะคะ เพราะว่าวันนี้ อยากจะเน้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์

ไม่ได้เน้นในเชิงของ Lecture หรือบรรยาย

แล้วก็คิดว่าวิทยากรอีก 2 ท่านที่ก็คงจะลงลึกให้ให้เพิ่มเติมอีก พูดคนแรกก็ขออนุญาตเปิดหัว
แล้วก็เล่าให้ฟังก่อนว่า อะไรบ้างที่เป็นจุดที่คลาดเคลื่อนหรือเป็น Point ฟังระวังเวลาทำงานวิจัยนะ

โอเคะก็ เป็นเป็นสไลด์ที่แบบพยายามจะขมวดคำว่า การออกแบบการวิจัย แล้วก็จุดที่คาดว่า
เป็นความคลาดเคลื่อนที่เกิดขึ้นได้ จากทั้งประสบการณ์ที่ตัวเองทำ แล้วก็คลาดเคลื่อนเอง
เจอ Error เอง แล้วก็ก็มีผู้ทรงคุณวุฒิท่านอื่น ๆ ปิดแบคกลับเข้ามา ทำให้เราได้เรียนรู้จะ
รวมถึงในบทบาทของตัวเองที่เป็น Reviewer แล้วก็เจอนักวิจัยท่านอื่น ๆ นะคะ ทำลักษณะแบบนี้แล้ว
น่าจะเป็นจุดที่จะต้องพัฒนา ก็คือพูดทั้ง 2 มุม คือ ในฐานะของ Researcher แล้วก็ Reviewer นะคะ

เราต้องเข้าใจก่อนว่าภาพรวมของ Research เมื่อก็คืออะไร นี่มันสอนหนังสือสังฆราชเลยนะ
เพราะว่าทุกคนก็เชี่ยวชาญเก่งเรื่องงานวิจัยอยู่แล้วนะคะ คืออยากให้มองแบบใหญ่ให้ให้เจอก่อน
แล้วก็ค่อยเจาะลงไปว่า เออเริ่มจะเกิดขึ้นตรงไหนได้บ้าง อย่างนี้ฟิวทางจิตวิทยาตรงไหนบ้าง เป็น Focus
point ที่เราจะมองเยอะ ๆ เวลาเราทำงานวิจัยตรงจุดนี้ เราก็จะได้แบบ พยายามปิดจุดอ่อนนะคะ
เพิ่มความเข้มแข็งให้งานเรา นะคะ ที่นี้พูดถึง Methodology มันต้องนึกถึงว่า เรากำลังทำกระบวนการวิจัย
ซึ่งเป็นกระบวนการเชิงระบบคำว่าเชิงระบบก็คือทุกอย่างที่เกิดขึ้นในกระบวนการวิจัยหนึ่งขั้นมันต้องสอดคล้อง
รองรับเรียงกันเริ่มตั้งแต่ คำถามวัตถุประสงค์ไล่เรียงจนกระทั่งกระบวนการที่ถูกต้อง ออกมาเป็น คำตอบ
มันใช้ระบบ Systematic thinking ในการคิดทำวิจัย ที่นี้ Methodology ก็เช่นกัน มันก็ต้องเริ่มตั้งแต่ว่า
Research of objectives, Gap of knowledge มันจะลึกลงกับคอนเทนต์ ของเราใช้มั๊ยคะ
ที่นี้พอเราได้วัตถุประสงค์การวิจัยมาแล้ว สิ่งต่อไปก็คือ เราต้องออกแบบงานวิจัย
ที่จะตอบโจทย์วิจัยหรือตอบวัตถุประสงค์การวิจัยของเรา เราจะออกแบบงานวิจัยอย่างไร
มันก็จะเป็นเรื่องของ Research design ก็แบ่งประเภทได้มโหฬารเลย แล้วแต่ว่าเค้าจะจัดแบ่งยังไง เช่น
ถ้าแบ่งตามลักษณะข้อมูล ก็อาจจะเป็น Quali, Quanti, Mix Method ซึ่งก็ป๊อบปูล่ามากในสายพันธุ์ จิตวิทยา
และสังคมศาสตร์นะคะ หรือจะเป็นลักษณะแบบงานวิจัย แบบที่มี Intervention
เป็นกลุ่มทดลองเป็นทดลองแบบนี้ เป็น Pre-experimental เป็น Quasi หรือเป็น Experimental design

ในสายทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ก็จะนิยมนานพวกนี้มาพักใหญ่แล้ว ก็คือการทำงานวิจัยกับการ
ทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมา แต่ว่าด้วยหลักฐานเชิงประจักษ์ ที่มีความเป็นรูปธรรมมีตัวเลขจับต้องได้
อย่างนั้นนะคะ ก็คือกลุ่มพวก Systematic review, Meta analysis ซึ่ง ทุกคนก็คงทราบว่เค้าไม่ได้ใช้
กลุ่มตัวอย่างที่เป็นคน เค้าใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็น Article ที่นี้ถามว่าทำไมต้องขึ้นด้วยกรอบของ Research
design เพราะ Error ที่หนึ่งที่มีมักจะเกิดขึ้น ก็คือ วัตถุประสงค์การวิจัยกับ Research design มันไม่ fit กัน
มันไม่เหมาะสม

หลายคนก็คงแบบเจอบ่อย อย่างเช่น ที่เจอ ก็เป็น Beginner เป็น Young researcher อย่างเช่นว่า เอ๊ะเราอยากได้คำตอบในลักษณะที่เป็นเชิงปริมาณ แต่เราตั้งคำถามและวัตถุประสงค์การวิจัยเป็นเชิงคุณภาพ เช่น เราจะรู้ได้อย่างไรหรือแบบกระบวนการของการคิดขั้นสูงของเด็กที่เป็น ADHD มีคุณลักษณะเป็นอย่างไร ถ้าคุณตั้งคำถามว่าเป็นอย่างไร วัตถุประสงค์ต่อว่าเป็นอย่างไรเนี่ย Research design มันจะ relative นะอย่างเงี๊ยะเป็นต้นนะคะ อันนี้ก็เป็นพาร์ทเร็ว ๆ ก่อน ขอเกริ่นก่อนนะอะ ก็จะเป็นเรื่องของ Error จุดแรก

จุดที่สอง ก็เป็น Error ที่เจอได้เหมือนกัน แล้วก็เจอเยอะ ๆ บ่อย ๆ คือเรื่องของ **Population sample** ก็คือประชากรแล้วก็กลุ่มตัวอย่างอะ อย่างเงี้ยประชากรและกลุ่มตัวอย่างมันก็ต้องไปสอดคล้องกับ Research design ที่เราใช้อยู่อะ จริง ๆ มันไม่ใช่มองให้ Research design ด้วยซ้ำ มันต้องมองต่อไปถึงสถิติที่เราจะใช้ด้วยนะคะ ที่นี้พาร์ทของประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

หลักการคืออะไร ถ้ากลุ่ม ถ้าในเรื่องของคนเก็บข้อมูลกับคนนะคะ ประชากรก็คือคนทุกคนใช้ไหม Sample ก็คือกลุ่มตัวอย่าง ก็คือบางคนที่ถูกเลือกมา

หลักการก็คือ Sample ก็ต้องเป็นตัวแทนที่ดีของ Population คำว่าตัวแทนที่ดีคืออะไร

ก็คือ Size ขนาดมันพอเหมาะพอสม เดี๋ยวนี้มากเกินไป สายจิตวิทยาก็ไม่ Happy นะคะ น้อยเกินไปไม่ Happy อยู่แล้วนะ ประชากรมี 200,000 เก็บมาแค่ 30 แล้วก็ทำงานวิจัยประเภทตัดขวางอะ แล้วประชากรจริง ๆ อะที่ระบุขอบเขตได้เป็นแสนเลยแต่เก็บมา 30 อย่างเงี้ย มันก็ไม่เมคเซนส์ใช่ไหมอะ เพราะว่าหลักการของ Sample คือ เป็นตัวแทนที่ดีของประชากร แปลว่าอะไร ขนาดมันก็พอดีไม่น้อยไป ในขณะที่เดียวกันสายทางจิตวิทยามากไปก็ไม่โอเคนะคะ เช่น let say ว่าร้อย 50 200 พอดีแล้วไปเก็บ 300 อย่างเงี้ยเค้าก็จะแบบ you waste นะคะ ยูแบบลงทุน เสียคุณค่านะคะ คุณไม่ใช้ทรัพยากรให้มีคุณค่า ความรู้ัพเทศสมัยใหม่ของจิตวิทยาเนี่ยเค้าต้องการจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่พอเหมาะพอดีนะ อยู่ Optimal ไม่มากเกินไปไม่น้อยไปนะคะ แล้วมี Sampling ในตอนที่เหมาะสม Sampling method ก็คือวิธีการส่งตัวอย่างที่เปิดโอกาสให้ทุกคนมีโอกาสสุ่มเลือกเข้ามาปรับในโอกาสที่มีความจำเป็นกันแบบนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้น Point error ที่เกิดขึ้นจาก Population and sample ก็จะเกิดขึ้นมาเลย

ก็คือ Sample size จะพิจารณาอย่างไร ก็ต้องไปเทียบกับเราใช้ดีไซน์อะไร ถ้าเป็น Design ประเภทเชิงปริมาณ เก็บข้อมูลภาพตัดขวางเก็บครั้งเดียว แล้วจะใช้สถิติประเภท SEM

แล้วยูก็จะมาคำนวณ Sample size โดยการใส่สูตรคำนวณ Simple random sampling

ถ้าเป็นงานทางจิตวิทยาเนี่ย ก็จะโดนแบบหมายหัวลงมาเลย ว่าเฮ้ย นี่ไม่ใช่วิธีการคำนวณ

ที่เหมาะสมสำหรับงานวิจัยที่เป็นแบบ การออกแบบภาคตัดขวางที่ใช้การวิเคราะห์
ความสัมพันธ์ของตัวแปรแบบพหุ หรือ Sampling method คือ คนรู้จักเท่านั้น
มันก็เกิด Bias เกิด Error ไข่ม้อยคะ มันไม่มีโอกาสความน่าจะเป็นให้กับทุกกลุ่ม เท่า ๆ กัน อย่างนี้เป็นต้นนะ
คะ

Error ที่ 3 ซึ่งเป็น Key point ของจิตวิญญาณมาก ๆ เลย แล้วก็คิดว่าสายสังคมศาสตร์หลายตัว
โดยเฉพาะทางสายการศึกษา ที่เน้นเรื่องการวัดคุณศัพท์ภายใน ต้อง Concern เรื่องนี้เหมือนกัน
ก็คือ **Research instrument** คือ เครื่องมือการวิจัย เค้าจะแบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ก็คือ เครื่องมือ
ที่ใช้ในการเก็บข้อมูล กับเครื่องมือที่ใช้ในการเป็น Intervention

เราพูดถึงเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลก่อน ก็จะต้องเริ่มต้นจากแบบสอบถามฉบับแรกสุดเลย
ที่อยู่ในตอนที่หนึ่ง ก็คือแบบสอบถามลักษณะข้อมูลทั่วไปไข่ม้อยคะ อายุอะไรอย่างนี้เป็นต้นนะ ระดับชั้นเรียน
รายได้ ภูมิลำเนาอะไรทำนองนี้นะคะ ซึ่งเป็นแบบสอบถามลักษณะทั่วไปไข่ม้อยคะ
แล้วก็ไล่ด้วยแบบสอบถามหรือแบบทดสอบที่ตรงกับตัวแปรนั้น เช่น วัดเรื่องความคิดสร้างสรรค์
ก็จะมีแบบวัดความคิดสร้างสรรค์ขึ้นมาอะไรอย่างนี้นะคะ หรือวัดเรื่องของลักษณะอารมณ์ อย่างเช่น
เรื่องของภาวะซึมเศร้า เราก็จะมีแบบทดสอบแบบคัดกรองภาวะซึมเศร้า ที่นี้เวลาเราเขียนเครื่องมือ
ถ้านอกเหนือจากแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป เครื่องมืออื่นที่เป็นเครื่องมือทางจิตวิทยาวัดตามตัวแปรหลัก
พวกที่เป็น Key variables ของเราต้องอธิบายเครื่องมือ เช่น เครื่องมือประกอบด้วยกี่ข้อ กี่ด้าน
ใครเป็นผู้พัฒนา มาจากต่างประเทศมั๊ย ถ้าต่างประเทศ ต้องมีการแปลด้วยนะ แม้แต่กระบวนการแปลก็เป็น
Error หนึ่งที่เกิดขึ้นได้นะคะ อีกอย่างคือ เขามีวิธีการคิดคะแนน ประมวลผลอย่างไร แปลผลอย่างไรนะคะ
ถ้าเค้ามี Norm จาก Standard ได้มาตรฐานอยู่แล้ว อ้างอิงเค้า ก็เขียนอ้างอิงให้ถูกต้อง
ถ้าเราจะคิดการประเมินผลใหม่ แปลผลใหม่ ยุต้องมีที่มานะคะ เช่น 0 ถึง 2.50 แปลว่าน้อย อะไรอย่างเงี้ย
2.51 ถึง 3.51 แปลว่า ปานกลางอย่างเงี้ย อยู่ๆ คิดขึ้นมาเอง ไม่มีสูตร หรือไม่มีที่มาไม่ได้นะคะ
ไอ้ตัวนี้ก็เป็นประเด็น คืออย่างที่บอกว่า การทำงานวิจัยมันคือ งานเชิงระบบ งานที่มีหลักฐานเชิงประจักษ์
เพราะฉะนั้นทุก point อย่างเงี้ย มันก็คือประเด็นที่เราต้องเก็บให้หมด ยิ่งละเอียดยิ่งดีนะคะ อันนี้ก็คือ Score
and interpretation ของเครื่องมือทางจิตวิทยา หรือ เครื่องมือทุกชนิดที่วัดคุณศัพท์ภายใน คือต้องรีพอร์ต
Psychometric properties แล้วมันคืออะไร
ก็คือคุณภาพของเครื่องมือฉบับนั้นในแง่ของคุณสมบัติการวัดทางจิตวิทยา โดยส่วนใหญ่แล้วก็จะรีพอร์ต 2
ประเด็น ก็คือ Validity กับ Reliability นะคะ ที่เนี้ยพอยต์เนี้ย มันมีจุด Error หลายจุด เช่น
แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป เราต้องหา Validity มั้ยคะ ต้องหา Reliability มั้ย
เช่น หา IOC ในแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ซึ่ง ถามเพศ ถามอายุ ถามรายได้ ถามภูมิลำเนา
เราจำเป็นต้องทำ Psychometric properties มั้ยคะ

ผศ.ดร.ปิยพงศ์ แซ่ตั้ง

ไม่ต้อง

รศ.ดร.มานิกา วิเศษสาร

ไม่ต้อง คืออันเนี้ย แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป คือ เราต้องอธิบายว่าแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปมันเป็น Fact ของ Characteristic คือ เป็น Fact เป็นคุณลักษณะทั่วไปของคนคนนั้น เพราะมันเป็นเหมือนเรามาถาม Fact ก็คือเราไม่จำเป็นต้องถามแล้ว ไม่จำเป็นจะต้องมาหาเรื่อง Reliability หรือ Psychometric properties นะคะ

ประเด็นที่ 2 Interpretation อันนี้ก็เจอเป็น Error เยอะเหมือนกันนะคะ คือไม่แน่ใจว่า

การหาจุดตัดคะแนนของแบบสอบถามหรือแบบทดสอบนั้นมาอย่างไร

ถ้าเป็นเครื่องมือที่เป็นมาตรฐานมาแล้วใช้มันอาจจะคุ้นเคย เราก็จะเห็นว่าเค้ามีงานวิจัยขึ้นก่อนหน้า ที่อธิบายว่า Cut of score เท่านี้ แปลว่าคะแนนสูง แล้วเราก็ใช้ Cut of score ของเค้ามาเป็นอ้างอิง ในงานวิจัยของเรา เวลาเราออกแบบงานวิจัยอันนี้ได้ แต่ถ้าแบบมันไม่มีหรือเราเป็นผู้พัฒนาเครื่องมือ ฉบับใหม่นั้นขึ้นมาเอง แล้วยังไม่มี Cut of score แต่จำเป็นต้องอธิบายว่า Cut of score ของคุณ ได้มาอย่างไร

ที่เจอบ่อยก็คือมักจะไปเอาเกณฑ์ประกันคุณภาพการศึกษามาใช้เป็นเกณฑ์ในการตัดคะแนนของเราด้วย ใช้เกณฑ์นี้ก็ไม่ได้ผิด แต่ก็ต้องอ้างอิง หรือถ้าคนบางคนบอกว่าเฮ้ยไม่อยากใช้เกณฑ์ตามประกันคุณภาพ เพราะว่ามันมีขอบเขตบนขอบเขตของสกอที่เราเนี่ย Range ของสกอ เราก็กลุ่มตัวอย่างนี้ เฉพาะนี้ เราต้องการคำนวณเอง ก็ได้คะแนน ก็ได้ผิดอะไร แต่ว่าทุกอย่างของการ Interpretation ต้องมีที่มา ถัดมาก็คือ Data collection and Data analysis อันนี้ก็ถือว่าด้วยเรื่อง ของการเก็บข้อมูล วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งการเก็บข้อมูลก็ต้อง Concern ด้วย ที่นี้เวลาเรามอง Error มองที่ละเอียด แต่ละจุดก็จะไปเชื่อมโยงกับจุดอื่นด้วย หมายความว่า ถ้าเรารู้แล้วว่า เรากำลังจะทำงานวิจัยเรื่องอะไร มีวัตถุประสงค์อะไร มันก็จะถึงขั้น Research design อะไรด้วยนะคะ แล้วก็ต้องเริ่มดูแล้วว่า ข้อมูลเราอยากจะเก็บเป็นปริมาณ เป็นคุณภาพ หรือเก็บเป็นมิกซ์ ตอบลักษณะงานของเรา จะเป็นแบบภาพตัดขวาง หรือจะทำการเป็นลักษณะของงานวิจัยกึ่งทดลอง หรืองานวิจัยเชิงทดลอง งานวิจัยของเราจะเก็บกับคนมั้ยหรืองานวิจัยของเราจะเก็บลักษณะ Article หรือ Sample นี่ก็ Research design

ใน Research design พุดได้เป็นคอร์สเนอะ อาจารย์ดีเนอะ แบบ Quasi แบบ Experiment

Point ก็คือต้องตอบ Objective Error ที่เจอได้บ่อยๆ กระบวนการที่คลาดเคลื่อน คือ Research design กับ Objective ไม่แมตช์กัน Research design กับ Data collection กับ Data analysis ไม่แมตช์กัน จะเห็นว่ามันเป็นระบบ คือจะพุดจุดเดียว มันก็ไม่เชิง อย่างงานวิจัยมันคือ การคิดเชิงระบบ คือ การคนที่เฝ้ามองแบบงานระบบได้อะคะ

Population and sample ก็ต้องกลับไปดูอีกว่าเราใช้ดีไหมอะไร ถ้าเป็น Experiment จำนวน n น้อยได้ เพราะมันมี intervention แต่ถ้าเป็น Cross sectional จำนวน n ต้องใหญ่ขนาดไหนล่ะ ก็ใหญ่สอดคล้องกับ data analysis อะ เราจะใช้สถิติในการวิเคราะห์ หรือถ้าเป็นเชิงคุณภาพก็ต้องมีข้อมูลอย่างมากพอ จนกระทั่งข้อมูลอิ่มตัว อย่างเงี้ยอะ ถ้าใช้ทั้ง 2 วิธี ก็คิดทั้ง 2 แบบนะอะ

จำนวนกลุ่มตัวอย่างเรื่อง Sample size ปัจจุบันเราก็มีวิธีการในการคำนวณ เช่น ใช้ G^* power อย่างจิตวิทยาเนี่ยนะคะใครอยู่สายจิตวิทยาในห้องนี้มีอาจารย์ทางจิตวิทยาหลายท่านนะคะบอกเลยนะคะว่าการหาจำนวนตัวอย่างหรือขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้พวกสูตรมานะ อะอย่างเงี้ยอะ เราค่อนข้างจะ Unacceptable แล้วนะคะทุกคน มันไม่ Up to date อะทุกคน แบบเขียนงานวิจัย อ้อคำนึงกลุ่มตัวอย่างเปิดตารางอย่างง่าย มันไม่ Up to date ในฟิสิกส์จิตวิทยาแล้วนะอะ ต้องขออภัยนะ ในประสบการณ์แบบฟิสิกส์จิตวิทยานะคะ หรือใช้ถ้าเป็นสกุลแบบโมเดลลิสเรล ก็จะใช้พวกการคำนวณตามจำนวนพารามิเตอร์แทน อะอย่างเงี้ยอะ จำนวนขั้นต่ำ จากพารามิเตอร์แทน อันนี้ก็คือเรื่องที่เจอ

ต่อมาเนี่ย Sampling method จริงๆ จะมี 2 กระบวนการใหญ่ ก็คือ Probability sampling และ Non-probability Sampling ก็บางทีอาจจะเกิด Bias ขึ้นมาได้ หรือในทางจิตวิทยาเนี่ย บางทีเรายอมให้เป็น Non-probability Sampling บ่อยเลย โดยเฉพาะการใช้ Purpose sampling method การสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ด้วยการระบุเฉพาะเจาะจงลงไป เพราะอะไร เพราะ Character ของงานทางจิตวิทยา บางทีอะ มันเป็น Character เฉพาะ เช่น เรากำลังจะค้น หาคคนที่มีความวิตกกังวล หรือคนที่มี high anxiety หรือคนที่มีความเป็น Perfectionist อะ เราไม่ใช่ General population ดังนั้นเราไม่ สารถใช้แบบ Probability sampling การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบอาศัยความน่าจะเป็น เปิดโอกาสให้ทุกคนได้ เพราะเราไม่ใช่ General population เราก็อาจจะเจตไปใช้ Non-probability sampling แต่เราก็จะใช้ในลักษณะของเฉพาะเจาะจง และมีเกณฑ์คัดเข้า ก็อีกอีกเรื่องนึงเลยนะคะ แล้วเราเขียนเกณฑ์คัดออก เช่น คัดเข้าเฉพาะเพศชาย คัดออกเอาผู้หญิงออกนี่ก็ไม่ใช่จะคะ ต้องเป็นประเด็นอื่น

ประเด็นที่ ๓ Research instrument ก็อย่างที่บอก ถ้าเป็นแบบสอบถามที่เป็นลักษณะภายใน
จะต้องลงรายละเอียดให้ชัดเจน ก็ข้อ ก็ด้าน ใครพัฒนาขึ้นมา วิธีการให้คะแนน แปลผล
แล้วก็ Psychometric properties เป็นอย่างไร สุดท้าย Data analysis ก็ต้องสอดคล้องกันนะ
ที่นี้รอบแรกขอฉายภาพกว้าง อย่างนี้ก่อนนะ เดี่ยวประมาณนี้ก่อนละ

ผศ.ดร.ปิยพงศ์ แซ่ตั้ง

ครับ ขอขอบคุณมากครับ ท่าน อ.ตุน ทำให้เราได้เห็นภาพกว้างของจุดที่มักจะพบว่า เอ๊ย งานวิจัยเรา
จะมีความผิดพลาดเกิดขึ้นตรงไหนได้บ้าง แล้วก็จุดเน้นของสาขาจิตวิทยาด้วย ซึ่งในเชิงศึกษาศาสตร์เอง
ก็มีบางคนที่ทำการศึกษาที่ จะต้องใช้หลักการที่มัน Generalize เข้าไปได้ อยู่เหมือนกันนะครับ
ก็เป็นประสบการณ์ที่ดี และก็ประโยชน์สำหรับทุกคนครับ ที่นี้ท่านต่อไปเลยครับท่านรศ.ดร.จุฑาภรณ์
มาสั้นเทียะ ครับผม เรียนเชิญเลยครับ

รศ.ดร.จุฑาภรณ์ มาส้นเทียะ

อะ สวัสดีท่านกรรมการนะคะ คณาจารย์ พี่ๆ น้องๆ ทุกคนนะคะ ก็วันนี้เป็นการพูดคุยสบายๆ นะคะ
แอบโชว์ชุดนิดนึงเดี๋ยวต้องไปเจ้ารามเกมต่อ แต่ก็ได้เตรียมความพร้อมมานะคะ
ที่จะมาพูดคุยจากประสบการณ์ อาจจะเป็นการทำวิจัยของตัวเองนะคะ แล้วก็ดูงานนักศึกษา
แล้วก็ที่ภาคก็มีคลินิกวิจัยนะคะ

ในส่วนของวันนี้ที่จะพูดอาจจะเป็นในเชิงของการวิจัยทางด้านศึกษาศาสตร์นะคะ สังคมศาสตร์ด้วย
ก็อย่างที่ท่านอาจารย์มานิกา ได้พูดแล้ว ที่ฉายภาพไว้ละนะคะ ที่มีการแบ่งว่า เวลาทำวิจัยเนี่ยนะคะ
Population sample มาก่อนนะ หลังจากรันก็เป็นเครื่องมือและสถิติ ซึ่งก็เดี๋ยวจะหยิบยกประเด็นหลัก ๆ
ที่เจอคำถามบ่อยมาก แล้วก็อยากมาชวนเล่าให้ฟังมากกว่านะคะ

ใน part ของมโนทัศน์หรือว่ากระบวนการทัศน์ในเชิงของตัวประชากรและกลุ่มตัวอย่างเป็นหลัก
แล้วก็ที่เนี่ยจะเห็นความพัวพันว่า ถ้าตรงเนี่ยมันคลาดเคลื่อนเนี่ย มันจะไปแตะ ทั้งเครื่องมือด้วย
แล้วก็สถิติด้วยนะคะ

เดี๋ยวขออนุญาต show สไลด์นิดหน่อยที่เตรียมมานะคะ แล้วก็รวบรวมจากงานวิจัยของตัวเอง
แล้วก็นักศึกษาเดี๋ยวขออนุญาตแชร์นะคะ

ก็อาจจะไม่ได้เลิศเชอร์นะคะ แต่ว่าไปที่ประเด็นที่จะต่อเนื่อง กับท่านอาจารย์มานิกา ตรงนี้ละ
ในส่วนของกระบวนการทัศน์ที่คลาดเคลื่อนในการออกแบบการวิจัย เนี่ยซึ่งในทางการวิจัย
ไม่ว่าจะเป็นวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ เทคโนโลยีเนี่ย ก็คืออาศัยหลักการเดียวกันนะคะ

ก็คือว่าเริ่มจากการที่วางแผนก่อน ว่าเราจะเก็บกับคนไหน ตัวเชื้อโรคอะไร เป็นยังไง
อันนี้ก็จะอยู่ในสิ่งที่เรียกว่า Sampling design นะคะ

ก็วันนี้ก็จะมาเน้นที่ตัวนี้ก่อน แต่ว่าเล่าไปให้เห็นว่าหากเกิดความไม่ชัดเจนหรือขอบเขตไม่ถูกต้องนะคะ
มันจะส่งผลต่อการออกแบบ

Part ต่อไปก็คือ ตัวเครื่องมือวิจัยนะคะ แต่ว่าภาษาไทยเราก็เรียกว่า การออกแบบการวัดตัวแปร
จริงๆ คือ การสร้างเครื่องมือ แล้วก็มันก็มี Miss concept อีกว่า เวลาทำวิจัยเนี่ย

คนมักจะชอบคิดถึงเครื่องมือที่วัดตัวแปร เช่น คะแนนความพึงพอใจ แต่เวลาคุณครูหรือว่านักศึกษา
มันคือตัว Treatment ไม่ว่าจะเป็นแผน สื่อต่างๆ นั้นก็นับเป็นเครื่องมือวิจัยที่จะต้องนำเสนอว่า สร้างอย่างไร
ตรวจสอบอย่างไรนะคะ วันนี้จะขออนุญาตไปที่ตัว Sampling design

คร่าว ๆ ที่เจอคำถามบ่อย แล้วก็คนเค้าเรียกว่าอะไรใช้ผิด ใช้ถูกกันนะคะ ก็จะเจอในประเด็น ไหนบ้างนะคะ
สำหรับวันนี้ก็เลยไปไปสรุปมาได้อยู่ 3 ส่วนด้วยกันที่จะมาเล่า แล้วก็แลกเปลี่ยนนะคะ

อันแรกเลยเนี่ยก็คือคำว่าสุ่ม ก็คือเวลาใครพูดว่า ฉันทำวิจัยเชิงทดลอง ต้องมีการสุ่ม ก็เลยจะบอกว่า

Random ที่เราพูดกันเนี่ย เราจะต้องแยกให้ออก อันดับแรกเลยคือ Random sampling

มันจะเป็นคำที่ถ้าเราเข้าใจตั้งแต่ต้นเนี่ย ตัวสถิติหรือว่าการสุ่มมันจะถูกไปหมด Random sampling

เนี่ยความหมายหลักหลักมันก็ไม่มีอะไรคะเหมือนกับว่าประชากรเรามีเยอะเราเก็บไม่ไหวนักศึกษาเนี่ยก็จะมา

คุยเลยอาจารย์หนูมีครูในสังกัด กทม. ประมาณ 3000 คน ยังไงทำวิจัยไม่จบแน่นอน ถ้าจะเก็บ

ดังนั้นเนี่ยก็ต้องสุ่ม อันนี้เราเรียกว่าการได้มาซึ่งตัวอย่าง แต่มันมีหลายวิธีนะคะ

แต่ ที่คนมักจะใช้ แล้วก็สับสนกันก็คือ ตัวนี้ละ คำว่าสุ่มเหมือนกัน แต่ว่าในลักษณะที่ใช้ ที่ถูกต้องเนี่ย

เขาจะเรียกว่า Random assignment เราจะใช้แตกต่างกันตรงที่ว่า มันเป็นการสุ่ม แต่มันคือการสุ่มคน

หรือตัวอย่างเข้ารับการทดลอง หรือเข้าไปเป็นกลุ่มควบคุม เพราะฉะนั้น มันไม่เกี่ยวกันโดยหลักการ

มันไม่เกี่ยวกัน แต่ว่าบางครั้งมันถูกเอาไปใช้ผิดๆ เช่น เขาบอกว่างานวิจัยเชิงทดลอง ต้องมีการสุ่ม

ทำให้บางคนเข้าใจว่า อ้อมีประชากร 18 คน สุ่มมา 9 คนอะไรอย่างเงี้ย

ซึ่งอันเนี้ยอันเนี้ยผิดคนละอันที่นี้ถ้าเรามีเด็กอยู่แล้วในมือ 20 คน และเราเก็บข้อมูลหมด อันนี้ต้องจบนะคะ

เราไม่ต้องสุ่ม เราไม่ต้องทำ Random sampling เลย

แต่ 20 คนนั้นถ้าจะรับทรีทमेंท์ 10 คนนะคะ แล้วก็มันเป็นกลุ่มควบคุม 10 คน การที่จะให้ใคร ไปอยู่กลุ่มไหน

มันต้องมีความเป็นอิสระ ดังนั้นเนี่ยอาจจะใช้การดูซิว่า 10 20 คนที่เรามีเนี่ย มีแก่ง กลาง อ่อนพอกันมัย

เราจะทำยังไงให้ไปอยู่ในทรีทमेंท์กับคอนโทรลกรุปเนี่ยอย่างเท่าเทียมกัน

อันเนี่ยจะเรียกว่าการสุ่มที่เรียกว่า Random assignment

ที่เคยเจอก็จะเจอว่า มีอีก 30 คนอยู่แล้ว แล้วเค้ายังไปส่งอีกเหลือ 15 อะไรอย่างเงี้ยคะ

แล้วจาก 15 ก็สุ่มต่อ ก็เลยถามว่าตอนแรก 30 คนนะ ถ้าเราเก็บหมด เราไม่ต้องสุ่ม

แต่ว่า 30 นั้น เราจะเอาเข้ากลุ่มทดลอง กลุ่มควบคุม อันนี้เราจะเรียกว่า Random assignment ก็คือต้องต้องแยกแยะดีด ๆ เท่าที่มีประสบการณ์ แล้วก็เจอในงานหลายหลายงานอะนะคะ ตรงนี้ก็ถ้าอาจารย์ชัดเจนว่า อาจารย์เก็บข้อมูลได้หมด กระบวนการนี้ไม่ต้องมีอะนะ Random sampling ไม่ต้องเลย ที่มันขึ้นอยู่กับการกำหนดขอบเขตประชากรของเราด้วย ถ้าเป็นนักศึกษา ป.ตรี ม.ราม เก็บไม่หมดแน่นอน อาจารย์ก็ต้องมีการทำ Random sampling แต่ถ้างานวิจัยมันไม่ใช่เชิงทดลอง มันก็ไม่ต้องมี Random assignment ประมาณนี้นะคะ

เพราะงั้น 2 คำนี้ มันเป็นคำที่จากประสบการณ์ เจอบ่อยมากในเรื่องของการที่เข้าใจผิดพลาด คลาดเคลื่อนอะนะ ก็ประมาณนี้ แล้วก็อันนี้ก็จะเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับตัว Design ในงานวิจัยเชิงทดลองอะนะ บางทีไหนเนี่ยก็จะเห็นว่าไม่ได้มีกลุ่มทดลอง กลุ่มควบคุม ดังนั้น Random assignment ก็ไม่มีอยู่แล้วอะนะ แต่บางทีไหนนั้น ต้องการที่จะให้เห็นเรื่องของการจำแนกให้ชัดเจน ว่าคนที่ได้รับทรีทเม้นท์ กับไม่ได้รับต่างกันอย่างไร การเข้าแต่ละกลุ่มก็ควรมีความเท่าเทียม

งั้นดีไซน์เชิงทดลองนั้นก็ขึ้นอยู่กับว่าเป็นดีไซน์แบบไหนอีกทีจะมี Random assignment อะนะ อันนี้ก็เล่าให้ฟังคร่าวคร่าวอะนะ

อีกนิดนึงคะในกรณีถ้าเราเก็บจาก Population ได้หมด สิ่งสำคัญเลยก็คือ ค่านี้มี 300 คน แล้วเราก็บอกว่าเก็บหมดมัย คำถามแรกเลยในส่วนตัวถามว่า เก็บหมดมัยถ้าเก็บได้จบอะนะ ดังนั้นเนี่ยตัวสถิติที่สัมพันธ์เนี่ยเราก็จะใช้ในเชิงของสถิติบรรยายหรือพรรณนาและเราอยากจะเปรียบเทียบ เราก็ไม่ต้องมา t-test F-test Anova เลย เพราะว่าด้วยความที่มัน เป็นค่าพารามิเตอร์อะนะ อันนี้ก็ยังยังไม่แตะสถิติ แต่เล่าให้ฟังว่า ถ้าเราแม่นเลยตั้งแต่ต้น ว่าข้อมูลที่มีเป็นประชากร มันจะสัมพันธ์กับสถิติที่ใช้ แต่ขณะเดียวกันถ้าเราไปเก็บ กับลักษณะของการที่เราหาตัวแทนมาเนี่ย ตรงเนี่ยจะข้อมูลที่ไต่ยังไม่แม่นไม่ใช่ของประชากร แต่เราพยายามจะเอาตัวแทนเพื่อไปตอบว่า ประชากรก็เป็นแบบนี้ละ เช่น เด็กกรม 3000 คนเก็บไม่ไหว เก็บได้ 800 คน งั้น 800 คนเนี่ย ค่าที่ได้มันไม่ใช่ของประชากร ดังนั้น เราจะอ้างกลับไปอะนะ มันจะไปแตะที่สถิติอ้างอิง ซึ่งวันเนี่ยไม่ได้พูด แต่จะเล่าให้ฟังว่าเจอเยอะมาก สมมุติว่าตัวงานวิจัยเนี่ย 20 เรื่องประมาณ 15 เล่มเนี่ยจะเจอว่า คำเรียกว่ายังงี้ละ เป็นประชากรเพราะฉะนั้นเนี่ยประชากรมันก็ควรจะใช้สัญลักษณ์ เช่น ตัวมีว ซิกม่า เป็นต้น เอ็กซ์บาร์ต้องไม่เห็นแล้ว ขณะเดียวกัน พอไปเก็บข้อมูลกับประชากร ยังมีใช้ t-test อีก ก็เลยงงว่าเราไม่ต้องการดูคำเรียกว่าอะไรอะนะ คือความน่าจะเป็นของข้อมูล ว่าประชากรจะเป็นอย่างงี้มัย ในเมื่อเราเก็บกับประชากรแล้ว คือมันจะต้องจบ ก็ถ้าในส่วนของเราเก็บข้อมูลให้กับประชากรอะนะ มันก็จะสัมพันธ์กับสถิติ แต่ขณะเดียวกันพอมันสุ่มปุ๊บ มันจะไปกองอยู่ประเภทสถิติ Inferential ก็คือพวกตระกูลนั้นทั้งหมด แต่มันก็ไม่ได้เป็นตัวคอนเฟิร์มว่า งานวิจัยของเราดีหรือไม่ดี แต่จริง ๆ แล้วอะการที่เราทำได้สอดคล้องตามวัตถุประสงค์ ตามที่อาจารย์มานิถามบอกอะนะ วัตถุประสงค์ตั้งแบบนี้ Poopulation สัมพันธ์กันอะนะ กับเครื่องมือต่าง ๆ ทุกอย่างมันล้อ เป็นเนื้อเดียวกัน แล้วมันถูก

อันนี้คือตัวการันตีคุณภาพงานเรามากกว่าสถิติ คือบางคนสถิติสูงมาก แต่มันผิด ก็มี
ตรงนี้ก็ก็เป็นเรื่องที่ต้องขอควรพึงระวังนะค่ะ เพราะฉะนั้นประเด็นในเรื่องของ คำว่า Random
คะขออนุญาตกลับไปให้หัวข้อเดิมตรงนี้ก็ จะปูพื้นฐานกับคนที่เค้ามามีปรีชา หรือว่านักวิจัย
ไว้ตั้งแต่ต้นเลยว่า ถ้าเรามีในส่วนของ การเก็บข้อมูลได้ทั้งหมด เราไม่ต้องมี Random sampling
แต่อาจจะต้องอธิบาย Framework ว่า คุณสมบัติเป้าหมายเค้า เป็นใคร เป็นต้นนะค่ะ

ที่นี้ขออนุญาตขยายความไปต่อ ในสไลด์ตัวนี้จะ ว่าคำตอบหรือนักวิจัยเองเนี่ย จะต้องบอกกับตัวเอง
ให้ได้ก่อนหนึ่ง ประชากรเป็นใคร อันแรกเป็นนักเรียนเป็นคุณครู ประเด็นที่สอง จำนวนเท่าไร
อันนี้สำคัญเพราะว่ามันเหมือนกับว่ามันประเมินความสามารถของเราไปในตัวว่าเราจะทำได้มัยกับ 3000 คน
หรือกับ ๑80 คน บางครั้งเนี่ยบางคนเข้าใจว่าประชากรต้องเป็นหลักพัน ไม่เสมอไปนะค่ะ อย่างเช่น
ยกตัวอย่างงานวิจัยที่ตัวเองทำอยู่เนี่ย ประชากรก็บอกไปเลยว่าเป็นนักเรียนในโรงเรียนเครือข่าย
อยู่ที่ประมาณ 800 คน อย่างเงี้ยก็คือตัวจำนวนเนี่ย จะมากหรือน้อย ก็ขึ้นอยู่กับ การกำหนดว่า
เค้าเป็นใครด้วย

ประเด็นที่สาม คือ นักวิจัยเข้าถึงและเก็บได้หมดมัย ถ้ามาช่องสี่เขียว ช่องสีเขียวก็คือใช่แปลว่าจบคะ
ไม่ต้องสุมอะไรแล้วนะค่ะ แต่ในกรณีที่เราเก็บไม่หมด เราต้องการตัวแทน คราวเนี่ย ต้องสุม แต่วิธีการสุม
หรือเทคนิคการสุมมันก็ควรจะต้องอาศัยความน่าจะเป็นนั่นเอง แต่ถ้ามาลูปลี่เขียวปึบเนี่ย
เราอาจจะใช้ในเชิงของการอธิบายว่าเฟรมเวิร์กประชากรเป็นใคร หรือเราพูดแต่คำว่าประชากร กลุ่มตัวอย่าง
มันยังมีอีกคำนึงอะนะค่ะที่ที่เราจะเจอได้บ่อย เช่น คำว่าผู้ให้ข้อมูลสำคัญ หรือว่า Key performance
เป็นต้นลักษณะนี้เนี่ย

บางงานวิจัยมันมี 3 เฟสนะค่ะ บางคนจะเรียกระยะ บางคนจะเรียกขั้นตอน

ไม่ว่ากันแต่ละเฟสมันก็มีความแตกต่างกันในเรื่องของระยะเวลา

แล้วก็สถานที่บางครั้งงานวิจัยทางด้านการศึกษา หรือศิลปศาสตร์ สังคมศาสตร์

เฟสแรกมันจะต้องดูเรื่องของความต้องการความจำเป็น ซึ่งมันไม่ได้ไปศึกษาในวงกว้าง

มันอาจจะไปกลุ่มเป้าหมายคือ บอกไปเลยหรือผู้ให้ข้อมูลสำคัญ 5 คน 10 คน แล้วก็ให้ใส่คุณสมบัติ

เกณฑ์ที่เราเอาเค้ามาไปเลยตรงนี้ก็จะมีคำว่าประชากร กลุ่มตัวอย่างวิ ธีการสุม หรือการคำนวณ

Sample size เพราะฉะนั้นบางครั้งเนี่ยก็จะมีคำเนี่ยติดมาอยู่ ซึ่งเราบอกว่าอันเนี่ยบางครั้งมันเป็น Pattern
ของที่อื่นถ้าเราไม่ได้มีกลุ่มตัวอย่าง เราไม่ต้องพ่วงคำว่ากลุ่มตัวอย่างมา

แต่บางครั้งพองานวิจัยเฟส 2 วงมันจะกว้างขึ้น มันอาจจะต้องมีการเก็บกับคนเยอะขึ้น ก็ว่ากันไปได้นะค่ะ

อันนี้ก็จะเป็นอย่างงานของนักศึกษา กับของตัวเองนะค่ะถ้าในกรณีของนักศึกษาเนี่ยเค้าใช้คำว่ากลุ่มเป้าหมาย
เลยเพราะว่าความสามารถของเค้า คือเค้าเก็บได้หมดกับ 412 คน ที่เป็นนักศึกษาฝึกประสบการณ์
แต่เวลาส่งแบบสอบถามไปแล้ว มันกลับมาเนี่ยให้รายงานเป็นอัตราการตอบกลับแทนอาจจะแบบได้อยู่ที่

80% 90% หรือขวามือก็จะเป็นงานของตัวเองที่ใช้คำว่าผู้ให้ข้อมูลสำคัญไปเลย ตรงนี้เนี่ย ใส่รายละเอียดเรื่องคุณสมบัติที่เราไปเลือกเค้ามานะคะ

อีกประเด็นหนึ่งก็คือในกรณีที่เรอบอกว่าเราไปเอาประชากรมาเลย คำว่า Random sampling ก็จะไม่ได้อธิบายว่าสุ่มอย่างไร และคำนวณกลุ่มตัวอย่างอย่างไร

อันนี้ไม่ต้องอธิบายแต่อธิบายเป็นคุณสมบัติตามที่บอกไว้นะคะ

อันนี้ก็จะเพิ่มเติมว่าในการวิจัย ไม่ว่าจะเป็นการขอตำแหน่ง หรือว่างานวิจัยที่เราทำเพื่อขอทุนต่างต่างเนี่ย ส่วนใหญ่เราจะมีมากกว่า 2 วัตถุประสงค์หรือ 2 พอดี ซึ่งในแต่ละวัตถุประสงค์ของบางคน

มันทำมันทำเค้าเรียกว่าอะไร ตามขั้นตอนหรือเฟสด้วย เช่น

วัตถุประสงค์แรกเพื่อศึกษาความต้องการจำเป็น และในการออกแบบการวิจัย ก็เลยให้ระยะที่หนึ่งเนี่ย

มีชื่อล้อตามวัตถุประสงค์แรก เพราะเค้าเก็บข้อมูลกับกลุ่มหนึ่งเพราะงั้น เขียนวิธีดำเนินการวิจัยเนี่ย

เราอาจจะยัดระยะเป็นตัวตั้งก็ได้ เพราะว่าเคยอ่านงานวิจัยหลายคนเค้าทำประมาณ 2 เฟส แต่เวลาเขียน

คือมันปนกันหมดเลย หมายถึงว่า ประชากรที่เป็นทั้งผู้ทรง เป็นทั้งนักเรียน นักศึกษา อะไรเงี้ยคะ

อันนี้ก็ป็นข้อข้อแนะนำว่า ในการออกแบบการวิจัย ถ้าเรามีเป็นขั้นตอนหรือเฟสเนี่ย เราเอาเฟสนำ

และข้างในเราก็คือสอดไปว่า กลุ่มเป้าหมายประชากรเครื่องมือเป็นใคร เพราะแน่นอนว่าพอเฟสต่างกัน

เครื่องมือก็ย่อมไม่เหมือนกัน เป็นต้น นะคะ

อันนี้ก็อันนี้ไม่ได้เปิดเผยตัวตนว่าเขาเป็นใคร ยกตัวอย่างเช่น ที่ซิดคาตส์แดง เนี่ยเขาก็อธิบายว่า

งานวิจัยเขามีกลุ่มตัวอย่างเยอะแยะไปหมด แต่พอเราไปอ่านอะ เขามีทั้งสัมภาษณ์ในเฟสแรก

เก็บข้อมูลเชิงปริมาณในเฟสสอง เราในฐานะของคนที่เป็นผู้วิจัยและผู้ประเมินนะเรามองว่าเขาไม่ได้ผิด

แต่มันเป็นเรื่องของ การนำเสนอให้เห็นคอนเซปต์ว่า อ้อ มันมีลำดับของการทำวิจัยแบบนี้

แล้วก็ชี้ให้เห็นประเด็นที่ชัดเจน เป็นต้น ถ้าใครวิจัยที่เป็นเฟสเป็นระยะอะนะคะ

สมมติว่าเป็นตัวอย่าง และสุดท้ายถ้าเป็นกรณี ที่เราเก็บข้อมูลไม่หมด ต้องสุ่มแบบที่อาจารย์มานิการบอก

การสุ่มเนี่ยไม่ใช่สุ่มเข้ากลุ่มทดลองนะคะ เราแบบต้องการตัวแทนหัวข้อที่ใช้เราใช้อย่างไรได้เลยคะ คือ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คอนเทนต์ก็จะเหมือนกัน แต่ความต่างคือตัว n ก็คือ จำนวนที่จะต่าง

เพราะฉะนั้นเนี่ยวิธีในการนำเสนอที่อาจพลาด

คืออย่างที่อาจารย์มานิการบอก คือวิธีการในการได้มาว่าสุ่มอย่างไร การ Calculate หรือการ Esttimation

ตัวอย่าง อันนี้ก็ คือ เป็นสิ่งที่เค้าให้ความสำคัญมาก เพราะมันเป็นตัวแทนของการวิจัยอะคะ

ว่าเราเก็บไม่หมด แต่ตัวแทนนะ ที่เราเอามาเนี่ย น่าเชื่อถืออะ จากจำนวนตัวอย่างที่เพียงพอ

เพราะงั้นใครที่เก็บไม่หมดนะคะ อย่าลืมนะว่า อย่างน้อยคุณต้องนำเสนอทั้งวิธีการเอามาอย่างไร แล้วก็

คำนวณอย่างไรคะ

ก็เหลือหัวข้อสุดท้ายค่ะในส่วนของ Sample size เนี่ยก็จะเป็นอีกมโนทัศน์อันหนึ่ง ที่ไม่ได้มีใครมาสอบถาม แต่ว่าก็อ่านจากงานหลายเล่ม แล้วก็เจอจะรวมถึงที่ทำวิจัยเองด้วย เนี่ยอย่างทาโรยามเน่ หรือ Krejcie & Morgan นะคะ ถามว่าเค้าเป็นใคร ก็คือกลุ่มที่คิดค้นมาตั้งแต่ต้นว่า ถ้าเราเก็บไม่หมดเราจะเก็บเท่าไร แต่ ณ ปัจจุบัน แนวคิดเค้าเนี่ย มันใช้ได้กับเชิงงานวิจัยที่เป็นแบบสำรวจนะคะ ยกตัวอย่าง จะดูความพึงพอใจเรามีเด็ก ๑,500 คน เนี่ยจะเก็บสักเท่าไรดี เราไม่ได้ต้องการดูผลของทรีตเมนต์ งานวิจัยเชิงสำรวจ ถ้าจะประยุกต์ Krejcie & Morgan มาใช้เพื่อดู Sample size หรือว่า Yamane เนี่ยก็พอได้ แต่อย่างที่ยกบอกว่า ข้อจำกัดเค้าก็ไม่เหมือนกันนะคะ อาจจะต้องพิจารณา เช่น Krejcie & Morgan เนี่ยจะดูกับประชากรไม่เยอะมาก Yamane ก็คือจะมีประชากรที่เยอะขึ้น สิ่งที่เราจะรายงานเพิ่มเติม ให้อีกคือ พวก Error ที่เกิดจากเอากลุ่มตัวอย่างมา เช่นถ้าเรามี ๑,500 เราเอามา 800 เค้าก็จะบอกว่า Error มันก็จะไม่เยอะนะ แต่ถ้าเอามาแค่ 400 Error จะเยอะขึ้น คือไม่ได้ให้รายละเอียดมาก แต่ว่างานวิจัยเชิงทดลองใช้ไม่ได้นะคะไม่ควรใช้ Krejcie & Morgan, Yamane แล้วก็สืบเนื่องจากที่อาจารย์มานิภาบอกเลยละตัว G^* ตัวเนี่ย จะเป็นตัวโปรแกรม ที่เราใช้เมื่อเราเก็บข้อมูลไม่หมด แล้วเราต้องสุ่มเหมือนเดิมละ แต่คำถามคือเราจะเอาเท่าไร แล้วก็ถ้าเราให้ทรีตเมนต์ไป Effect size power ที่เราต้องการให้เกิด ตัวโปรแกรมมัน สามารถคำนวณให้ได้นะคะ แล้วตรงเนี่ยสำคัญมากกับคนที่ทำวิจัยเชิงทดลอง Regression ก็ทำได้เหมือนกัน ตรงนี้เนี่ย ก็ควรมีการรายงานรีพอร์ตค่าที่เราใช้ในการคำนวณตรงเนี่ยใส่ไปในบทที่ 3 ด้วย ขณะเดียวกันบางคนบอกว่าอาจารย์ ถ้างานวิจัยมันไม่ได้เป็นเชิงทดลองนะคะ บางคนเป็น MRA หรือ Multivariate เนี่ย ในตระกูลนี้ ก็จะมี EFA CFA หรือว่า SEM นะคะ เค้าก็จะมีหลักคิดในการคำนวณ เอ่อจำนวนของ n เล็ก ก็คือตัวอย่างเนี่ย ขึ้นอยู่กับว่าแนวคิดของใคร เช่น เราบอกว่าเรามี Item ตัวแปร 20 ตัวอะ Hair et al. (2019) บอกว่าต้อง 20 เท่าคูณไป 4,400 ก็ต้องถามตัวเองหน่อยว่า หนึ่งมีความสามารถมัยที่จะเก็บเข้าถึงข้อมูลขนาดนั้น สองนอกจาก Hair et al. (2019) มีใครที่ให้แนวคิดหลักการไว้มัยว่า 10 ถึง 15 เท่า ก็แล้วแต่ค่ายนะคะที่เค้าได้นำเสนอไว้ หรือในทางวัดผล อันนี้ก็ขออนุญาตนำเสนอว่า วัดผลบางครั้งเนี่ย เค้าก็จะดู Krejcie & Morgan บ้าง เช่น บางครั้งเฟสแรกเนาะ เราทำการสำรวจ เราจะสำรวจเท่าไรถึงพออะ Krejcie & Morgan ช่วยได้ แต่พอเราสร้างเครื่องมือ ซึ่งเครื่องมือทางวัดผลเนี่ย เค้าก็จะมีคำคำนึงถึงความเพียงพอของข้อมูล แล้วก็ความเสถียร ที่ว่าข้อมูลเราจะน่าเชื่อถือมัย เช่น ถ้าเราดูความยาก ค่าอำนาจจำแนกเนี่ย คุณต้องเก็บ n พันคนขึ้นไป เพราะฉะนั้น ก็อยากให้อาจารย์แล้วก็นักวิจัยอะคะ ลองตั้งต้นจากการดูความถนัดเราก่อน เพราะว่าการใช้ SEM หรือ FA เนี่ย ยุ่งกับโปรแกรมด้วย 2 เงื่อนไข ของจำนวน n ว่าเราสามารถที่จะเก็บได้จริงมัย ถึงมัย เป็นต้น นะคะ ดังนั้นเนี่ย ในคราวต่อไปนะคะ ความคิดเห็นส่วนตัวก็คิดว่า ถ้าเราทำได้ดีแล้ว ในพาร์ทของการเลือกประชากร ตัวอย่าง เป้าหมาย มันจะส่งผลให้ตัวเครื่องมือไม่ว่าจะเป็นแบบสอบถาม ชุดหลักสูตรต่างๆที่เราออกแบบมันจะมี

ความสอดคล้องกับตั้งแต่ประชากร เช่น บางคนทำเด็กประถม วัยเด็กประถม วัยเฝ้าอ่านtext ไม่ได้
เครื่องมือเค้าก็ต้องเป็นรูปภาพ เพราะฉะนั้นเนี่ย ตั้งต้นจากการออกแบบประชากร กลุ่มตัวอย่างเสร็จปุ๊บ
เครื่องมือมันก็จะเริ่มชัดเจนขึ้นนะคะ แล้วก็สถิติที่ใช้ ก็จะเป็นตัวที่บ่งบอกถึงความเข้าใจนักวิจัยด้วยนะคะ
ก็วันนี้เราจะประมาณนี้คะที่จะร่วมแลกเปลี่ยน

ผศ.ดร.ปิยพงศ์ แซ่ตั้ง

ขอบคุณมากมายนะคะ ทำให้เราได้เห็น ถึงจุดที่น่าจะต้องใส่ใจหรือ concern
ในการออกแบบการวิจัยนะค่ะ ซึ่งหลายจุดที่อาจารย์ชี้มา ก็เป็นจุดที่เราไม่ค่อย
นอกเหนือจากเราเองที่เป็นอาจารย์จะผิดพลาดเนอะ นักศึกษาเรา
หรือว่านักวิจัยเพื่อนฝูงเราก็จะเจอข้อผิดพลาดอันนี้บ้างนะค่ะ
ขอบคุณมากทีเดียวทราบว่าเดี๋ยวท่านอาจารย์จะมีการฝึกปฏิบัติงานต่อเดี๋ยวท่านอาจารย์สามารถไลฟ์
จากห้องประชุมได้เลยนะค่ะ ต้องขอบคุณที่ท่านอาจารย์อุตสาหะสละเวลา
อย่างเร่งรีบเข้ามาร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันในวันนี้คะ ก็ขอบคุณมากมายนะค่ะ
แต่ว่าทุกคนอย่าเพิ่งลืมนะค่ะท่านอาจารย์ดาวริฟแต่ว่าทุกคนยังต้องอยู่ต่อเพราะว่าวิทยากรท่านที่ 3
ของเราเตรียมพร้อมแล้วที่จะพูดในประเด็นนี้ต่อคะ ผศ.ดร.อัญชลีพร ลพประเสริฐ ครับ
ขอเรียนเชิญครับผม

ผศ.ดร.อัญชลีพร ลพประเสริฐ

สวัสดีค่ะคณะกรรมการ แล้วก็คุณอาจารย์ที่อยู่ในห้องประชุมนี้คะ
ที่ตัวเองจะพูดในเรื่องของการวิจัยที่ทำกับกลุ่มเล็กนะคะ
ซึ่งตัวเองก็จะถนัดในเรื่องสาขาทางการศึกษาพิเศษนะคะก็เราจะทำในกลุ่มเล็ก
ซึ่งถ้าได้ถ้าฟังจากอาจารย์ทั้ง 2 ท่านมาเนี่ย อันนั้นจะเป็นการเก็บแบบปกติคะ
ของเราจะมากับกับความที่เด็กจะมีหรือบุคคลเนี่ยจะมีความแตกต่างระหว่างบุคคลสูงมากนะคะ
ในส่วนที่เป็นเป็นความอ่อนไหว
เค้าจะคะที่นี้ในการเริ่มทำพิชิตวิจัยอะคะมันก็จะเหมือนกันว่าทุกคนมักจะเริ่มจาก Gap knowledge
ทั้งนั้นนะคะ เราต้องการที่จะหาคำตอบหาความรู้อะไรนะ แต่ของเราเนี่ยคะ
อาจจะสวนทางกับคนอื่นนิดนึงก่อน คนอื่นเนี่ยเค้าบอกว่าคุณไม่จำเป็นต้องลงไปรู้จักกลุ่มตัวอย่างให้มาก
ยกเว้น ผู้ที่จะทำเชิงคุณภาพหรืออะไรอย่างเงี้ยนะคะแต่ของเราเนี่ย คุณจำเป็นต้องรู้จักเด็กในทุกแง่มุม
เป็นพื้นฐานเบื้องต้นนะคะว่าเออเขามีลักษณะอารมณ์ยังไงเค้ามีศักยภาพยังไงเค้ามีลักษณะนิสัยแบบไหนนะ
คะ เออพวกเนี่ยคะมันก็จะไปของการเราที่จะเป็นพวก setting สถานที่นะคะ
หรือว่ารูปแบบการเก็บเครื่องมือของเรา

ที่นี้กลุ่มตัวอย่างอะคะเวลาเราเลือกเนี่ยเราก็มักจะใช้ในเรื่องของการเลือกแบบเจาะจงเพราะส่วนใหญ่เราก็จะ 5 คน 6 คนนี่คือเยอะมากแล้วอะคะ 6 คน

นี่ค่อนข้างจะหายากทีเดียวที่จะได้คนที่มาเนื่อเนื่อลักษณะคล้ายกันอะไอย่างเงี้ยเพราะว่าอย่างอย่างถ้าเด็กเด็กพิเศษอย่างเงี้ยเรามีอยู่ 11 ประเภทเดินมา 10 คนก็ไม่เหมือนกันสักคน

เพราะความหนักเบาของอาการนะคะ มีมีไม่มีไม่เท่ากัน ในแต่ละเด็กประเภทเนี่ย

เด็กแต่ละประเภทก็จะมีน้ำหนักเบาไม่เท่ากัน เพราะงั้นกว่าจะเลือกมาได้ 5 คน 6 คน เนี่ย

ยากมาก ที่เดียวเออที่นี้อะคะเราเลือกใช้มั้ยคะ ส่วนใหญ่เนี่ย

พอมันสมมุติว่าเราไปสอนหรือเราได้ไปสัมผัสเรามักจะบอกว่าเออตรงเนี่ยมีปัญหาเนมันเป็น

Gap knowledge เราอยากจะทำวิจัยละ เกี่ยวกับเนี่ย กลุ่มนี้ ก็จะพบหลายครั้งอะนะคะ

จากนักศึกษาหรืออะไอย่างเงี้ย ก็มักจะเริ่มต้นด้วยการเออสร้างเครื่องมือโดย ที่ชั้นไม่สนทฤษฎีอะไร

ซึ่งบางครั้งเนี่ยอะ พอเออลงไป Try out แล้ว ปรากฏว่าพบว่าเครื่องมือของคุณเนมันใช้ไม่ได้

ถึงได้บอกว่า เราจำเป็นต้องรู้จักพื้นฐานของของกลุ่มตัวอย่างของเราให้ดีพอสมควรนะคะว่า Learning style

เป็นยังง อารมณ์อารมณ์เค้าเป็นยังง ลักษณะเค้าเป็นยังง อย่างตัวเองอย่างเงี้ยเคยมีว่า

เราสอนอ่านในเด็กแอลดี ขนาดว่าระบุไปเยอะแล้วอะคะ ปรากฏว่าไปเจอกลุ่มตัวอย่างที่เป็นไป

ตามนี้เลยอะคะตามที่เราระบุเลย แต่คุณต้องสอนเบาๆ อักษรเสียงดัง เค้าจะปิดการรับรู้หมดเลย

อันเนี่ยกลายเป็น Error ของเรา ณ ตอนนั้นว่า เออเราไม่ได้ไม่ได้รู้จักเด็กมากพอเลย ต้องแยกออกมา

ที่นี้พอแยกออกมาปั๊บอะ ถ้างานวิจัยมันจะทำได้ถูกมั้ย มันจะเท่ากับว่าเด็กได้รับทริตเมนต์

ไม่ยุติธรรมถูกมั้ยคะ เพราะกลายเป็นว่าเราก็ตัดตรงนั้นออกไป อันเนี่ยอะก็จะเป็นทำให้เกิด Error

แรกทดลองไปแล้ว ในเรื่องของกลุ่มตัวอย่างเนี่ย เนื่องจากเป็นกลุ่มอ่อนไหว

เราก็จะต้องมีเรื่องของจริยธรรมใช้มั้ยคะ การยอมรับของผู้ปกครอง ผู้ดูแลนะคะ ว่ายินยอมที่จะให้เรา

เข้าไปเก็บข้อมูลหรือข้อมูลเบื้องต้นที่เราเข้าไปเก็บเนี่ย บางครั้งเราต้องเข้าใจอะว่าเราทำงานกับกลุ่ม

ที่เค้ามีความบกพร่องนะคะ ข้อมูลที่ได้มาบางครั้งเนี่ยอาจจะม็อคดิ มีความอายที่จะไม่ได้ให้ข้อมูลมา

อย่างตรงไปตรงมา เพราะฉะนั้นนักวิจัยก็ต้องมีกระบวนการวิธีที่จะสามารถสอบถาม สืบข้อมูลอันแท้จริง

ให้เราแบบสามารถเข้าใจกลุ่มตัวอย่างได้ดีที่สุดนะคะ ที่นี้ในเรื่องของสถานที่สิ่งแวดล้อม ในการที่เรา

จะลงไปเก็บข้อมูลเนี่ย ส่วนใหญ่ในการทำวิจัยแบบเรานะคะก็จะจะไม่ไม่มีกลุ่มควบคุมนะคะ

เพราะว่าเราก็จะเป็นเป็นกลุ่มทดลองไปเลย เราดู Before and after เป็นหลักนะคะ

เพราะฉะนั้นเนี่ยในเรื่องของสถานที่สิ่งแวดล้อมมีผลมาก เพราะอย่างเด็กเราอะคะ อย่างเด็กบางคนเนี่ย

แปลกสถานที่ปั๊บ คุณพาเข้ามาถึงวันที่จะต้องเก็บข้อมูลและพามา หรือว่าเออเข้าไปเก็บในในชั้นเรียน

แต่คุณเอาของแปลกปลอมเข้าไปตั้ง เช่น กล้องหุ่นนิ่งหรือคนแปลกปลอมอะไรอย่างเงี้ยนะคะ
เขาอาจจะทำให้ผลของคุณ Error ได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นเนี่ย พวกสถานที่อย่างเงี้ยคะ
คุณต้องเข้าใจว่าเด็กคนนี้ยังต้องการปรับตัวไหม คุณต้องไปเช็คสถานที่ และพาให้เด็กมาคุ้นเคย
กับสถานที่ก่อนหรือเปล่า อะไรอย่างเงี้ยคะนี่เป็นเรื่องของขอบเขตการวิจัย ที่ต้องคำนึงถึง
ค่อนข้างเยอะนะคะในการที่เราจะทำวิจัยเกี่ยวกับเด็กกลุ่มนี้ อันนี้ก็จะไม่ลงลึกในเด็กแต่ละประเภท
และลักษณะนิสัยของเขาก็จะไม่เหมือนกัน อันนี้ก็กล่าวคร่าว ๆ ที่เรามักจะเจอข้อผิดพลาดนะคะ
ว่าเออไปไปไปทำแล้วมันจะเกิดข้อผิดพลาดที่น้อยอย่างที่ที่เคยบอกว่าหลายคนก็บางทีคิดเอานะคะว่าเครื่องมือ
นี้เราจะพัฒนาตรงนี้ตรงนี้นะคะ แต่ว่าอย่างที่บอกว่าเรื่องมาจากความบกพร่อง ความไม่พร้อมของเขา
อะไรหลายหลายอย่างเงี้ย ตัวเครื่องมือของคุณเนี่ยคะอาจจะต้องละเอียดมาก ๆ นะ เช่น ถ้าอย่างที่เป็น
เช็คลิสต์ธรรมดา แม้ว่าผู้ที่เช็คลิสต์จะเป็นผู้ดูแลเป็นพ่อแม่เองก็ตามเงี้ยคะ คำที่บ่งบอกถึง
พฤติกรรมอะคะ มันเป็นเรื่องที่กำกวม เพราะฉะนั้นคุณจะต้องระบุไปเลย ให้มันชัด แล้วก็ลองเอา
ไปให้เขาอ่าน ว่าเขาเข้าใจไหมอะไรอย่างเงี้ยคะ ว่าเข้าใจตรงกับเรามั้ย เออเนี่ยก็เป็นวิธีการบอกคุณภาพ
เครื่องมือทั่วไปนี้แหละนะคะ แต่ว่าของเราอาจจะเยอะกว่าคนอื่นหน่อยนะคะ ที่นี้เนี่ยนะคะ
ก็จะมาถึงในเรื่องของการเก็บข้อมูล งานวิจัยเชิงกลุ่มเล็กอะคะ เมื่อก่อนเรามักจะถูกบอกว่า
มันดุ่มดุ่มไม่แข็งแรงใช้มั้ยคะ เดี่ยวเนี่ยเราก็จึงมักจะนิยมใช้เป็น Mix method นะคะ
เป็นปริมาณบวกคุณภาพนะคะ ที่เนี่ยที่เจอบ่อยบ่อยเจอมากมากก็คือว่า ในเรื่องของการเลือกใช้สถิติ
อยากให้สอดคล้องกับการทำวิจัยนะคะ ที่นี้เนี่ยผลที่ออกมาถ้าเป็นการทำวิจัยปกติอะ เจ้าก็มักจะบอก
ว่าผลเออเค้าเรียกว่าอะไรนะ ประเมินผลตัวแปรต้นนะคะ เพื่อสืบไปถึงตัวแปรตาม เพื่อให้ได้ตัวแปรตาม
แล้วก็สืบไปถึงประชากรใช้ไหมคะ แต่อย่างของกลุ่มเราอย่างเงี้ยกลุ่มเล็กอย่างเงี้ยผลที่ได้อะคะ
มักจะบอกในเรื่องของของว่า การพัฒนาการของพฤติกรรมหรือองค์ความรู้อะไรบางอย่าง
นะคะที่จะช่วยพัฒนาแต่อาจจะยังไม่ถึงสามารถสืบไปถึงกลุ่มประชากรได้ เพราะว่ากลุ่มประชากร
มันไม่เหมือนกัน

แต่ว่าประโยชน์ของการทำวิจัยด้านนี้เดี๋ยวจะหาว่าเออมันไม่มีประโยชน์ในการทำอะไรอย่างเงี้ยนะคะ
ประโยชน์ก็คือว่า ถ้าคุณได้อ่านในงานวิจัยเนี่ย แล้วคุณเข้าใจส่วนแยกของเครื่องมือ หรือสิ่งที่จะช่วย
ให้พัฒนาในจุดพัฒนาการไหนบ้างอย่างเงี้ยคะ คุณอาจจะดึงความรู้ตรงนั้น ไปถ้าพบกับลักษณะคล้ายกัน
มีพฤติกรรมคล้ายกัน คุณสามารถดึงเอาองค์ความรู้ของงานวิจัยนั้นนะคะ ไปพัฒนาเค้าได้นะ เช่น
ความไม่มีสมาธิเนี่ย มันไม่ได้เกิดกับเด็กสมาธิสั้นอย่างเดียว ออทิสติกก็สมาธิสั้นได้ เด็กปัญญา
ด้อยก็สมาธิสั้นได้อีก เด็กแอลดีก็สมาธิสั้นได้ แม้กลุ่มตัวอย่างจะบอกว่าฉันทำกับเด็กสมาธิสั้น
แต่กระบวนการนั้นคุณ อาจจะเอาไปลองทำกับเด็กอื่นดูได้นะคะ ปรับแต่งเอาตามความพอใจ
อันเนี่ยก็เป็นประโยชน์ของงานวิจัยในในในในฟิวของเราจะนะคะ

ทีนี้แหละ ในเรื่องของอีกอันหนึ่งที่เป็นปัญหามากก็คือ พอมันมาเป็นในเรื่องของการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ ในเมื่องานวิจัย เรามักจะเล่นกับคำว่าพฤติกรรม ทักษะ ศักยภาพ ความสามารถเพราะฉะนั้นนะ เวลาที่คุณจะเก็บข้อมูลคุณจะต้อง เป็นตัวเลขนะคะ คุณต้องกำหนดให้ชัดเจนว่า พฤติกรรมแบบนี้ คุณจะให้คะแนนอย่างไร เช่น สมมุติว่าลูกจากที่นั่น ถ้าบอกว่าลูกจากที่นั่นอย่างเดียวนะ คนนี้ก็ไม่ออกหรือ หรือว่าคนที่เก็บข้อมูลเองอะก็ไม่ได้ สามารถประเมินได้ว่า ใช้อุปแบบเนี่ย มันต้องดีกว่าใหม่ว่าเกิดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ และเพราะฉะนั้นเนี่ยคะ การที่ระบุะ เราอาจจะระบุไว้ ถึงขั้นที่ว่า คุณลูกจากที่นั่น สูงเกิน 20 เซนติเมตร และลูกขึ้นไปโดยที่ไม่มีเป้าหมาย ถ้าเด็กลูกขึ้นแล้ว เด็กไปหยิบยางลบจากตัวเพื่อน เราไม่นับ ใช่มั้ยคะ แต่ถ้าลูกโดยที่ไม่มีเป้าหมาย กันยกเกิน 20 เซนติเมตร แสดงว่าความยังความคิดของเค้าหลุดละ ไปละอย่างเงี้ย มันก็จะเกินพฤติกรรมที่เราต้องการปรับอย่างเงี้ย เป็นต้น มันจะเป็นความละเอียดถี่ถ้วนอยู่ในตัวเครื่องมือของเราจะคะ แล้วก็พอในเชิงปริมาณ พอเป็นเชิงคุณภาพ อย่างที่บอกคะ ข้อมูลที่ได้มามันจะผสมมาด้วยอคติ ความอายเนอะ ความที่รู้สึกว่าคุณรู้สึกผิด ว่าเราดูแลเด็กยังไม่ดีพอ หรืออะไรอย่างเงี้ย เพราะฉะนั้นคุณก็ต้องมีกระบวนการ ในการที่จะได้มา ซึ่งข้อมูลให้ชัดเจน เพราะฉะนั้น กลุ่มเล็กของเราก็จะมีตัวสถิติ อีกอันหนึ่งที่เรานิยมใช้ นะคะ ก็พวก Single subject design นะเรา จะใช้ ABA อะอะไรอย่างเงี้ยนะคะ เพื่อที่จะดูวัดใน เชิงปริมาณของเด็กได้ค่อนข้างชัดกว่าเทียบกับตัวเค้าเองอะอะไรอย่างเงี้ยนะคะ

ดังนั้นเราก็จะใช้สถิติประมาณนี้นะคะ ทีนี้พอเวลาสรุปผลการวิจัยอะคะ แล้วก็มักจะจากจากงาน ทางด้านเด็กกลุ่มเล็กกลุ่มเล็กอย่างเราเนี่ยจะคะ เค้าก็มักจะ สรุปคล้ายกับงานวิจัยปกติใช้ใหม่จะ สรุปไปอย่างเงี้ย มีตัวเลขเท่านี้จะอะไรอย่างเงี้ยคะ แต่ที่จริงอะพอเวลาเราดูแลผู้ที่ทำวิจัย หรือดูแลนักศึกษาเงี้ย เราก็มักจะบอกว่า พอเรามาทำงานวิจัยในกลุ่มเด็กพิเศษหรือว่ากลุ่มเล็ก ๆ อย่างเงี้ยคะ เวลาคุณสรุปเนี่ย ยอยากสรุปให้เห็นว่า องค์ความรู้เนี่ยที่มันได้มาจากงานวิจัยของคุณเนี่ย มันจะไปใช้อะไรต่อได้บ้างนะคะ ซึ่งตรงเนี่ยมันก็จะเกิดประโยชน์มากกว่านะคะ อาจจะครอบคลุมในส่วนของของงานทางด้าน กลุ่มเล็กจะคะ เพราะถ้าลงดีเทลมันก็จะละเอียดไปนะคะ คือ ขอเน้นอย่างนึงก็แล้วกันว่า คุณพยายามที่จะต้องต้องละเอียด ควบคุมสิ่งผิดพลาดที่มันจะเกิดขึ้นได้อะนะคะ มันจะเกิดจาก ประสบการณ์ด้วยแหละ ถ้าคุณได้ทำบ่อย หรือว่าได้ฝึกเด็กเยอะ คุณก็จะรู้ว่าเออตรงเนี่ย มันจะเกิด Error แน่ แต่ถ้าคนที่เพิ่งเข้ามาจับงานวิจัยในกลุ่มนี้อะคะ อยากให้ทำความรู้จัก กลุ่มตัวอย่างของคุณให้ดี มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แล้วก็ส่วนใหญ่เรามักจะมีในใจอยู่แล้วแหละ ว่าเราจะทำกับใครใช่มั้ยคะ เพราะฉะนั้นเนี่ยตรงเนี่ย ก็จะช่วยให้งานวิจัยของเราเนี่ยออกมาราบรื่น คล่องจงกันว่าเออ พอเราคิดเครื่องมือ มันก็จะเป็นเครื่องมือที่ออกมาจากตัวทฤษฎีบวกกับ ประสบการณ์ที่คุณรู้จักเด็ก แล้วก็คิดว่า สิ่งที่เด็กมีอยู่ หรือเป็นข้อบกพร่องเนี่ย มันจะพัฒนา ไปทางไหนได้บ้างคะ ก็อาจจะประมาณเท่านี้ก่อนนะคะ

ผศ.ดร.ปิยพงศ์ แซ่ตั้ง

ขอบคุณครับท่านอาจารย์อัญชลีพรครับทำให้เราได้เห็นอีกมุมหนึ่งที่เราเราได้ฟังมาทุกมุมเลยครับทั้งการวิจัยทางจิตวิทยานะการวิจัยทางด้านการศึกษาก็มาในมุมของการศึกษาพิเศษซึ่งมีลักษณะเฉพาะแล้วก็ มีข้อจำกัดในการเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างทำให้เราต้องใช้วิธีการที่มันพิเศษขึ้นในการศึกษาวิจัยครับอันนี้ก็เป็นอีกอันหนึ่งที่เรากำลังทำความเข้าใจไปร่วมกันนะครับ ครับผม อันนี้ก็วิทยากรทุกท่านได้นำเสนอในประเด็นที่ตัวเองได้จัดเตรียมมาสำหรับพวกเราแล้วนี้พวกเรามีประเด็นที่อยากจะแลกเปลี่ยนกับท่านวิทยากรพูดคุยกับท่านวิทยากรก็อาจใช้วิธีเอาเวทีนี้ในการพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์ได้เลยนะครับ ท่านผู้ทำชุมชนนักปฏิบัติของพวกเราท่านใดที่มีอยากจะพูดคุยในประเด็นกระบวนการที่มันคลาดเคลื่อนในการออกแบบการวิจัยก็สามารถ Raise ประเด็นของตัวเองขึ้นมาได้เลยครับ หรือทางวิทยากรท่านใดมีประเด็นอยากจะนำเสนอเพิ่มเติม ใช่มั้ยครับ

รศ.ดร.มานิกา วิเศษสาร

ขอฟังประเด็นจากจากผู้เข้าร่วมดีกว่าค่ะ เพราะว่าไม่แน่ใจว่าตรงไหนจะตรงกับผู้เข้าร่วมบ้าง ะไรอย่างเงี้ย หรือตรงไหนที่แบบอ้อ อยากจะแชร์เรื่องการแลกเปลี่ยนกันหรือดิสคัสกันอะไรอย่างเงี้ยค่ะ

ผศ.ดร.ปิยพงศ์ แซ่ตั้ง

ครับผม ก็ถ้าอย่างนั้น เราขออนุญาตใช้ห้องประชุมได้ มีได้เวลา ได้พูดคุยแลกเปลี่ยนกับ ท่านวิทยากร หรือครับ สามารถจัดประเด็นที่ตัวเองสนใจขึ้นมา พูดคุยได้เลยครับ ถ้าไม่แน่ใจก็ถามเลยนะครับผม

รศ.ดร.มานิกา วิเศษสาร

เหมือนการทำวิจัยมันก็เป็นการเรียนรู้ใหม่ทุกวัน อะไรอย่างเงี้ยค่ะ ทุกครั้งไม่ว่าจะในฐานะนักวิจัย หรือในฐานะ Reviewer เนอะ ถ้าส่งไปแล้วมีฟีดแบค แล้วแบบอ้อกลับมา เป็นประเด็นทำไมเรามองข้ามมุมนี้เนาะ มันก็เหมือนเป็นองค์ความรู้ใหม่เพิ่มขึ้นทุกวันอะไรอย่างเงี้ยค่ะ

ผศ.ดร.ปิยพงศ์ แซ่ตั้ง

ใช่ครับแล้วการสนทนากันแบบนี้มันก็ทำให้เกิดการพัฒนาด้วยเนอะมันเป็นจุดที่เรา Blind เราอาจจะมองข้ามหรือมองไม่เห็น แต่พอได้มาแลกเปลี่ยนกัน ก็ทำให้เรามีความกระฉับกระชวยในประเด็นนั้นมากขึ้น

รศ.ดร.มานิกา วิเศษสาร

อันนี้ล่าสุดเพราะว่าระหว่างเราทุกคนกำลังตั้งคำถามอยู่ สงสัยอยู่ คำถามจะหลังไหลเข้ามาเนอะ เสาไปเรื่อย ๆ ส่งงานวิจัยในลักษณะงานวิจัยเชิงคุณภาพเข้าไป เพราะปกติงานวิจัยเชิงปริมาณเป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ ก็ส่งเข้าไปที่วารสาร ฟีดแบคยับเนอะ

แต่ทุกปีดแบ็กนั้นนะ คือแบบ ชวนเราคิดจริงจังจริงนะว่า เออเรามองข้ามมุมนี้ไป ชวนเราคิดว่าเราลืมนะ รีพอร์ตเรื่องนี้ไปอะไรอย่างเงี้ยละ ชวนเราคิดว่า เราทำจริง เราต้องดีไซน์ คืองานวิจัยมันคิดเชิงระบบใช้มั้ย ระบบ คือแบบพอมันมีจุดประเด็นขึ้นมาทั้งหมด มันจะกระทบจุดนั้นจุดนั้นจุดนี้จุดนี้อะไร อย่างเงี้ยละ ทำให้เราแบบ Growth โตขึ้นมาอีกหนึ่งจุดว่า จุดนี้เป็นจุดที่อนาคต ถ้าเราจะทำงานวิจัยเชิงคุณภาพ เราต้องระวังมากยิ่งขึ้นทำ Multicultural study เนอะอาจารย์ดี

ผศ.ดร.ปิยพงศ์ แซ่ตั้ง

การส่งงานไปตีพิมพ์ในวารสารที่มีคุณภาพ หรือมี Reviewer เก่งเนี่ย มันก็ทำให้เราพัฒนาตัวเองตามความคิดเห็นของเค้าตามไปด้วยครับ นี่ก็ถือว่าแลกเปลี่ยนกันเนอะ สำหรับท่านที่บอกว่า ถ้าการพัฒนาตัวเองมันผ่านการสนทนาก็ได้ หรือแม้แต่ผ่านการส่งผลงานตัวตีพิมพ์ก็ได้เหมือนกันนั้น ก็เป็นการพัฒนาตัวเองอย่างกันครับ ถ้าในห้องนี้ตอนนี้ยังไม่มี วันนี้เราอาจจะเก็บประเด็นไว้อีกก่อนเนอะ

เดี๋ยวก่อนคณะกรรมการKM จะทำภูเก็ลฟอรั่มสำหรับเก็บรวบรวมคำถาม ข้อค้างคาใจ หรือว่าท่านกลับไปนอนคิดกำลังทำวิจัยอยู่ ถ้ามีประเด็นไหนมันติดขัด แล้วมันเกี่ยวกับหัวข้อนี้คือ กระบวนการออกแบบงานวิจัยเนี่ย ขอให้ท่านพิมพ์ข้อมูลเหล่านั้นลงในภูเก็ลฟอรั่ม แล้วเดี๋ยวนัดหน้าเรามีอีกนัดหนึ่งนะครับเรื่องของ KMด้านการวิจัยเนี่ย ทางวิทยากรจะมาอยู่กันครบกับพร้อมกับคำถามที่ค้างคาใจ เพื่อมาทำ Q&A แล้วก็วิเคราะห์ไปด้วยกัน เพื่อให้เราทะลุในประเด็นที่เราติดขัดตรงนั้นไปนะครับ

รศ.ดร.มานิกา วิเศษสาร

มีประเด็นหนึ่ง บังเอิญเพิ่งนึกออก แล้วต่อจากอาจารย์เอ๋พอดี ก็คือพูดเรื่องของงานวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างขนาดจำนวนน้อยอะไรอย่างเงี้ยละ Sample size เป็น Small sample size หรืออาจ Single case study ก็ตาม แต่ซึ่งมันก็คงเจอได้บ้างเนอะในหลายหลายงานวิจัยโดยเฉพาะงานวิจัยที่ทำกับลักษณะของกลุ่มที่มีลักษณะ Character เฉพาะบางอย่าง และอาจารย์เอ๋ได้ให้ข้อมูลพูดถึงเรื่องของการใช้สถิติ พวกพารามิเตอร์นอนพาราเมตริกเห็นด้วยนะละ คือ อยากจะเสริมอาจารย์เอ๋ว่าเห็นด้วยเลย เพราะว่าเคยเจอเหมือนกัน บางทีทำกับกลุ่มตัวอย่างขนาดเล็กมาก มันไม่ได้ถึงขนาดจุดตัดตายตัวเนอะ นักวิจัยนะว่าอ้อ 5 คน ต้องใช้นอนพาราเมตริก 4 7 คน อะไรอย่างเงี้ยนะละ หรือ 30 คนขึ้นไป ควรจะใช้พาราคือมันก็มีแหละ โทโลไลน์แบบนั้นเป็น protocol โทโลไลน์ให้ เอาถ้า 30 คนขึ้นไป อะไรอย่างเงี้ยละ

แต่ว่าในสายจิตวิทยา บางทีเราใช้วิธีการนี้ทำไปด้วยคือการ Testing normality อะละ Normality distribution เพราะว่า บางทีการกระจายตัวของคะแนนมันเยอะ มันไม่เป็นโค้งปกติ แต่ปรากฏว่าการกระจายตัวมันไม่เป็น Normality distribution ด้วยการใช้การทดสอบ Normality หรือดูภาพความหรุ

ความเบี่ยงเบนอย่างนี้ ก็ตามหลักการ เพราะฉะนั้นการใช้สถิตินี้ก็จะเป็น Error หนึ่งที่เจอได้เรื่อยๆ นะคะ เช่น ใช้กับกลุ่มทดลองเรียบร้อยแล้วมัน 15 15 มันก็จะว่าเล็ก จะว่าใหญ่มันก็อธิบายยากเนอะ เล็กใหญ่ไม่รู้เกณฑ์ไหนมาจับเนาะ ตำราแต่ละเล่มก็เก็บไม่เหมือนกัน

เราก็ลองใช้การทดสอบทางสถิติประเภทแบบ Testing normality ว่าโค้งมันปกติมัย เพราะว่าการหลักการของพวกสถิติกลุ่มพารา มันต้องโค้งปกติ การใส่เป็นแบบโค้งปกติเนอะ แต่ถ้ามันเบ้หรือมันโด่งแบบมากหน่อย เราก็ควรจะต้องขยับไปใช้นอนพารา ซึ่งมันก็จะให้ผลที่แบบทำให้งานวิจัยเรามันแข็งแรง น่าเชื่อถือยิ่งขึ้นอะ ใช่อะไรอย่างเงี้ยคะ

การวิเคราะห์มันก็ถูกทศ ถูกทาง มากยิ่งขึ้นอะ ใช่อะไรอย่างเงี้ยคะ มันไม่ละเมิด Assumption พื้นฐานของเศรษฐกิจตัวนั้นนั้น อะ ใช่อะไรอย่างเงี้ยคะ หรือบางทีนี่ก็เจอเหมือนกันนะ Correlation กับ Regression อันนี้กลุ่มตัวอย่างขนาดเยอะเลยก็จริง ใช้ Correlation หรือ Regression พวก Multiple Regression อะ Assumption คือความสัมพันธ์ของตัวแปรเหล่านั้น มันเป็นเส้นตรงนะคะ งั้นลองชวนคิดว่า อย่างค่าพวกแบบ เบิร์นเอาท์การทำงานหนักจนเบิร์นเอาท์อะ ไอ้ภาวะเบิร์นเอาท์อะ มันคือ ลักษณะตัวแปรตามที่เป็นเส้นตรงมัย ถ้าเส้นตรง หมายความว่า สมมุติเส้นขึ้น หรือเส้นลงแบบนี้เนาะ เป็น Negative หรือเป็น positive Correlation เนื้อหาแบบเส้นตรง Linear เนาะ ก็แปลว่าส่วนมาก เบิร์นเอาท์กับศักยภาพในการทำงาน มันจะเป็นเส้นลงอย่างนี้ใช่มัยคะ หมายความว่า ยิ่งงานมาก ก็ยิ่งเบิร์นเอาท์น้อยถูกปะ อ. ตี๋ ไม่ใช่ยิ่งงานมาก เบิร์นเอาท์น้อย กราฟมันต้องเป็นอย่างนี้ใช่มัยคะ เส้นตรงอย่างนี้ถูกปะ ถูกไหมอาจารย์ผิ้ง ถูกปะ ไอโอ ยิ่งงานมาก ยิ่งงานมาก Productivity ต่ำๆ ยิ่งงานน้อย Productivity สูง จริงปะ แต่จริงๆ โค้งของเบิร์นเอาท์มันจะเป็น Optimal มันเป็นโค้งเงี้ยมันไม่ใช่เส้นตรง ทางใดทางหนึ่งอะ หมายความว่า ปริมาณงานกับเรื่องของเบิร์นเอาท์ มันต้องสัมพันธ์กันถึงจุดสูงสุด มันจะดีที่สุด ถ้ามากไป น้อยไป มันจะไม่ดีอะ คือความสัมพันธ์มันไม่เป็นเส้นตรง แต่เป็นความสัมพันธ์ แบบเส้นโค้งอะ เพราะงั้น ถ้าความสัมพันธ์ไม่เส้นตรง แต่เราทดสอบสถิติแบบ Linear คนนั้นก็คือ Break assumption นะคะ เพราะงั้นถ้าแบบนี้เวลาตีพิมพ์ในไทยอะ บางทีบางวารสารอาจจะไม่ทันนึก ยกเว้นผู้ทรงแบบครีมนะ แต่วารสารต่างประเทศมักจะด กมักจะถูก Reject อันนี้ก็ป็นข้อแบบ Error หนึ่งที่แบบพึงระวังไปด้วยอะ ใช่อะไรอย่างเงี้ยคะ ประมาณเนี้ยคะ ก็คือพูดในแง่ของการรักษา ความสัมพันธ์ตัวแปรบายเนเจอร์ มันควรจะเป็นยังไงสถิติที่ใช้ ควรจะต้องสัมพันธ์ก็สอดคล้องกับบายเนเจอร์ของตัวแปรนั้นด้วย เพราะว่าไม่ใช่ทั่วไปที่มีความสัมพันธ์อย่างเส้นตรงเสมอไป

ผศ.ดร.ปิยพงศ์ แซ่ตั้ง

นี่คือการทำวิจัยเองก็ต้องมีการทำความเข้าใจตัวแปรที่ตัวเองศึกษาอย่างดีด้วยเพื่อที่จะได้ไม่เจอไม่พบกับความผิดพลาดในลักษณะนี้นะครับ

รศ.ดร.มานิกา วิเศษสาธ

ใช้พอเคยเห็นว่าเค้าแบบรีเจกกันด้วยเหตุผลของการใช้สถิติที่ไม่ถูกต้องกับธรรมชาติของตัวแปรนั้น

ผศ.ดร.ปิยพงศ์ แซ่ตั้ง

ครับนี่ท่านอาจารย์ชนกน่าจะมีคำถามครับผมเรียนเชิญได้เลยครับ เห็นท่านการยกมือมาในนี้

อาจารย์ชนกนาถ

ก็ที่ฟังมานะคะก็ได้เห็นท่านวิทยากรเนี่ย มีความสามารถ แล้วก็มีการประสบการณ์มากเลย

ได้เห็นในทุกขั้นตอนเลยคะ ว่ามันมันอาจจะ Error ได้ทั้งหมดเลยนะคะ ทั้งหมดที่นี้อาจจะเรียนถาม

ในฐานะที่ท่านอาจารย์วิทยากร ได้ทำงานวิจัยมาเยอะ

ท่านอาจารย์คะมันจะมีข้อคิดหรือมีแนวทางยังงี้ไหมคะที่ เราจะคิดหัวข้อเรื่องตั้งแต่ในตัวของเรา Research

ดีไซน์ไม่ให้มันขึ้นหิ้ง เราอยากจะลบไอ้ตรงนี้ออกมาเนี่ย มันมีข้อคิดอะไรให้สำหรับมือใหม่บ้างไหมคะ

เชิญคะ ขอบคุณคะ

รศ.ดร.มานิกา วิเศษสาธ

งานวิจัยขึ้นหิ้งคะอาจารย์เป็นเรื่องที่แบบโอ้โหนโยบายชาติกับบอกอย่าทำสิ่งนั้นเลยให้ทำงานวิจัยแล้วได้ใช้ประโยชน์จริงคะ เป็นประเด็นที่สำคัญจริงคะ มันก็มีแบบเออไกดไลน์ที่เพิ่มเติมขึ้นมาจากระดับชาติของเรา

อย่างเช่น วช. ก็ดี สกว. ก็ดีเนอะ ที่ชวนเราคิดก่อนว่า ถ้าเราจะทำโปรดักส์งานขึ้นมาซักชิ้น

ใครคือผู้ใช้ประโยชน์ของเราคะ ที่คำว่าเรียกว่ายูสเซอร์เนอะ ยูสเซอร์ของผู้ใช้ประโยชน์เราควรจะเป็นใคร

แล้วยูสเซอร์คนนั้นความต้องการจริง ๆ คืออะไร เช่น อ.ดีเป็นหัวหน้าโครงการ ในการทำกองทุน วช. นะคะ

ทำเรื่องเกี่ยวกับห้องกับเครื่องมือวัดเรื่องของความรุนแรง ตีก็ชวนตุนคิดอย่างนี้แหละว่าเอ๊ะ

ถ้าเราจะทำเครื่องมือวัดความรุนแรง

เราต้องไปถามก่อนว่านักจิตวิทยาที่อยู่เกี่ยวข้องกับพวกพฤติกรรมรุนแรง เค้าอยากได้อะไร เค้ามีหรือยัง

เครื่องมือที่เราจะอยากจะถาม เราเก่ง เราอยากทำเครื่องมือจริงเลย เรามีความอยาก เราก็มุ่งมั่น

แล้วแต่เราต้องเดินไปถามยูสเซอร์เราตอนะคะ หรือไปสำรวจไปเซอร์เวย์จะ Formal official

Non official เป็นเพื่อนเรา เลยก็ยังดีอะคะ คือพอให้มีความรู้ตักผลึกขึ้นมาก่อน ว่าเค้าเคยใช้ เค้ามี

แต่เค้าเป็นแบบภาษาอังกฤษ เอามาใช้ Norm ใช้ไม่ได้เลยอะไรอย่างเงี้ยคะ พอเรามี User

เราเริ่มเห็นอุปสรรคเราเริ่มเห็น Challenge บางอย่าง ที่ยูสเซอร์เราเผชิญ มันก็จะกลับให้เรามา

แต่เราต้องติดตามเค้าไปด้วยเนาะ แล้วเค้าอยากจะต้องอะไรละ แล้วความสามารถเราอะ

เสริมความต้องการเค้าได้มัย อย่างเงี้ยคะ คือมันก็เลยเป็นแบบเหมือน เหมือนนโยบายวิจัยระดับชาติ

คือพยายามจะเปลี่ยนทางจากขึ้นหิ้ง แต่เราไม่ใช่ทางเชิงพาณิชย์อะ พอสายศึกษาศาสตร์

สังคมศาสตร์มันไม่ได้ขายเป็นโปรดักทิวิต เป็นหุ่นยนต์เป็นเชิงพาณิชย์ เป็นขายของได้อะไรอย่างเงี้ยคะ แต่เราลักษณะของการเพิ่มคุณภาพชีวิตมากกว่าลดต้นทุนของสุขภาวะที่ไม่ดีแล้วเพิ่มคุณภาพชีวิตที่ดีเพิ่มองค์ความรู้ในการดูแลตัวเองเพิ่มองค์ความรู้ในการเรียนรู้ตลอดชีวิตอะไรอย่างเงี้ยคะ

มันจะเป็นลักษณะแบบนี้โดยการที่เราต้องรู้ว่าทาร์เก็ตที่เรา กำลังจะทำเขากำลังต้องการอะไรเขากำลัง Sufferกับอะไร เขาต้องการ Challenge เรื่องอะไร แล้วเอากลับมาตีโจทย์กับทีมนักวิจัยเราประมาณหนึ่ง เราก็จะพอมองทิศทางประมาณนี้ ก็คือลองเข้าไปรีวิวอะคะว่า คำทำอะไรไปแล้วนะในเชิงวิชาการ มันคือมันจะเป็นภาคปฏิบัติ Critical นะะ กองนี้กองแรก อีกกองหนึ่งก็คือภาควิชาการ ทั้งไทยและต่างประเทศ คำทำอะไรไปแล้ว ส่วนมากต่างประเทศก็ทำเยอะ ไทยก็ไม่น้อยนะคะ ก็อย่างที่บอก อะเพราะเราทำแล้ว ก็ตีพิมพ์ แล้วเราก็จบเนอะ มันลงสู่ภาคปฏิบัติยากจริงจริง เพราะพอจะปฏิบัติจริงอื่นต้องมานะ ระบบต้องสนับสนุน งบประมาณต่อ มีคนต้องอยู่ด้วยอะไรอย่างเงี้ยคะ เราก็คือมันแบบมันเหมือนแบบคำเรียกอะไร เออองค์ความรู้ทางวิชาการก็เป็นองค์ความรู้ที่เสริมให้กับงานทำปฏิบัติมันเกิดการเคลื่อนได้จริงจริง กับการงานบางงานวิจัยที่อาจจะใช้ระยะเวลาที่แบบ Long term น้อยมากกว่าหนึ่งเฟสเก็บไปเรื่อย ๆ อะไรอย่างเงี้ยคะ แล้วค่อยค่อยถอดแต่ละ Phase มาตีพิมพ์ หรืออะไรประมาณเนี้ยคะ ไม่แน่ใจว่าจะพอตอบคำถามพี่เจ๊ียบได้มัย แต่หลักการก็คือลองถาม User คุยกับ User ที่รู้ว่าชีวิตจริงเค้าต้องการอะไรหากองค์ความรู้ทางวิชาการมาประกอบเข้าด้วยกันอะคะแล้วก็ตกผลึกในตัวเรา อีกทีว่าเราจะตอบโจทย์เค้าอะไรตามความเชี่ยวชาญของเราประมาณเนี้ยคะ สวัสดิ์คะตอบได้เลยขอบคุณมากนะคะเชิญคะอาจารย์เชิญคะอาจารย์เชิญคะเออ

ผศ.ดร.อัญชลีพร ลพประเสริฐ

ถ้าเป็นทางทางของเราอะนะคะ ถ้าจะออกตัววิจัยที่ สามารถเอาไปใช้ได้จริง เราก็เคยมีว่าเราไปบูรณาการกับคนอื่นออกเป็นหุ่นยนต์ ออกเป็นแอปพลิเคชันแต่เนื่องมาจากว่า อย่างที่ บอกกลุ่มตัวอย่างเรามันมีความความแตกต่างระหว่างบุคคลสูงซึ่งมันมันมันจะไปใช้วิทยาการแบบ นั้นอะมันจะได้ผลแค่ประมาณหนึ่งแล้วก็ไม่ได้ครอบคลุมทั้งหมด เช่น ยกตัวอย่างวิจัยหนึ่งนะคะ ที่เค้าทำวิจัยเรารู้สึกดีมากเลยแต่พอเอาลงไปได้จริงแล้วอะมัน ใช้ไม่ได้คือเค้าทำหุ่นยนต์หุ่นยนต์ช่วยสอนพูดอันเนื่องมาจากเค้าต้องการแก้ปัญหาในเรื่องของสปีดเธอรารี บ้านเราซึ่งแบบมันน้อยมากต้องแบบ 6 เดือนเจอกันครั้ง อะไรอย่างเงี้ยคะพอเค้าเค้าผลิออกมาแล้ว ว่าเป็นการทำกร่วมมือระหว่างการศึกษาพิเศษกับวิศวะปรากฏว่าเด็กอะไม่ใช่หุ่นนะคะสอนพูดได้จริง แต่มันจะทำได้กับคนที่ไม่มีเสียเรื่องพัฒนาการทางภาษาหรือเด็กออทิสติกแต่เป้าประสงค์เค้าคือเค้าจะมาฝึกกับเด็กออทิสติกหุ่นยนต์มันจะพูดเป็นโมโนโทนมันทำให้เด็กที่ถูกฝึกโดยหุ่นยนต์นั้นคะ ต้องมานั่งแก้โมโนโทนอีก ตอนนี่กลายเป็นหุ่นยนต์อยู่มุมห้อง มันใช้ประโยชน์ไม่ได้เลยอะ

ตรงเนี่ยมันก็เลยมองว่า วิจัยต่อไป ถ้าใครอยากทำในในฟิวการศึกษาพิเศษ
คุณออกตัวเครื่องมือมาแล้วอะคะ คุณต้องให้ความรู้ หรืออบรมผู้ที่เอาไปใช้
คุณจะพลิกแพลงยังไงให้มันเข้ากับความบกพร่องของเด็กแต่ละคนบางคนนะอะ
เอาไปใช้ที่อื่น ก็ไม่ได้เกิดประโยชน์อย่างที่คิด แล้วก็อยากให้บูรณาการกับ
ศาสตร์อื่นอื่นนะเราจะได้อะไรที่มันค่อนข้างกว้างกว่าการที่เราทำอยู่ในวงเฉพาะครูเท่านั้นเองอะ

ผศ.ดร.ปิยพงศ์ แซ่ตั้ง

ครับผมขอบคุณท่านอาจารย์ชนกนทด้วยครับสำหรับคำถามที่มีค่าแล้วก็ได้เป็นแนวคิดให้กับทุกคนด้วยเน
อะในการพัฒนางานวิจัยให้มันกลายเป็นงานวิจัยไม่ได้ขึ้นหิ้งนะอย่างที่เรตต้องการนะครับ
ครับมีท่านไหนที่ท่านอยากจะแลกเปลี่ยนหรือว่าพูดคุยกันในประเด็นนี้อีกไหมครับ
เดี๋ยถ้าไม่มีแล้วยังไงทางเราจะเก็บทำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลเพิ่มเติมในภายหลังนะครับ
แล้วก็ได้เตรียมคำถามเหล่านี้ให้ท่านวิทยากรและรอบหน้าที่เอ็มของเราก็จะเป็นการจัดในลักษณะนี้อีกช่ว
งเข้าก็จะเป็นการเขียนตำราช่วงปลายก็จะเป็นการวิจัยแต่เราจะเน้นประเด็นที่ทุกท่านได้เสนอเข้ามา
เนอะทางกูเกิลฟอร์มเนก็จะเน้นพวกคิวเอนมากขึ้นนะครับมันจะได้แฟรกติคอลแล้วก็ได้เข้าไปอยู่ใน
ก็วันนี้ก็ขอบคุณท่านวิทยากรนะครับทั้ง 3 ท่าน เป็นอย่างสูงเลยครับ
ที่สละเวลามาอยู่กับเราแล้วก็แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเราในประเด็นนี้นะครับ
แล้วก็ขอบคุนนะครับชุมชนนักปฏิบัติทุกคนที่อยู่ในห้องในวันนี้ด้วยครับที่อยู่ร่วมกันมา
แล้วก็ได้มีการแลกเปลี่ยนพูดคุยกันมาโดยตลอดนะครับ ในวันนี้ก็คงจะจบประเด็น
ของการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในครั้งที่หนึ่งไว้เท่านี้ละครับผมแล้วเจอกันอีกที คราวหน้าซึ่งจะแจ้งกำหนดการ
ในภายหลังนะครับโอเคครับวันนี้เราคงปิดห้องไว้เลยนะครับผมขอบคุณครับ

